

Giới thiệu Định Mệnh – Our Destiny

Truyện Định Mệnh – Our Destiny của tác giả Hidari kể về một nữ sinh Việt Nam bình thường nhưng có cá tính thật mạnh mẽ. Đùng một cái. Cô trở thành hôn thê của một chàng giàu có và cực kì quyền rũ của New York.

Nhưng cô lại không muốn mình phải yêu anh. Anh thì lại bị cuốn hút bởi tính cách đặc biệt của cô. Vòng tròn tìm của tình yêu ngôn tình sắc bắt đầu từ đây

Cho ta thêm một thiên tình sử oái ăm nữa của hạnh phúc tái sinh định mệnh. Kết thúc ra sao, đón đọc truyện hay sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

ạ Linh bước đi trên con đường quen thuộc về nhà, miệng vẫn còn tùm tùm cười vì trò đùa tình nghịch của lũ bạn cùng lớp trong giờ sinh hoạt ngoài giờ. Bọn chúng nghĩ gì mà lại đùa đến thế chứ? Trên tóc cô bây giờ vẫn còn dính vài vệt kem. Nhưng cô rất vui vì lũ bạn đã nhớ đến sinh nhật cô và “tận tâm” tổ chức nó. Cô cảm thấy yêu những người bạn của mình quá. Đây là sinh nhật lần thứ mười tám của cô. Mười tám, lứa tuổi đẹp nhất của một đời người – như người ta thường nói. Nhưng Dạ Linh không hề cảm thấy như vậy. Cô chỉ nghĩ đây là một cột mốc mới trong cuộc đời nhàm chán của mình, một dấu chấm nhỏ trong định mệnh chẳng lấy gì làm thú vị. Cô nghĩ chuỗi ngày dài đằng đặc này chắc vẫn sẽ nối tiếp một cách bình yên đến chán chường cho đến khi cô chết đi mất.

Vừa tới cổng, cô đã thấy một chiếc xe hơi đen bóng đỗ trước cửa nhà. Thoáng ngạc nhiên, Dạ Linh không hiểu có chuyện gì mà chiếc xe đắt tiền thế này lại đỗ ở nhà mình. Cô càng tò mò hơn khi thấy bóng vài người lạ trong nhà. Giờ này chắc dì Loan đã đi làm về, theo như những gì cô nhìn thấy bây giờ thì đi đang tiếp khách. Dạ Linh bước vào. Trước cửa nhà là hai gã hộ pháp cao chắc đến cả hai mét, đồ vest đen bóng lộn cùng với vẻ mặt hắc ám. Mấy gã này làm cho cô nhớ đến mấy tay vệ sĩ trong phim hành động Mỹ, cũng có thể là phần tử xã hội đen của một tổ chức nào lắm chứ. Cô khẽ cười vì trí tưởng tượng phong phú của mình.

Di Loan đang ngồi trên ghế salon. Đối diện với dì là ba người khách. Họ ngồi quay lưng về phía Dạ Linh nên cô không nhìn thấy mặt. Từ phía sau, cô loáng thoáng nhận biết về ba người khách lạ. Một nữ và hai nam. Người đàn bà tóc màu vàng có vẻ rất sang trọng. Hai người đàn ông đều cao lớn, một trong hai người tóc đã lốm đốm bạc, có lẽ đã có tuổi.

“A! Cháu nó về rồi đây này!” tiếng dì Loan reo lên làm ba người khách vội đứng dậy.

Đến lúc này thì Dạ Linh đã kịp nhìn rõ người phụ nữ. Bà rất xinh đẹp và quý phái. Một vẻ đẹp sang trọng, quyền quý với màu mắt xanh trong, hàng mi dài màu vàng phớt tạo vẻ mơ màng cho đôi mắt, gò má hơi cao cùng chiếc cổ dài thanh tú, trên đó khoác nhẹ một chiếc khăn voan đen có điểm đăng ten màu cánh gián. Bà cao hơn Dạ Linh nhiều và đích thực là người ngoại quốc. Cô cũng kịp nhìn sang người đàn ông có mái tóc muối tiêu bên cạnh, ông có vẻ là người Việt Nam với đôi mắt đen nheo nheo dưới đôi chân mày rậm, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng vẫn đượm nét đôn hậu. Cô chưa kịp nhìn người thứ ba thì đã bị tiếng chào của người phụ nữ lạ cắt ngang.

“Xin chào cô”. Bà nói tiếng Việt bằng giọng lơ lớ đặc trưng của người ngoại quốc. Người đàn ông tóc muối tiêu cũng tiếp lời.

“Rất hân hạnh được gặp cô”. Tiếng Việt của người đàn ông này rất chuẩn và thanh âm của giọng Hà Nội trầm ấm. Người thứ ba không cất tiếng chào. Cô vừa định quay sang thì tiếng của dì Loan đã xen vào.

“Họ là người thân của con đó”.

Hai tiếng “người thân” đối với Dạ Linh như sét đánh ngang tai. Cô đã mong chờ những “người thân” này từ mười tám năm nay. Lúc cô quyết định từ bỏ mọi hi vọng gặp lại thì họ xuất hiện.

Cô là một cô bé mồ côi được dì Loan nhận về nuôi, cô xem dì như mẹ của mình. Mẹ ruột của cô mất trong bệnh viện ngay sau khi sinh cô, mộ của bà đặt ở nghĩa trang thành phố. Cô vẫn thường đến thăm bà vào mỗi tuần. Diễm Linh là tên mẹ, và đó cũng là điều duy nhất cô biết về bà. Ngay cả đến cái tên cũng không có họ, và bà cũng không có bất kì mối quan hệ thân quen nào khi bà mất. Hơn nữa, điều đó còn đồng nghĩa với việc cô không hề biết cha mình là ai. Cô đã nuôi hi vọng suốt những năm còn thơ bé là cô có người thân và không sớm thì muộn họ sẽ đến đón cô. Nhưng đêm trước ngày sinh nhật mười tám tuổi, cô đã từ bỏ hi vọng hão huyền đó.

Nay hi vọng đó lại trở thành sự thật, Dạ Linh không khỏi không sững sờ. Cô vừa mừng, vừa giận, tại sao họ không tìm đến cô sớm hơn, tại sao phải mười tám năm sau họ mới tìm ra cô chứ?

“Chúng tôi được người ông quá cố của cô phái đến. Trước khi qua đời, nguyện vọng của ông luôn là tìm lại được cô. Chúng tôi rất vui mừng khi tìm thấy cô sau bao năm mỏi mòn tìm kiếm. Đây là bản di chúc của ông. Xin cô nghe qua”.

Dứt lời, ông lấy từ trong chiếc ca táp một cái máy thu âm nhỏ gọn, đặt lên bàn và nhấn nút. Tiếng rè rè lạo xạo, tiếp theo là tiếng ho, tiếng đằng hắng, rồi một giọng nói cất lên, hơi run nhưng chất uy quyền vẫn động trong từng từ. Giọng của một người đàn ông nói tiếng Việt rất sôi.

“Tôi là Huỳnh Văn Nhất – một người Việt Nam định cư tại Mỹ và là người sáng lập ra tập đoàn H.A.D. Tôi kết hôn với một người phụ nữ Mỹ và sinh được một người con trai tên là Huỳnh Văn Nhân, tên trên hộ chiếu là Nelson Halver. Hai vợ chồng tôi còn có một người con gái nuôi, là con của người bạn chí cốt đã giúp đỡ tôi cùng gây dựng nên H.A.D, tên là Trần Thanh Diễm Linh hay còn gọi là Dora Laurence Theora. Con bé trở thành con gái chúng tôi từ khi bố mẹ nó mất trong một vụ tai nạn thương tâm để lại nó bơ vơ một mình. Năm mười tám tuổi, con gái nuôi của tôi đã gặp và đem lòng yêu một sinh viên nghèo người Việt Nam mặc cho tôi phản đối. Nó còn quyết định trốn về Việt Nam cùng người sinh viên đó. Tôi đã rất giận nên không đuổi theo con bé, tôi đã nghĩ rằng nó sẽ trở lại sớm thôi vì không thể sống nổi cuộc sống nghèo khổ. Nhưng sau gần năm năm, con bé vẫn không quay lại mặc cho tôi mòn mỏi ngóng chờ. Tôi quyết định đi tìm con bé và đã rất sốc khi nghe tin nó đã mất...”. Tiếng nấc nghẹn ngào cắt đứt mạch kể, rồi một tràng ho dài đến nỗi chính những người đang nghe cũng thấy đau. Ông Nhất, người đang nói trong đoạn ghi âm đằng hắng sau con ho, rồi tiếp tục.

“Sau một thời gian, tôi nhận được tin báo rằng con gái tôi đã hạ sinh một đứa con, có lẽ là con gái. Tôi đã không ngừng đi tìm đứa bé ấy. Mười sáu năm sau, tôi nhận được tin về đứa bé. Nó tên Diệp Thị Dạ Linh, đang sống cùng một phụ nữ làm nghề giáo viên. Tôi đã rất muốn nhận đứa trẻ ấy về nhưng lúc đó tình trạng sức khỏe của tôi đang trở nên trầm trọng, công khai đem đứa bé về sẽ gây nguy hiểm cho nó vì những thế lực cạnh tranh. Bởi thế, tôi quyết định chờ một thời gian sau mới đưa nó về. Nay, tôi đã sắp đi rồi, vì thế tôi muốn thực hiện nguyện vọng cuối cùng của mình. Tôi giao hồ sơ của cháu gái tôi cho ông Nguyễn Tấn Tài, thư kí riêng và là người thân cận của tôi. Tôi muốn đón cháu tôi về vào đúng ngày sinh nhật mười tám tuổi của nó. Để làm dịu sự hối hận trong tôi và làm tròn lời hứa với người bạn quá cố của mình. Tôi để lại toàn bộ tài sản cho cháu trai ruột của tôi – Christian Halver với điều kiện cháu trai tôi phải kết hôn với cháu gái nuôi của tôi – Dạ Linh. Nếu hai người đứa không kết hôn thì tập đoàn H.A.D sẽ được quy đổi thành tiền, tám mươi phần trăm sẽ được dành ủng hộ người nghèo ở Việt Nam, và gia đình sẽ chỉ được giữ lại hai mươi phần trăm còn lại...” Nói đến đây, giọng ông run lên, rồi ông lại tiếp tục.

“Cuối cùng, ta muốn nhấn lại với cháu gái của ta. Ta biết con sẽ rất hận ta, bởi lẽ ta đã cản trở cuộc hôn nhân của mẹ con chỉ vì phân biệt giai cấp, trong khi chính ta đã quên rằng ta cũng từng là một người nghèo khổ. Ta cũng xin lỗi cháu vì đến tận giờ ta vẫn chưa có tin gì về cha cháu. Tha lỗi cho ta... Ta rất yêu mẹ cháu và ta muốn cháu biết rằng, dù xa cách nghìn trùng nhưng ta cũng yêu cháu. À, ta còn muốn nhấn với cháu trai ta nữa. Christ à, ông mong con sẽ chăm sóc tốt cho Dạ Linh, và thay ông điều hành H.A.D thật vững mạnh. Tạm biệt các con”.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Dạ Linh xúc động trước những lời này. Thì ra cô vẫn còn có một gia đình và một người ông. Sự yêu thương trong từng lời nói khiến cả người cô như tê dại. Dạ Linh vẫn còn ngỡ ngàng, bản thân vì sự bất ngờ đột ngột này thì có tiếng nói ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Tôi chính là Nguyễn Tấn Tài. Thưa cô. Và tôi đã được xác nhận cô chính là Dạ Linh. Tôi xin giới thiệu. Đây là bà Lolita Halver, vợ của ông Nelson Halver – Huỳnh Văn Nhân”.

Bà Lolita khẽ gật đầu. Ông Tài hắng giọng rồi tiếp. “... và đây là cậu Christian Halver, con trai của ông bà Harver, cháu của ông Huỳnh Văn Nhất và cũng là... vị hôn phu của cô”.

Dạ Linh chợt sực tỉnh. Hôn phu? Ông Tài vừa nói vị hôn phu phải không? Cô đã có chồng đính ước? Một dáng người đứng lên. Cô đảo mắt qua người đang đứng lên chào và không thể tin vào mắt mình nữa.

Đây là vị hôn phu của cô sao? Không thể nào. Cô không thể lấy một người đẹp trai như thế này làm chồng được, thế giới sẽ loạn mất.

“Hân hạnh chào cô”. Anh cất tiếng.

Ở anh là sự kết hợp tuyệt vời giữa cái phóng khoáng hoang dại của phương Tây và nét cổ điển huyền bí của phương Đông. Mái tóc màu đen tuyền, có một vài lọn ôm lấy khuôn mặt nhả nhận nhưng vẫn có góc cạnh rất nam tính, vài món tóc xoà trước vầng trán cao thông minh, chiếc mũi dọc dừa tao nhã làm nổi bật thêm đôi môi gợi cảm. Chiếc cổ cao thừa hưởng từ mẹ trên một thân hình không thể chê vào đâu được. Cân đối đến hoàn hảo. Vai rộng, eo thon và rắn chắc. Anh không lực lưỡng như lực sĩ mà trái lại, gọn gàng và chắc nịch. Anh cao chắc hơn mét tám và có một làn da rám nắng, chính làn da đó làm mất đi yếu nét trong cái màu trắng ngà của làn da phương Tây. Nhưng điểm làm Dạ Linh ngây ngất nhất chính là đôi mắt của anh ta. Đôi mắt nằm trên khuôn mặt vốn đã tuyệt mỹ, màu xanh lam, sậm hơn màu mắt mẹ anh một chút nhưng rất trong và sâu thăm thẳm. Đôi mắt ấy ẩn sau hàng mi dài đen nhánh gây ấn tượng mạnh về sự quyết đoán. Và hiện giờ thì đôi mắt đẹp mê hồn đó đang nhìn đắm đuối vào Dạ Linh.

Dạ Linh phải vát và lăm mồi dứt ra được khỏi ánh mắt hút hồn đó và cô giật mình khi thấy nét kiêu bạc trên khuôn mặt anh. Anh nhìn cô một hồi, đôi mày đen nhíu lại. Rồi cô kinh ngạc nhận ra sự khinh thường trong cái nhếch mép nhẹ đến vô hình. Đột nhiên, cô bỗng thấy ghét con người này kinh khủng, dù cho đây là người đẹp trai nhất cô từng nhìn thấy trong đời. Anh ta quá tuyệt mỹ, quá hoàn hảo và... quá không xứng với cô, ở anh còn toát lên vẻ ngạo mạn của một công tử nhà giàu, cái ngạo mạn mà cô chẳng thể nào ưa nổi. Cô đứng lên, chào anh chiếu lệ. Tiếng của bà Lolita lại vang lên

“Vậy thì. Ừm... các con hãy...” Bà ngập ngừng như tìm lời tiếp theo, Có thể dễ dàng nhận thấy bà không thạo tiếng Việt một chút nào và bà đang cố gắng nói bằng tiếng Việt để Dạ Linh thoải mái. Có phải bà nghĩ cô không thoải mái khi giao tiếp bằng tiếng Anh? Có tiếng thì thầm nhỏ từ phía ông Tài và bà Lolita vui mừng tiếp lời. “...hãy làm quen với nhau đi”.

Dạ Linh mỉm cười bắt đầu giao tiếp với bà bằng tiếng Anh.

“Bà có thể nói tiếng Anh với cháu. Tiếng Anh của cháu cũng không đến nỗi tệ ạ”.

Đúng như cô nghĩ, bà Lolita hơi sững người nhưng ngay lập tức bà nở một nụ cười thật tươi và tiếp lời. Giọng bà chậm rãi và phát âm rõ ràng, Dạ Linh để ý, dường như bà muốn cô nghe rõ. Thật là một phụ nữ tinh tế!

“Ồ, con có thể nói tiếng Anh sao? Ta rất mừng vì có thể nói chuyện với con bằng tiếng Anh vì tiếng Việt của ta không được tốt cho lắm. Tiếng Việt thật khó học”.

Bà hơi ngượng ngịu khi nói những câu cuối.

“Cháu hiểu ạ. Hầu hết người nước ngoài đều nghĩ như bà. Tiếng Việt quả thật rất khó học”.

Dạ Linh tế nhị đáp lại lời bà. Cô nghĩ thật ra tiếng Việt cũng đâu khó lắm đâu. Bằng chứng là con trai bà nói rành rọt lắm đó thôi. Ở môi trường nước ngoài mà được như anh ta thì hẳn là cũng bỏ không ít tâm sức.

“Tôi muốn báo cho cô biết là chúng tôi sẽ đón cô qua Mỹ trong tuần này hoặc có thể sớm hơn nếu như cô không muốn tốn thời gian để chia tay bạn bè”.

Tiếng ông Tài vang lên làm Dạ Linh giật mình.

“Cháu phải sang Mỹ ư?” Dạ Linh ngạc nhiên hỏi lại.

“Đúng vậy thưa cô. Đó là di nguyện của ông Nhất. Và lại, phải sang đó cô mới làm lễ đính hôn và lễ cưới được”.

Giọng ông Tài hơi bối rối vì sự kinh ngạc của cô.

“Nhưng, cháu chưa học xong ở đây”.

Cô yếu ớt trả lời dù biết chuyện đó chẳng là gì với quyết định phải sang Mỹ cả. Điều cô muốn là được ở lại nơi thân thuộc này, quê hương cô với những người thân quen và yêu quý. Viễn cảnh phải sống trong một đất nước hoàn toàn xa lạ, không quen với người nào làm cho cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng... Chẳng phải cô đã chán cuộc sống tẻ nhạt này đó sao? Vậy tại sao khi biến cố xảy đến thì cô lại muốn né tránh nó như thế?

“Chúng tôi sẽ làm hết sức để chuyển hồ sơ học tập của cô sang Mỹ trong thời gian ngắn nhất, xin cô an tâm”. Ông Tài nói giọng an ủi.

“Nhưng cháu sắp phải thi đại học”. Cô phản đối một cách yếu ớt.

“Cô sẽ được học ở một trường đại học ở Mỹ thưa cô, một trong những trường có chất lượng hàng đầu thế giới”.

Sao ông Tài cứ thích đưa ra những đề nghị hấp dẫn để dụ cô thế nhỉ?

“Con không muốn đi với chúng ta phải không?”

Tiếng bà Lolita vang lên. Bà nhìn Dạ Linh thật hiền rồi nắm lấy tay cô trong đôi tay thon lành lạnh của bà. Dạ Linh không nói gì nhưng cô biết là mình đã để lộ lòng mình với bà.

“Con là một thành viên của gia đình này. Chúng ta đã mong chờ con một thời gian dài rồi”.

“Hãy trở về với gia đình của con đi, Linh. Con vẫn có thể về đây thăm di và các bạn mình khi nào con muốn mà”. Tiếng di Loan vang lên nghèn nghẹn, di đang cố kìm lại sự xúc động.

“Về với gia đình của mình đi con”. Đến lúc này thì vai di đã run run.

“Con không biết mình sẽ phải làm gì. Con muốn về với gia đình mình nhưng còn những người con quen biết, yêu thương trong suốt những năm qua thì sao?”

Dạ Linh bắt đầu thực sự lo lắng khi bỏ lại mọi thứ sau lưng hơn là hiểu kỳ trước một tương lai hoàn toàn mới.

“Con gái à, con có thể về thăm họ mà đừng không?”

Giọng bà Lolita cất lên trong sự thông cảm. Cạnh bà, ông Tài cũng khẽ gật đầu. Cô liếc sang gã con trai bên cạnh, tên hẳn là gì nhỉ? Christian, đúng rồi. Hẳn đang ngồi ngó ra ngoài cửa sổ, về mặt lơ đãng. Kẻ điên nhìn vào cũng biết hẳn chẳng quan tâm gì đến cô. Cô cảm thấy bị xúc phạm kinh khủng nhưng cô không thể chối bỏ trái tim đang đập rộn trong lồng ngực mình. Khuôn mặt hẳn nhìn nghiêng thật nam tính!

Cô không chú ý tới nguồn gây phân tâm đó, Dạ Linh cố tự vấn bản thân. Sau một hồi trầm trở với bao suy tính, cô đưa ra quyết định.

“Vậy thì... con sẽ đi. Xin mọi người cho con một tuần”. Cô cất giọng rành mạch.

“Ta rất vui khi nghe con nói vậy”. Bà Lolita cất giọng ngọt ngào. Rồi bà quay sang con trai.

“Con trai, sao con không đề nghị vị hôn thê của mình dẫn đi dạo ở đâu đó trong khi chúng ta bàn bạc về chuyến đi của con bé nhỉ?”

Cô thấy cái dáng cao lớn của Christ đứng dậy và nghiêng đầu hỏi. “Cô vui lòng đi với tôi chứ?”. Cung cách của hắn trông hóm hỉnh đến đáng ghét, trong mắt hắn cô còn thấy ánh lên một tia nhìn chế giễu.

“Đĩ nhiên”. Dạ Linh hậm hực trả lời rồi bước theo hắn.

“Cô muốn đi xe hay đi bộ?”, giọng hắn nghe có vẻ lười biếng.

“Đến công viên gần nhà tôi đi. Chắc là không đến nổi xa phải đi xe đâu”

“OK”. Hắn gật đầu chiều lệ và cô biết là hắn thật sự chẳng bận tâm mấy đến chuyện này.

Dạ Linh và Christian bước vào công viên trong một không khí im lặng căng thẳng. Cô để ý thấy, khi họ đi, không ít ánh mắt của những cô gái đi qua chiếu thẳng vào Christian với những cái nhìn say mê ngây ngất, cô thông cảm cho họ. Thậm chí có một vài cô còn chủ động đến bắt chuyện với Christian. Nhưng hắn chỉ đáp vài câu chiếu lệ, lơ đãng, nhưng thật khó nhận thấy vì nó đã bị cái vẻ lịch thiệp hào hoa của hắn ta che đậy kỹ càng. Dạ Linh quả quyết, hắn ta hẳn phải là một tay tán gái chuyên nghiệp, không muốn gọi là “sát gái” ấy chứ.

Sự im lặng càng nặng nề hơn khi họ đi sâu vào công viên yên tĩnh. Christian đi một hồi rồi an tọa xuống một cái ghế đá mát lạnh. Hắn hơi ngửa người ra sau và đôi mắt xanh hơi nheo lại dưới ánh nắng mặt trời. Hắn nhìn cô một chút rồi cất giọng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

“Sốc quá hả?”, Dạ Linh nhận ra là hắn cũng nói giọng đậm chất Hà Nội như ông Tài.

“Hả? Ủ... ừ...”

Cô hơi lúng túng khi đôi mắt mê hồn đó cứ liên tục tấn công trái tim cô.

“Tôi cũng chẳng hơn gì cô. Tôi đâu có muốn rơi vào tình cảnh như vậy”.

Hắn gục gặc đầu, gần như là nói với chính bản mình, và không hề có ý mời Dạ Linh ngồi xuống, một cử chỉ hoàn toàn xa lạ với phong cách ga lăng cô thấy ban nãy.

“Thử hỏi một thằng đàn ông sẽ như thế nào khi cuộc sống tự do tự tại của hắn chưa kéo dài được bao lâu thì đã phải chui vào cái nhà tù hôn nhân chứ?”

Hắn nói đầy vẻ triết lý, vẫn không thèm nhìn cô lấy một lần.

“Vậy, cô có định kết hôn với tôi không, lucky girl?”. Hắn nháy mắt và chiếu thẳng tia nhìn vào mắt cô. Toàn thân cô như có dòng điện chạy qua. Trời đất, hắn đã làm điều này như thế nào nhỉ?

Cô sững người trong giây lát. Rồi cô lấy lại ngay sự bình tĩnh khi nhìn thấy sự khinh thường trong đôi mắt xanh đối diện.

“Tôi đã mong đợi được gặp lại gia đình mình trong suốt một thời gian dài, rất dài. Tôi rất vui khi gặp họ. Tôi cảm thấy mình thực sự may mắn”.

Cô chợt nhìn thấy vẻ nghi ngờ trong mắt hắn. Giọng cô đành lại.

“Nếu anh nghĩ là tôi vui mừng vì được một gia đình giàu có nhận về thì lầm rồi. Tôi cũng chẳng thích kết hôn nếu không có tình yêu. Tôi chẳng quan tâm đến suy nghĩ của anh đâu. Bằng chứng là tôi vẫn sẵn sàng từ hôn nếu như anh muốn”.

Cô hất cằm lên về thách thức. Đôi mắt xanh trước mặt cô thoáng bối rối dù gương mặt chẳng chút biểu cảm nào. Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói với cô.

“Nhưng thưa cô, cô chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tôi chỉ muốn nghe cô trả lời có hay không thôi. Cô có muốn kết hôn với tôi không?”

Chết tiệt cái gương mặt quyến rũ ấy, Dạ Linh rửa thầm trong bụng. Rõ ràng là hắn đang đùa cô và cố chứng tỏ hắn không thể bị khước từ. Hắn có lẽ đã quen với việc dễ dàng chinh phục phụ nữ của mình, huống chi cô chỉ là một cô gái trẻ ngây thơ. Nhưng cô sẽ cho hắn thấy cô không phải là thứ con gái chạy theo lớp vỏ bề ngoài:

“Tôi không muốn kết hôn với anh”.

Vì anh cũng có muốn kết hôn với tôi đâu, cô nghĩ thầm. Chà, cô thấy khắp nơi vì sự bối rối cuối cùng cũng xuất hiện trên khuôn mặt hắn. Cô muốn cho hắn thấy cô hoàn toàn khác với những người phụ nữ vẫn vây quanh hắn.

“Nhưng rất tiếc thưa cô. Cô buộc phải kết hôn với tôi thôi”.

Hắn găm gù trong cổ họng.

“Tại sao tôi bắt buộc phải kết hôn với anh chứ?” Cô vặn lại.

“Vì tôi sẽ không để tập đoàn H.A.D lọt vào tay bất kì ai khác ngoài gia đình tôi”. Hắn giải thích ngắn gọn rồi nhẹ nhàng chuyển tư thế ngồi.

“Vậy nên...?” Dạ Linh nói.

“...cô sẽ phải kết hôn với tôi”. Hắn kết thúc với một tâm trạng không lấy gì làm thoải mái.

“Tôi thấy anh không hề mong muốn cuộc hôn nhân này”. Cô nhận xét.

“Tất nhiên rồi. Ai lại muốn kết hôn theo sự sắp đặt chứ. Với lại...” Hắn chợt ngừng nói rồi sẫm soi cô từ đầu đến chân.

“Tôi biết là tôi không đẹp, không xứng với anh”. Cô hậm hực nói.

“Rất vui vì cô nhận thấy điều đó”.

Christian ngẩng lên và nhìn vào mắt cô, giọng hắn đượm chút thú vị.

“Anh thấy rồi đó. Tôi không đẹp và không xứng với anh. Vậy anh còn muốn kết hôn với tôi làm gì?”

“Tôi nghĩ tôi đã nói cho cô lý do rồi”. Hắn chán chường nhắc lại. “Nhưng cô không muốn trở thành vợ của tôi ư? Thật sự không ư?”

Ánh mắt hắn lại sáng lên và chiếu thẳng vào Dạ Linh, làm tim cô loạn nhịp. Cô hít sâu và nói to hết cỡ có thể vì giọng cô dường như bị tắc nơi cổ họng.

“Đúng vậy”.

Christian rời mắt khỏi cô, ngửa người ra sau ngắm vòm lá phía trên đầu. Tia nắng hiếm hoi lọt qua bóng râm, đơn độc và lơ lửng giữa mảng không gian mờ tối, tạo thành một hình thù kì dị trên trắng cỏ xanh lốm chòm những đá, thu hút ánh nhìn của Dạ Linh. Sau một hồi lâu yên lặng theo đuổi những ý nghĩ riêng, cô lên tiếng.

“Này Christian, tôi nghĩ chúng ta phải trở về rồi”.

Cô hơi ngập ngừng khi gọi tên hắn.

“Hả? Ừ”. Hắn thoát ra khỏi dòng suy nghĩ và đứng dậy

“Chúng ta nên về thôi”.

“Christian”. Dạ Linh cẩn thận phát âm tên hắn thật rành rọt.

“Christ thôi”. Hắn chỉnh.

“Christ... Mọi người... ý tôi là bác gái và anh sẽ về Mỹ rồi trở lại đây vào tuần sau hay thế nào?”.

“Không, chúng tôi ở lại chờ rồi cùng sang Mỹ với cô”.

“Vậy... mọi người sẽ ở đâu?” Dạ Linh kinh hoàng nghĩ đến cái viễn cảnh khủng khiếp nhưng cũng rất ngọt ngào đó là được thấy Christ mỗi ngày trong nhà cô. Chỉ là nhìn thấy một thứ đẹp đẽ đến vậy trong nhà thì hẳn là sẽ thích thú lắm. Dora thoáng nghĩ.

“Đương nhiên là ở khách sạn rồi. Tôi không nghĩ là nhà cô đủ rộng”.

Hắn từ tốn trả lời. Trái tim cô thất vọng nhưng lý trí của cô đang mừng thầm. Nếu thấy anh ta thường xuyên đến thế chắc cô đau tim đến chết mất.

Năm ngày trước, lúc Christ vẫn còn đang họp thì nhận được tin ông anh mất. Anh phóng xe ngay về và thấy không khí tang thương bao trùm khắp cả ngôi nhà. Anh không bất ngờ cho lắm. Bệnh tình của ông quá nặng trong mấy năm qua, chính ông đã nói với anh rằng ông chẳng sống được bao lâu nữa và nhấn nhá anh phải lèo lái tập đoàn H.A.D cho ông. Lúc đó, anh biết ông khó lòng qua khỏi. Vì thế anh đã cố gắng thuyết phục cha mẹ tổ chức đám tang nhanh nhất có thể để ông được sớm an nghỉ. Ngay sau lễ tang, Christ mới được nghe bản di chúc của ông để lại. Anh hoàn toàn không thể tin được quyết định đó của ông mình. Ông để lại cho anh tập đoàn H.A.D, chuyện đó quá hiển nhiên, nhưng còn chuyện kết hôn là thế nào? Ông anh không thể bắt anh kết hôn với người con gái mà anh thậm chí còn không biết mặt.

Nhưng anh không thể bỏ tập đoàn H.A.D, mồ hôi và xương máu của cả gia đình. Nghĩa là anh sẽ phải kết hôn sao? Khi anh chỉ mới 23 tuổi thôi ư?

Christ rời khỏi nhà ngay sau khi nghe xong bản di chúc. Anh quá tức giận. Anh vẫn chưa thưởng thức đủ mùi vị, niềm vui của cuộc sống độc thân tự do tự tại. Vẫn chưa, kể cả việc chinh phục, tán tỉnh phụ nữ dù danh sách bạn gái của anh nhiều tới mức không thể đếm nổi. Kế hoạch của anh là không lấy vợ cho tới khi anh không thể trốn tránh được nữa. Và đó nhất định không phải là một cuộc hôn nhân vì tình yêu, anh sẽ lấy vợ, một người vợ danh gia vọng tộc đủ để làm tăng thêm ánh hào quang của tập đoàn H.A.D. Và lại, anh không biết gì về tình yêu dù vậy quanh anh là biết bao cô gái đủ tài đủ sắc, anh cũng không tin mình có thể có thứ tình cảm ủy mị đó.

Hành động đầu tiên của anh là lái xe thẳng tới chỗ Vladimir, thằng bạn thân của anh. Hắn là một tay IT cực kỳ nổi tiếng ở New York này.

“Biết gì chưa, tối nay có một bữa tiệc tại nhà Sharpay, cậu muốn đến đó tận hưởng ‘hoa thơm cỏ lạ’ không?”

Vladimir cắt tiếng ngay khi thấy Christ bước vào phòng. Rồi anh chột nưng bật vì vẻ mặt hằm hằm của Christ.

“Nói tôi nghe coi, bạn hiền. Chuyện gì khiến cậu nổi điên như con sư tử sắp bị chọc tiết thế?”

Quả thật Vladimir chưa từng thấy bạn mình giận đến như thế, Christ lúc nào cũng giữ vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo và chẳng bao giờ thực sự bị kích động, thậm chí ngay cả lúc chuyện làm ăn khiến hắn điên đầu. Christ đóng mạnh cửa rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế duy nhất còn lại trong căn phòng bữa bọn toàn máy vi tính và đủ thứ đồ điện tử công nghệ cao khác của Vlar.

“Cậu biết gì chưa? Tôi sắp phải lấy vợ”. Christ gằn giọng, vẻ mặt anh tương phản với khuôn mặt hóm hỉnh của Vladimir một cách buồn cười.

“Đùa à? Cậu mà lấy vợ?”. Anh bạn thân của Christ châm biếm. “Thôi, có chuyện gì thì nói cho tôi nghe đi!”

“Thì tôi nói rồi. Tôi sắp lấy vợ. Mà lại là cháu nuôi của ông tôi”. Christ hậm hực trước vẻ nghi ngờ của thằng bạn. Vladimir sững người, nhìn anh chăm chăm, đánh giá tình hình thông qua vẻ mặt của Christ. Hắn chuyện này là thật và hoàn toàn nghiêm trọng căn cứ vào sự giận dữ và căng thẳng trong giọng nói người đang ngồi trước mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

“Cậu chấp nhận một cuộc hôn nhân sắp đặt à? Nghe có vẻ khó khăn cho cậu nhì? Sao không từ chối đi?”. Vladimir gọi ý

“Tôi nghĩ cậu không muốn tôi từ bỏ H.A.D đâu..

“Sao? Điều kiện để thừa kế là kết hôn với cô... cháu nuôi gì đó à?”. Vladimir tỏ ra cực kì thông minh.

“Ừ”. Christ thả mình dựa lưng vào ghế, gác hai chân lên bàn với vẻ mệt mỏi. Tay anh chạm phải một thanh ram để bữa trên bàn, cầm lấy cái thứ với bề mặt kim loại lốm chồm những vi mạch li ti, anh chơi trò tung hứng với nó như thể con giận của anh vì thế sẽ được giảm bớt.

“Chà ! chuyện này có lẽ sẽ gây chấn động cả New York đây. Cậu mà lấy vợ ư? Chuyện đúng là không thể tưởng tượng nổi!”

Vladimir tặc lưỡi, đến gần vỗ vai thằng bạn về an ủi nhưng giọng anh thì khùng khục vì cười. “chuyện này Carsie mà biết, dám cá cô ta sẽ thuê cả một biệt đội tới để ám sát cô vợ chưa cưới của cậu cho xem!”

Vladimir hơi lắc đầu khi nói đến cô nàng bốc lửa nhưng cả ghen của tập đoàn Hamilton.

“Nếu là cô ấy thì cũng dám lắm”.

Christ lắc đầu ngán ngẩm khi nhớ đến cảnh tượng tuần trước khi Carsie cào rách mặt cô bạn anh mới quen ở Manhattan, báo hại anh phải tốn công giải quyết vì cô ta dọa sẽ đi kiện. Anh không ghét Carsie, chỉ xem cô như một người em cần sự che chở mà thôi nhưng cô ấy thì khác, cô quen Christ từ nhỏ,

biết rõ anh và nghĩ anh là vật sở hữu của cô, rằng không sớm thì muộn cô cũng sẽ kết hôn với anh, gia đình Carsie là một trong những tập đoàn hùng mạnh ở đây không thua gì tập đoàn D.A.H của gia đình anh.

“Trở lại với vị hôn thê tương lai của cậu đi! Cô nàng trông như thế nào?”

Vladimir không giấu nổi sự tò mò khi nghĩ đến cô gái sẽ trói buộc cả cuộc đời Christ, “con mồi bị săn lùng ráo riết nhất” của những phụ nữ độc thân trong thành phố.

“Tôi còn không biết mặt cô ta. Chỉ biết tên là Dạ Linh hay gì đó”. Christ nói, giọng không chút hứng thú với nhân vật mà tới đây sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới cuộc sống của anh.

“Hả? Là người Việt Nam à?”

Vladimir tưởng tượng ra trong đầu một cô gái Việt Nam nhưng không thể vì anh có gặp được nhiều người Việt Nam đâu, không kể đến Christ vì cậu ta đã lai Mỹ đến hai đời.

“Thì vậy đó. Cậu nghĩ tớ sẽ phải làm gì khi cuộc sống độc thân huy hoàng của mình sắp đi tong không hẹn ngày trở lại?”

“Cậu kết hôn với cô ta một hai năm gì đó rồi li hôn không được à?”, Vladimir hiến kế.

“Di chúc quy định không được li hôn sau mười năm”. Christ đập tắt cái ý tưởng của bạn. “Vội lại cậu nghĩ cô ta chịu ly hôn à?”

“Ừ nhì. Cô ta sẽ bám cứng lấy cậu cho xem”.

Vladimir gật gù nhận xét. Cô gái đó sẽ chẳng chịu ly hôn với Christ đâu. Vì nhiều lý do, trong đó có hai lý do chính yếu, về ngoài của Christ và tiền của anh. Mà chỉ riêng lý do số một thôi cũng đủ rồi. Vladimir chưa thấy ai từ chối thẳng bạn mình cả.

“Dù gì đi nữa, cô vợ đó cũng chẳng thể ngăn được tớ quen những cô gái khác đâu”. Christ phán và đứng dậy ý bỏ đi. Vladimir không cản bạn. Khi Christ ra đến cửa, anh buông lời.

“Tội nghiệp cô vợ chưa cưới của cậu quá!”

Christ quay đầu lại, trừng mắt nhìn thẳng bạn thân như thể không tin là lời nói đó vừa chui ra từ miệng hắn.

“Thế cậu không nghĩ cho tôi à?”

“Không! Hoàn toàn không! Một thằng lằng lằng như cậu chẳng có gì để mà tội nghiệp cả”.

Vladimir dứt khoát, giọng hài hước. Nhưng quả thật trong lòng, anh đang thăm tội nghiệp cho cô gái vẫn chưa biết mặt này.

Mẹ anh vì nóng lòng muốn xem mặt con dâu tương lai nên sang tận Việt Nam để đón, ông Tài thì tất nhiên phải đi rồi, còn anh... thực sự phải đi sao? Đợi cô ta sang Mỹ rồi gặp có hại ai đâu? Trăm công nghìn việc phải gác lại chỉ vì chuyện nhảm nhí này, không đáng chút nào! Tự anh cũng thấy mình đang vô lý hết sức nhưng anh mặc kệ. Có ai lại thích cuộc đời mình bị người khác sắp đặt sẵn chứ!

Ngôi nhà vị hôn thê tương lai của anh sống, anh thấy nổi da gà khi nghĩ đến cụm từ “vị hôn thê tương lai”, là một ngôi nhà nhỏ khiêm tốn tọa lạc tại một con hẻm của thành phố Hồ Chí Minh. Ở đây đường phố chật hẹp, xe cộ đông đúc nhúc nhúc như kiến vậy. Đi trên đường đã khó, tìm được một địa chỉ nhà còn khó hơn. Tài xế tìm được đúng chỗ quả là kì tích!

Người đón tiếp họ là một phụ nữ trung niên đôn hậu. Sau khi nói chuyện với ông Tài và hiểu rõ sự tình, bà có vẻ rất xúc động. Christ đọc được sự vui mừng trên khuôn mặt đã bắt đầu có nhiều nếp nhăn, nhưng trong đôi mắt của người phụ nữ ấy, anh thấy cả sự lo lắng, bất an cùng nỗi sợ. Có lẽ bà đã sống quá lâu cuộc sống chỉ có hai người phụ nữ với nhau. Nên khi Dạ Linh được đón đi nỗi sợ cô đơn trong bà lớn dần và hiện rõ qua nét mặt. Điều đó khiến Christ không khỏi chạnh lòng.

Anh cảm thấy an tâm trước vẻ hiền hậu của người phụ nữ. Nếu đã được nuôi dạy bởi người như thế hẳn vị hôn thê của anh cũng có tư cách và nhân phẩm không gì chê trách được. Một người vợ hiểu chuyện và hiền thực dù sao cũng đỡ rắc rối hơn cái kiểu cá ghen của Carsie. Nhưng anh thật sự thất vọng khi nhìn thấy cô vợ chưa cưới bí ẩn của mình. Cô ta không đến nổi xấu nếu như đánh giá tổng thể. Nhưng với con mắt luôn nhìn thấy phụ nữ đẹp như anh thì cô ta đúng là không hấp dẫn một chút nào. Cô ta có vóc người đầy đặn trong bộ áo dài trắng, dáng người dong dong, khuôn mặt trái xoan lấm lấm mụn, mũi dọc dừa và đôi môi đầy đặn. Mái tóc dài buộc túm lại phía sau để lộ ra vầng trán cao thông minh. Điểm duy nhất anh thấy ấn tượng là đôi mắt, trông mắt màu nâu mơ màng nhưng lại ánh lên tia nhìn quyết đoán và mạnh mẽ, trái ngược hẳn với hàng mi dài cong vút.

Và cô ta rõ ràng bị hút hồn khi lần đầu nhìn thấy anh.

Christ đã tin chắc là như vậy đến chín mươi chín phần trăm, nhưng đến khi nói chuyện với cô ở công viên, Christ đã thật sự bất ngờ khi cô ta nói rằng không muốn kết hôn với anh. Trên đời này mà cũng có người không bị vẻ đẹp trai của anh đánh gục sao? Hơn nữa cô ta còn quả quyết không muốn kết hôn? Phản ứng đầu tiên của anh là ngạc nhiên, một chút nghi ngờ về phong độ của bản thân, và sau đó là cảm giác thú vị. Nhưng điều đó không làm giảm đi chút căm ghét nào trong anh với cô, cái người dám tự nhiên xuất hiện, xông thẳng vào cuộc đời anh và làm đảo lộn cuộc sống của anh.

Anh đóng laptop lại, chuỗi xuống dưới lớp chăn mền tìm đến giấc ngủ. Ngày mai hẳn sẽ là một ngày dài lê thê.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

Buổi sáng hôm sau Dạ Linh ngán ngẩm bước vào lớp. Việc đầu tiên cô làm sau khi bỏ balô xuống ghế là chạy ngay sang lớp cô bạn thân nhất của mình để báo “hung tin”. “Trần ơi!”

Cô cất tiếng gọi bạn. Nó quay lại ngay và lập tức nhú mồm khi thấy vẻ mặt mệt mỏi và trầm buồn trên khuôn mặt Dạ Linh.

“Ừ. Có chuyện gì với bạn vậy?”

Huyền Trân gan hỏi. Dạ Linh buồn bã ngồi xuống ghế đối diện bạn. Cô nhìn thẳng vào mặt bạn mình, cất tiếng nói rõ ràng, rành mạch.

“Tao sắp phải đi xa, trong một thời gian dài sẽ không được gặp mày và những đứa bạn khác nữa rồi”.

“Mày? Đi xa? Đi đâu và tại sao lại phải đi chứ?”. Huyền Trân tròn mắt hỏi.

“Đi Mỹ”. Dạ Linh trả lời, giọng vẫn chẳng khá hơn được chút nào.

“Nhưng để làm gì? Mày có quen ai ở bên đó đâu? Với lại gần thi đại học rồi. Hay là mày lại nghịch ngợm nghĩ ra trò gì mới đây?”. Trần lên giọng, ai chứ Dạ Linh thì dám giờ trò chọc phá cô lắm.

“Tao phải đi Mỹ thật mà, họ nói họ là gia đình thực sự của tao. Và muốn tao đoàn tụ gia đình với họ”. Giọng Dạ Linh chậm rãi, nghe như cô vẫn không tin được chuyện mình đang nói ra.

“Gia đình mày? Thật không? Mười tám năm qua không có tin tức gì của họ, tao đã nghĩ hẳn họ đã từ bỏ rồi chứ?”. Huyền Trân kêu lên kinh ngạc.

“Ừ thì là thế. Họ chỉ mới tìm được tao thôi. Và chắc chắn tao sẽ phải qua Mỹ”. Dạ Linh nói, giọng không giấu được vẻ buồn bã. Chia tay những đứa bạn thân thiết suốt bao năm nay để đến một nơi hoàn toàn xa lạ làm cô thấy hụt hẫng. Ai sẽ ở bên cô và chọc cô cười? Ai sẽ bỏ thời gian hàng giờ đồng hồ lắng nghe tâm sự của cô? Ai sẽ rượt cô chạy toé khói khi cô giờ trò chọc ghẹo?

“Vậy là mày đi thật sao? Vậy có về đây nữa không?” Huyền Trân lo lắng hỏi, cô không muốn xa bạn mình một chút nào.

“Chắc chắn sẽ về”, Dạ Linh quả quyết.

“Tao sẽ về thăm di Loan, thăm mày và cả những đứa khác nữa”. Giọng cô sục sịt.

“Nhưng tao sẽ nhớ mày lắm”. Huyền Trân nói nhỏ, nỗi buồn từ cô bạn thân lan sang cả cô.

Hai người tâm sự với nhau một lúc rồi Dạ Linh trở về lớp trong một tâm trạng nặng trĩu. Cô cũng báo tin với mấy đứa bạn trong lớp. Và ngay lập tức chúng vây lấy cô hỏi han và chia sẻ tâm sự với cô. Cô vui vì có những đứa bạn thật sự tuyệt vời. Tuy vậy có một điều cô hoàn toàn giấu chúng bạn, cô tuyệt nhiên không nhắc đến hôn ước của mình.

Buổi chiều lúc tan học, khi vừa đi vừa trò chuyện với lũ bạn ra cổng trường. Cô chợt để ý thấy có mấy nhóm nữ sinh đứng tụm năm tụm ba, bàn tán với vẻ sôi nổi khác thường, họ còn cười rúc rích với nhau. Cô nghe loáng thoáng. Nào là “... đẹp trai quá”.., nào là “phong độ quá”..

Hừ, bọn con gái này mà đến nhà cô hôm qua thì mới tận mắt biết được thế nào là một người đẹp trai phong độ thật sự là như thế nào, hoặc nếu không thì đến khách sạn New World hôm nay cũng được vì cô nghe nói Christ thuê phòng ở đó. Gần ra tới cổng trường, cô mới thấy rõ trung tâm của những lời xì xầm. Một gã trai mặc đồ da màu đen ngồi trên một chiếc mô tô bóng lộn cùng màu. Gã ta đeo mắt kính đen. Trông cái bộ dạng bánh bao đó, cô thấy rất quen. Đến khi cặp kính được gỡ ra thì “cái dáng quen quen” đó hiện nguyên hình là Christ, gã hôn phu đáng ghét của cô. Hắn nhìn cô chằm chằm, mặc cho cô liếc trả rồi quay đi. Biết rằng không thể dùng mắt để gọi cô, hắn đưa tay lên ngoắc.

Mấy đứa con gái ban nãy giờ chuyển sang ngo ngoáy xung quanh xem hắn ngoắc tay với ai, cô thầm nghĩ chắc mấy đứa đó đang tìm một cô nàng queen-bee xinh gái và hot nhất trường đây, chứ làm sao ngờ được đó lại là cô chứ. Đến lượt nhóm bạn cô xì xầm về cái gã trai mới xuất hiện. Tiếng xì xầm càng lan rộng hơn khi hắn để lộ đôi mắt xanh chết người kia.

Dạ Linh đứng sững lại, lo ngại nhìn hắn, nửa muốn tiến về chỗ hắn nửa muốn tránh đi. Cô đâu có muốn làm tâm điểm của sự chú ý trong những ngày cuối cùng ở trường cơ chứ. Rồi như nhận ra cái ngoắc tay của mình cũng không có hiệu quả, hắn bỏ từ thế ngồi gây ấn tượng chết người của mình rồi bước xuống chậm rãi tiến về phía cô. Thôi rồi! Dạ Linh thầm nghĩ

“Tôi nghĩ là cô thấy cái vẫy tay của tôi, Dạ Linh”.

Hắn nhẹ nhàng nói sau khi gạt đầu chào những đứa bạn xung quanh cô. Trong khi cô không khỏi ngượng ngùng vì bọn bạn cô đang mê mải nhìn ngắm Christ không chớp mắt. Chúng hắn là đang choáng váng trước vẻ đẹp trai khi nhìn gần của hắn ta đây mà. Dạ Linh thầm nghĩ

“Không. Tôi đâu có thấy”. Cô chối vẫn chưa hết cảm giác ngại ngùng do đám bạn mang lại.

“VẬY Ạ?”. Hắn nheo mắt nghi ngờ. “Nhưng... Dù sao thì tôi cũng tới đây rồi. Cô đi với tôi”.

Hắn nói với giọng như ra lệnh trong khi âm vực của giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng, hơn thế có phần gọi cảm khó cưỡng. Đáng sợ thật, Đúng là giọng điệu của một kẻ ý thức được thể mạnh của mình đây mà. Ghét thật, đúng thể loại Dạ Linh vẫn thường không thích. Cô bướng bỉnh

“Đi với anh? Nhưng đi đâu?”. Dạ Linh hỏi lại, bối rối khi toàn bộ sự chú ý của mọi người xung quanh đang dồn về phía mình. Người cô đang nhận được những cú huyệt đang càng lúc càng tăng về độ mạnh của đám bạn.

“Tôi chỗ mẹ tôi, bà bảo tôi đưa cô đến chỗ bà”. Hắn trả lời giọng đều đều.

“Bà gặp tôi có việc gì sao?”. Cô gắng hỏi.

“Tôi không biết. Mà đến nơi thì cô sẽ biết chứ sao”.

Nói xong, hắn không chờ cô trả lời mà rào bước đi thẳng về phía chiếc xe. Dạ Linh hơi ngỡ người. Cái huyệt vai của thằng bạn thân đây cô về hiện tại.

“Ai vậy bà?”.

Quang hỏi. Song, không đợi Dạ Linh trả lời, cậu ta tiếp.

“Trông đẹp trai thật đấy? Tôi chưa thấy ai phong độ như vậy. Phải nhờ anh chàng này tư vấn về việc chăm sóc nhan sắc mới được...”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5

Cậu ta còn huyền thuyên thêm đủ thứ. Lũ con gái bạn cô cũng không tha, bu đến tấn công cô bằng đủ loại câu hỏi.

“Ai vậy Linh?”.

“Đẹp trai thật đấy! Anh ấy có phải người mẫu không vậy?”.

“Ê, Linh, giới thiệu cho tao đi”....

Câu cuối cùng của thằng bạn lọt vào tai cô :

“Nhưng anh chàng đó quan hệ gì với bà vậy Linh?”.

Chúng bạn hỏi nhao nhao, Dạ Linh chán nản thất vọng vì không có ai trong bọn bạn hỏi cô rằng “anh ấy có phải là bạn trai của mày không Linh?”. Dạ Linh nổi giận. Tôi biết là anh ta đẹp trai, tôi biết là anh ta quyến rũ nhưng phản ứng của mấy người là sao ? Mấy người khác cho rằng tôi hoàn toàn không đủ tư cách để làm bạn gái anh ta? Cô gào lên trong đầu. Khinh người quá đáng mà! Dạ Linh hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Chồng tương lai của tao đó”. Dứt lời, cô tiến thẳng về phía Christ. Christ phóng xe vọt đi, một làn gió mát lạnh thổi vào mặt Dạ Linh khiến cô cảm thấy thư thái. Cô đâu biết rằng cô đã bỏ lại phía sau những khuôn mặt ngơ ngác.

“Cô thích tốc độ không?”. tiếng Christ nói qua vai.

“Cứ chạy thoải mái đi, tôi thích tốc độ”. Dạ Linh đáp.

“Hừm... tốt, ít ra giữa hai chúng ta cũng có được một điểm chung”.

Hắn đáp lại rồi ngay lập tức rồ ga, chiếc xe phóng đi với một tốc độ kinh hoàng. Christ đúng là một tay lái mô tô điêu luyện. Dạ Linh thích thú thưởng thức

cảnh vật cứ chạy vèo vèo qua mắt. Cô chưa bao giờ được đi xe mô tô với tốc độ này. Cô yêu tốc độ, và cô còn nhớ những lần bị Quang – thẳng bạn thân của mình, rửa xả hết lời khi cô lấy xe Honda mới toanh của nó phóng đi vù vù.

Trước giờ, cô luôn là người cầm lái. Nhưng ngồi sau lưng một người như thế này thì lại khác. Cảm giác mới mẻ hơn rất nhiều. Nếu cô ngồi trước, cô sẽ bị gió tạt vào mặt, và phải căng óc ra để né những chướng ngại vật, điều đó làm cho cô thấy mình đang được làm chủ và được đối đầu thật sự. Nhưng ngồi ở phía sau, lò đầu nhìn về phía trước, cảnh vật trôi qua vùn vụt làm cô cảm thấy hồi hộp. Ai mà biết Christ lái xe có cẩn thận không. Với tốc độ này, anh ta mà đụng phải cái gì thì cô chết chắc. Chợt cô nhận thấy mình đang áp người vào lưng Christ, lưng anh ta rộng và ấm áp đến lạ kì. Cô giật mình vì sự thân mật này, rồi ngồi thẳng người nhưng ngay lập tức chới vơi. Cô xém chút bật ngựa vì xe đang chạy với tốc độ nhanh. Chống hai tay về phía sau và giữ cho thân người trụ lên hai cánh tay, nhằm tránh sự tiếp xúc quá gần với Christ. Tiếng anh thét vọng qua vai.

“Cô điên à? Ôm chặt tôi vào nếu cô không muốn chết!”, Giọng anh ta có vẻ lo lắng rồi từ từ giảm tốc độ

“Không sao, tôi ngồi được, anh tập trung lái xe đi”. cô đáp tỉnh khô.

“Ôm tôi. Ngay!” Anh quát lần nữa, tốc độ tăng vọt.

“Không! Lái xe tiếp đi”. cô vẫn cứng đầu.

“Tùy cô vậy!”

Anh hét lên và lại phóng đi với tốc độ còn hơn cả lúc nãy nhưng Dạ Linh cương quyết giữ nguyên tư thế cho đến khi anh dừng xe ở Diamond Plazar. Cô từ tốn xuống xe và thích thú với vẻ mặt hầm hăm của Christ. Cho đáng, anh nghĩ anh có thể ra lệnh cho bất cứ ai chắc! Dạ Linh thấy Christ ngoắc tay với người bảo vệ, ném cho anh ta chùm chìa khóa rồi bỏ mặc chiếc xe ở đó và sánh bước cùng với cô tiến vào trong. Dạ Linh tò mò quay đầu về phía sau ngắm lại chiếc xe.

“Xe của ai vậy?”. cô hỏi.

“Của tôi”. Christ đáp trong khi về mặt vẫn còn cau có.

“Của anh. Anh đem theo xe về Việt Nam à?”.

“Không. Xe tôi không tệ thế”. Hắn lắc đầu. “Cái đó tôi vừa mới mua”.

“Mới mua?” Dạ Linh nghe trong giọng của mình có phần thoảng thốt

“Ừ, thì dùng để chạy trong những ngày ở đây chứ. Tôi không thích đi xe ô tô ở đây cho lắm”.

“Anh mua hẳn một chiếc xe mô tô đắt tiền? Sau khi về Mỹ thì anh tính giải quyết thế nào?”. Dạ Linh không giấu nổi sự kinh ngạc.

“Ờ thì...”. Hắn có vẻ hơi ngập ngừng. “Từ từ rồi tính. Thiếu gì cách”

“Đúng là một kẻ ăn xài phung phí”.

Cô nói to để Christ nghe thấy rồi bước nhanh hơn lên phía trước như thể cô không chịu nổi việc đi ngang hàng với một tên công tử xài tiền như nước. Nhưng chỉ trong vòng vài bước, đôi chân dài cùng với những sải chân rộng đã khiến Christ đuổi kịp cô.

“Cô muốn nói gì thì tùy. Tôi không thích chạy xe thuê, tôi thích dùng những gì mình toàn quyền sở hữu”. Hắn giờ giọng chậm rãi.

“Vậy chiếc xe hơi hôm trước cũng mua ở đây luôn à?”, cô hỏi.

“Không. Chiếc đó ông Tài thuê”, giọng điệu chán chường của Christ làm cô hiểu rằng hắn không muốn tiếp tục mẫu đối thoại này nữa nhưng cô đâu có dễ dàng để hắn yên.

“Anh muốn có xe đẹp để dễ đi tán gái phải không?”, cô cạnh khóe.

“Cô thấy có hiệu quả không”

Hắn khẽ thì thầm vào tai cô không quên khẽ cười cùng với bộ mặt trông phát ghét. Nhưng Dạ Linh đã kịp thấy vài khuôn mặt của mấy cô phục vụ và khách ngần ngại khi thấy nụ cười của hắn. Cô ghét phải thừa nhận rằng hắn cười trông đẹp trai khủng khiếp, dù đó chỉ là cái cười rất nhẹ, và cô cũng không thể chối rằng tim cô lỡ nhịp khi thấy nụ cười của hắn.

“Vậy ra chồng chưa cưới của tôi là một tay lăng nhăng à?”

Cô nói và ngạc nhiên rằng cái cách cô gọi hắn là chồng chưa cưới tại sao lại tron tru và dễ dàng đến vậy. Hắn là một kẻ đa tình, cô biết điều đó qua phong thái lịch thiệp mà hắn đối xử với phụ nữ. Hắn ý thức được sự quyến rũ của mình và biết sử dụng nó như một vũ khí chết người. Hắn dám thừa nhận điều đó dù biết cô chính là vị hôn thê tương lai của mình. Trời đất, hắn còn tự tin kinh khủng nữa.

“Thì tôi có chối điều đó đâu”.

Hắn tỏ vẻ khinh khinh. Dạ Linh chưa kịp nói gì thì cái vẫy tay của bà Lolita đã hiện ra trong tầm mắt. Bà hôm nay trông quý phái với áo dài tay bằng voan màu trắng ngà, khoác ngoài bằng chiếc áo ghi lê màu vàng sậm. Dáng bà cao, nhưng vẫn hài hòa và nữ tính. Bà đang ngồi trong một quầy bar và nhâm nhi ly cà phê. Dạ Linh ngồi đối diện với bà trong khi Christ chọn ngồi kế bên cô. Thế cũng tốt, cô đỡ phải nhìn thấy khuôn mặt của hắn. Bởi những lúc đó trong cô lại xuất hiện hai cảm giác hoàn toàn trái ngược nhau, vừa căm ghét lại vừa đam mê. Cô nhận định, sự căm ghét là giành cho tính cách còn niềm đam mê là giành cho vẻ ngoài đẹp đẽ của hắn.

“Bác gọi con đến đây có chuyện ạ?”. Dạ Linh hỏi bà Lolita.

“À! Ta chợt nhớ hôm qua là sinh nhật con mà ta thì chưa kịp tặng con món quà nào cả. Vì thế hôm nay ta muốn gặp con để tặng quà. Nhưng ta không biết con thích món quà như thế nào. Nên ta nghĩ đưa con đến đây và để con tự chọn lựa”. bà vui vẻ đáp lại cô.

“Thưa bác, không cần đâu ạ. Sinh nhật cũng không phải dịp quá đặc biệt nên bác không cần phải bày vẽ tặng quà cho cháu đâu”.

Dạ Linh từ chối. Cô không muốn nhận quà từ một người cô quen chưa lâu. Điều đó làm cho cô có cảm giác như đang mắc nợ. Đáp lại cô là nụ cười tinh ý của bà Lolita.

“Ta biết con ngại nhưng không sao đâu, chúng ta đã là người nhà cả rồi mà”. Sự tinh tế trong từng lời nói của bà khiến cô cảm động. Đã từ lâu rồi, ngoài dì Loan và bọn bạn thân ra, đây là lần đầu tiên cô thực sự cảm thấy hạnh phúc khi nhận được sự quan tâm của gia đình, người thân.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

“Vậy thì cháu phải làm phiền bác vậy”. cô nhỏ nhẹ. “Ồ! con gái, con không cần khách sáo như thế với ta đâu”.

Bà cười rồi đưa cô dạo khắp tất cả các gian hàng trong khu mua sắm sang trọng nhất của Sài Gòn. Cô từ chối hầu hết tất cả các món quà bà Lolita chọn cho cô vì một lý do khá đơn giản : giá tiền của những món bà chọn cao ngất trời.

Cuối cùng, cô cũng chọn được một món mà cô thấy rất ưng ý. Một lọ nước hoa màu hồng nhỏ xinh có mùi hương dịu nhẹ làm cô cảm thấy nhẹ nhàng và sáng khoái. Cô chưa bao giờ mua nó trong điều kiện bình thường vì giá của nó cũng không rẻ chút nào. Nhưng so với tất cả những món mà bà Lolita đã chọn thì lọ nước hoa này khiến cô hài lòng nhất. Khi bước chân ra ngoài thì trời đã sẩm tối. Bà Lolita gọi tài xế đưa xe đến. Dạ Linh bây giờ mới nhận thấy Christ đã không còn đi theo cô và bà Lolita từ rất lâu rồi. Có lẽ anh ta đã khiến một cô em xinh đẹp nào đó thích và đang vì vụ với cô nàng trên chiếc mô tô mới cũng nên. Ý tưởng đó làm trái tim Dạ Linh như thắt lại.

“Con có vẻ thích món quà đó phải không con gái”. bà Lolita cất tiếng cất ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Vâng ạ, con rất thích món quà này, thưa bác”. cô lễ phép đáp lời.

“Ừm... Dạ... Linh này”, bà có vẻ hơi khó khăn khi phát âm tên cô.

“Vâng ạ?”.

“Con có nghĩ là mình nên có một cái tên tiếng Anh không”, bà ngập ngừng. “Để cho dễ gọi và cũng dễ tiện cho con giao tiếp khi ở Mỹ”.

“Tên tiếng Anh ạ? ... Con cũng cho là mình nên có một cái tên như vậy. Nhưng con nên lấy tên gì bây giờ?”, cô nói với vẻ trầm tư.

“Tùy con quyết định thôi!”, bà Lolita nhẹ nhàng.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Dạ Linh cất tiếng. “Dora..., tên con sẽ là Dora. Theo tên tiếng Anh của mẹ con. Nhưng không có chữ Laurence”. cô cất giọng mơ màng. Rồi như sực tỉnh, cô hỏi lại bà Lolita.

“Nhưng họ của con sẽ là gì? Theo họ mẹ con được không ạ?”.

Bà Lolita bây giờ mới lên tiếng. “Con yêu, vì con là cháu của Ba và cũng sẽ là con dâu của ta, nên ta nghĩ con sẽ theo họ của gia đình khi tới Mỹ, mang họ Halver con nhé”.

Cùng họ với tên Christ kia ư, cô chán nản. Thế thì khỏi cần phải suy luận sâu xa thì ai cũng biết cô là vợ tương lai của anh ta rồi. Cô không thích điều này. Cô cố thuyết phục bà Lolita.

“Con có thể lấy họ của mẹ con là Theora cho đến khi con kết hôn được không ạ?”.

Bà Lolita cười hiền từ. “Tuỳ con thôi... Dora Theora”. Bà nhắc lại tên mới của cô với một vẻ trịnh trọng cho thấy bà đã chấp nhận.

“Ta thích cái tên này!”

Vậy là từ giờ, Dạ Linh là Dora Theora.

...

Dora đang đứng ở sân bay với cả một “binh đoàn” tiễn biệt, theo đúng nghĩa đen thực sự. Dù là ngày đi học nhưng mấy đứa bạn cùng lớp cô đi không sót một đứa nào, Huyền Trần thì tất nhiên đã có mặt từ rất sớm. Song, cái làm cho cô ngạc nhiên là trong “binh đoàn” đó có sự đưa tiễn của rất nhiều cô nàng khác lớp mà Dora có vết ố cũng không nhớ nổi là cô có quen mấy cô nàng ấy không.

Sự lạ kì khôi đó trở nên rõ ràng ngay khi bọn con gái ấy tíu tít vây quanh Christ. Hắn ta là nam châm hút gái thật. Dora tận mắt chứng kiến cảnh nhộn nhịp–khó–ura ấy để đến bên đám bạn thân của mình. Những cái bắt tay, vỗ vai, thậm chí là... xoa đầu Dora, làm cô hạnh phúc đến phát khóc. Cô ôm lấy đứa bạn thân, vỗ vai thằng bạn rồi khóc một cách ngon lành. Cô chẳng mấy khi xúc động đến vậy, nhưng lần này ra đi chưa biết đến lúc nào có thể gặp lại. Sang bên đó hẳn cô sẽ nhớ chúng bạn lắm. Cô ngậm ngùi từ biệt rồi sóng bước bên gia đình mới của mình lên máy bay.

Dora đang đứng trước một ngôi nhà đồ sộ và cực kỳ tráng lệ được thiết kế theo phong cách châu Âu cổ kính. Cô đã phải ngồi máy bay gần hai mươi một tiếng đồng hồ và thêm gần một tiếng đồng hồ ngồi xe ô tô nữa mới đến được ngôi nhà của gia đình mới của mình ở ngoại ô New York.

Dora biết nhà Halver rất giàu, nhưng đến mức này thì đúng là không thể tưởng tượng nổi. Toàn bộ ngôi nhà trông như một toà lâu đài. Chạy dọc theo con đường dẫn vào nhà chính là một trang cỏ xanh mướt, bố trí hài hòa trên đó là những luống cây nhỏ và hàng hoa đủ màu. Ngôi nhà nằm giữa một khu vườn được cắt tỉa cẩn thận.

Dora bước xuống xe và ngay lập tức chết sững trước tiền sảnh rộng thênh thang của nhà. Một con báo hoa đang khoan thai tiến về phía cô với những bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng. Đầu nó ngẩng lên nhìn cô với vẻ đánh giá, Dora cảm thấy mặt đất như xoay vòng vòng trước mắt mình.

“Đừng sợ. Nó là thú cưng của tôi đó”, tiếng Christ cất lên với vẻ thích thú vì sự hải hùng thể hiện quá rõ trên mặt cô.

“Thú..... thú... cưng hả?”.

Giọng cô lắp bắp vì vẫn còn chưa hết sợ. Như để chứng minh cho lời nói của cậu chủ, con báo bước về phía Christ và... chồm lên người hắn. Christ để cho con vật chồm lên người nhưng mau chóng gỡ nó ra, ngồi thụp xuống trước mặt nó và lấy tay gỡ gỡ đầu nó. Con vật rên gừ gừ trong cổ về thích thú. Trông con báo chẳng khác gì một con mèo, chỉ có điều... mèo ngoại cỡ thôi. Dora hết nhìn Christ rồi lại nhìn sang con báo, trông nó chẳng có vẻ gì là có thể gây nguy hiểm cả, cô lại nhìn sang bà Lolita và ông Tài. Họ đang mỉm cười nhìn cô.

“Anh nuôi loài thú này thật hả?”. cô hỏi với giọng khó tin.

“Chứ cô nghĩ nó ở đâu ra?”. Christ đáp lời cô bằng một câu cạnh khoé.

“Vậy mà tôi cứ tưởng nó xổng từ chuồng thú”. cô đáp trả câu châm chích của Christ.

“Tôi nhặt được nó hai năm trước trong chuyến thám hiểm Amazon. Lúc đó nó mới sinh, còn chưa mở mắt mà mẹ nó thì hình như đã bị đám thợ săn bắn chết”. Christ kể, giọng hồi tưởng.

“Vậy ư? Thế anh còn con báo nào nữa không?”. cô hỏi giọng hài hước nửa đùa nửa thật nhưng cô choáng váng khi Christ cất tiếng giải đáp.

“Còn một con nữa. Màu đen. Anh em của con này”. Anh nói và thú vị nhìn cô lắp bắp.

“Còn... còn một con nữa hả?”.

“Ừ. Nhưng không có ở đây. Nó ở căn nhà riêng của tôi trong trung tâm thành phố”. Dora thở phào nhẹ nhõm. Cô không thể chịu nổi cảnh phải đối mặt với những hai con thú dữ ở đây.

“Cô không cần phải tỏ vẻ hoảng sợ đến thế đâu. Những con báo đã được huấn luyện rất chặt chẽ và tuyệt đối không hại con người”... Anh hơi ngập ngừng “...trừ phi cô chọc giận nó”.

“Tất nhiên là tôi sẽ không làm thế!” Dora khẳng định chắc nịch.

“Nhưng tốt hơn hết là con không nên gần chúng quá. Chúng chẳng thân thiện với ai ngoại trừ mỗi Christ đâu”, tiếng bà Lolita cất lên xen vào cuộc nói chuyện của cô. “Đến ta còn bị tiếng gầm gừ của chúng làm cho kinh hãi nữa là”, bà lắc đầu.

“Chúng đâu có làm hại ai đâu, mẹ”. Christ phản đối mẹ mình, ra chiều bảo vệ mấy con thú cưng của mình.

“Ừ. Nhưng con cũng biết ngoài con ra, chúng có cho ai vuốt ve đâu. Đúng không?”.

Bà nhắc con trai. Chợt bà ngưng bật. Con báo đốm đang rời Christ và từ từ tiến lại Dora. Nó đi vòng quanh Dora, ngược mắt nhìn khuôn mặt cô như đánh giá. Cái mũi đen ươn ướt hình như đánh hơi thấy mùi người lạ. Dora đứng im, không dám nhúc nhích. Christ tiến về phía cô và sẵn sàng lòi con báo ra nếu nó có biểu hiện bất thường. Nhưng không có hành động bạo lực nào xảy ra hết, con báo, bằng một sự bất ngờ đến khó tin, liếm bàn tay Dora bằng cái lưỡi ấm nóng của mình. Christ tròn mắt nhìn con vật đầy vẻ khó tin ngỡ ngàng. Còn Dora thì khỏi phải nói, cô vừa hoảng sợ nhưng cũng vừa thích thú trước sự thân thiện của con báo. Sau một hồi, Christ lên tiếng.

“Nó có vẻ thích cô đấy. Cô xoa đầu nó đi, sau khi được chiều chuộng, nó sẽ thôi không liếm cô nữa. Nó là báo cái, hơi nhõng nhẽo một chút”.

Hình như trong giọng nói của hắn có đôi phần thất vọng vì biểu hiện của con thú-cưng-độc-quyền-sở-hữu. Dora bật cười trước thái độ đó và cách hắn nói về con thú cưng y như nói về một con người. Cô chậm chậm cúi xuống, hết sức cẩn thận, cô xát nhẹ tay mình lên bộ lông báo ấm áp. Cô xoa đầu con báo thêm mấy lần, con báo khẽ gừ nhẹ rồi thôi không liếm tay cô nữa, nó chuyển tư thế đứng sát bên cô. Christ ngồi xuống, làm một động tác vẫy con báo lại gần, nhưng nó chỉ nhìn Christ rồi vẫn tiếp tục ngoan ngoãn đứng bên Dora.

“Xem ra nó thích tôi hơn anh đấy”.

Dora nhận xét đầy vẻ hồ hởi. Cô đã có một người đồng hành mới trên đất nước xa lạ này. Christ quắc mắt nhìn cô nhưng không nói gì. Hắn có vẻ cáu tiết vì con thú cưng bấy lâu nay chỉ phục tùng mình hắn, giờ lại ngoan ngoãn đi theo một cô gái-hoàn-toàn-xa-lạ. Hắn im lặng đi bên cô bước vào nhà. Cô nghe loáng thoáng tiếng hắn lầm bầm.

“Lạ thật!”

Câu nói cụt ngủn đó là lời cuối cùng Dora nghe được từ Christ trong suốt một thời gian dài sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

Ngày đầu tiên khi đặt chân đến Mỹ, Dora ở lì trong phòng lấy cớ là để sắp xếp lại hành lý. Thực ra hành lý của cô có bao nhiêu đâu. Chỉ là cô muốn làm quen với không khí mới mẻ thôi. Cả một buổi sáng cô dành thời gian để tìm hiểu căn phòng mới rộng thênh thang của mình. Đó là một căn phòng được thiết kế phù hợp với vẻ cổ kính của ngôi nhà. Trong phòng có một chiếc lò sưởi to, đặt rải rác khắp phòng là những chân nến sang trọng theo kiểu hoàng gia. Giường của cô được đặt sát tường, một cái giường ngoại cỡ khiến cô cảm thấy chênh choáng. Trong phòng không thiếu một thứ gì từ bàn trang điểm, đến những chiếc tủ tường to, và còn có cả một cái tủ chứa đầy rượu nữa, mặc dù cô không hiểu mình cần rượu để làm gì. Ngoài ra phòng có 3 cái cửa sổ khá dễ thương, một cái trông ra vườn, một cái hướng ra bể bơi, và một cái hướng ra phía cánh đồng bát ngát giáp sau khu vườn nhà.

Ngoài cửa ra vào chính, phòng cô còn có một cánh cửa thông sang phòng bên, nhưng Dora không mở được cái cửa đó vì hình như nó bị khoá trái phía bên kia. Căn phòng mà kể từ khi cô đặt chân đến chưa hề có ai ở, chỉ thi thoảng có người hầu vào lau dọn thôi.

Sau đó là những chuỗi ngày bận rộn. Dora phải theo bà Lolita đi khắp nơi để sắm vật dụng cá nhân và vô số đồ lặt vặt khác. Rồi cô phải vui đầu vào làm bài luận đề được chấp nhận nhập học ở trường đại học. Mặc dù cô được bác Nelson giới thiệu vào một trường danh tiếng nhưng cô từ chối, cô muốn học một trường gần nhà để tiện đi lại. Nhưng nói là gần nhà nhưng hầu hết các trường cách nhà hơn một tiếng đồng hồ lái xe. Vì thế cô được bà Lolita trang bị cho một chiếc xe hơi mui trần màu bạc để tiện việc đi lại.

Và những ngày bận rộn của cô càng thêm bận khi cô phải dành thêm thời gian để tập lái và lấy bằng, tập lái không khó, trái lại, vì vụ trên chiếc xe mui trần với tốc độ cao lại khiến cho Dora cảm thấy vô cùng hấp dẫn!

Dora cũng dần có thói quen với việc chạy bộ mỗi sáng và bơi lội lúc cần thư giãn, những môn thể thao mà trước đây cô chưa bao giờ đụng đến khi cô còn ở Việt Nam. Bà Lolita khuyên cô nên vận động nhiều để có chiều cao và thân hình cân đối. Thú thật, Dora đôi lúc cũng tự ti về cơ thể hơi mập của mình. Cô cũng dần quen với việc cứ mỗi tuần một lần, cùng bà Lolita đến Spa chăm sóc sắc đẹp. Ở đây, cô học được cách trang điểm, làm đẹp cho bản thân, chăm sóc cơ thể, làn da, đôi mắt,... và cô còn có dịp phát huy sở trường thời trang của mình.

Bà Lolita khá thích cách kết hợp trang phục và phối màu của cô, chúng tùy theo tâm trạng, lúc tươi vui, lúc nhả nhặn, lúc trầm buồn, lúc chới vợi, nhưng vẫn rất cá tính và hợp thời. Bà Lolita còn giúp cô thích nghi với đủ thứ quy tắc giao tiếp của giới thượng lưu và ghi nhớ những cái tên nổi tiếng trong giới kinh doanh cũng như báo chí để cô làm quen. Cô thấy choáng ngợp trước những quy tắc cầu kì đến phát chán và những cái tên thì quá dài và nhiều để có thể nhớ hết. Nhưng cô biết phải làm thật tốt để bà Lolita vui lòng. Dẫu biết rằng đó quả là một công việc không dễ dàng gì!

Dora đăng kí chuyên ngành quản trị kinh doanh và việc nhập học của cô diễn ra hoàn toàn suôn sẻ. Với khả năng thích nghi cao nên sau khi nhập học, Dora quen được rất nhiều bạn mới. Trường cô học cũng có vài người Việt Nam nhưng họ lại luôn tỏ ra khép kín. Nên cô không thường xuyên có cơ hội nói chuyện với họ.

Những lúc rảnh, cô vẫn thường liên lạc với bạn bè ở nhà qua email và gọi điện thăm hỏi dì Loan. Dì vẫn đi làm bình thường, nhưng Dora biết dì rất cô

đơn. Di độc thân, giờ lại sống chỉ có một mình, không cô đơn sao được! Cô không thể ở bên di nên chỉ có thể hằng ngày gọi điện thoại nói chuyện mà thôi. Còn bạn bè của cô, tốt nghiệp phổ thông xong thì mỗi đứa lại có con đường riêng của mình. Nhiều đứa đỗ đại học thì tiếp tục vì vụ quãng đời sinh viên, những đứa thi trượt thi... có đứa học nghề, có đứa kiếm việc làm thêm rồi dúi mài kính sử để năm sau thi tiếp... Bọn nó cũng hỏi thăm tình hình của cô, nhưng lâu dần, cuộc sống bận rộn, những bức email gửi cho Dora cũng thưa thớt hơn, chỉ có Huyền Trân và Quang là còn liên lạc thường xuyên. Lâu lâu tụi nó cũng hỏi về Christ nhưng cô chẳng trả lời được.

Nhắc đến Christ làm cho Dora càng ám ức thêm. Từ lúc đưa cô về đến bây giờ, hần biệt tăm biệt tích chẳng bén mảng về nhà. Hỏi bà Lolita thì bà bảo hần bận giải quyết chuyện công ty và của tập đoàn không về nhà được. Bà có vẻ hơi lúng túng nhưng Dora biết chắc hần đang tránh mặt cô. Cô cá là hần ở lì trong ngôi nhà riêng trong thành phố và hần là lúc nào cũng có mấy cô em xinh tươi xung quanh. Từ hần chẳng phải luôn toát lên vẻ đào hoa nguy hiểm còn gì!. Có khi hần còn đang sống với một cô nàng nóng bỏng nào cũng nên. Dora nhận ra mình có phần định kiến khắt khe với những suy nghĩ dành cho Christ, nhưng mặc, hần đáng bị như vậy.

Từ lúc đưa Dora về, Christ gấp rút đến tổng công ty để giải quyết những công việc ứ đọng trong thời gian anh về Việt Nam. Anh phải tốn hai ngày tăt bật gần như không ngủ để giải quyết đống công việc chất cao như núi. Nhưng anh có thuận lợi là bên cạnh luôn có những trợ thủ đắc lực có thể thực hiện một cách vô cùng hiệu quả những quyết định và kế hoạch của anh. Christ đặc biệt không hứng thú với cái nếp sống làm-không-ngủ-đủ của dân kinh doanh New York. Nhưng lần này, thực sự quá nhiều việc.

Đã mấy tháng nay anh không về nhà chính. Lâu lâu mẹ có ghé sang thăm, nhắc anh về nhưng Christ cứ lần lữa mãi, anh lấy lý do công việc quá bận rộn để tránh. Khỏi nói cũng biết, lý do thực sự chính là vị hôn thê kia. Anh vẫn chưa tin được là mình đã đính hôn với người khác. Từ khi giải quyết xong mớ công việc chất cao như núi đó, anh vẫn sống nếp sống cũ, vẫn làm việc và cũng biết tận hưởng cuộc sống độc thân tự do tự tại. Với những tối ở bar, bên những người đẹp bốc lửa. Ai lại có thể nghĩ chuyện anh sắp lấy vợ kia chứ? Đôi lúc anh quên hần là mình đang có một vị hôn thê, để rồi đến khi nhớ lại, anh lại thấy một nỗi tức giận, bức bối vây bọc quanh mình.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

Giờ thì Christ thấy mình lại đang ngồi trong căn phòng bữa bọn của Vlardimir. “Thế nào? Kể cho tôi nghe về cô vợ tương lai của cậu đi!”, Vladimir cao giọng về hứng thú. “Chẳng có gì để kể cả. Xấu xí, tinh ranh, đánh đá và nhất là thân hình thì chẳng bốc lửa tẹo nào”. Christ lắc đầu ngán ngẩm. Tuy nhiên, anh không nhắc đến đôi mắt của Dora. Đôi mắt nâu đó đẹp đến nỗi anh như chìm trong ánh nhìn mạnh mẽ ngay từ lần đầu gặp. Một đôi mắt đầy ấn tượng. Đó là điều duy nhất anh nghĩ anh thấy thích ở cô. Tuy nhiên, anh cũng khá ấn tượng ở cô về khoản ăn nói, ngăn gọn, thẳng thắn và... luôn hàm ý châm chọc anh.

“Thế là cậu có một cô vợ Việt Nam không hề xinh đẹp hả?”. Vladimir lúc này đã rất hứng thú. “Cậu nghĩ là những cô bồ cũ của cậu sẽ thế nào khi cậu dẫn một cô gái thậm chí còn không bằng một phần mười họ về làm vợ đây?”.

“Đừng đánh giá cao cô ta vậy chứ!” Christ phẩy tay. Vợ chưa cưới của anh, Christ ghét cụm từ đó, làm sao có thể so sánh với những cô nàng nóng bỏng mà anh quen kia chứ. Như Carsie chẳng hạn, tóc vàng mắt xanh với body siêu mẫu, Carsie là mục tiêu theo đuổi của nhiều người, đó là chưa tính đến của hồi môn mà cha cô đã hứa hẹn. Dora, đó có phải là tên tiếng Anh của cô ta không nhỉ, sánh với Carsie thì cứ như vịt trời đứng với chim công.

“Chà chà! Đòi cậu nghe có vẻ gian nan nhỉ. Kể được săn đuổi nhiều nhất ở New York giờ phải lấy một cô vợ xấu xí cơ à!”, Vladimir tặc lưỡi, giọng cợt nhả.

“Bây giờ cậu biết tội nghiệp cho tôi rồi à?”.

“Vậy là cô ta nhận lời lấy cậu ngay hả?”, Vladimir hỏi lấy lệ như đã biết chắc câu trả lời.

“Không, cô ta từ chối”. Christ trả lời bạn, phủ định hoàn toàn về hiển nhiên trên khuôn mặt Vladimir.

“Từ chối? Một cô gái xấu xí từ chối cậu?”, Vladimir lặp lại, không tin những gì vừa nghe được. Anh chưa từng thấy ai từ chối Christ bao giờ.

“Ừ. Cô ta từ chối tôi bằng cái giọng trịch thượng lắm kia!”, Christ tỏ vẻ tức giận”. Và cô ta luôn đối đầu với tôi nữa”.

“Một cô gái có thể phớt lờ cậu và thậm chí có thể đối đầu với cậu?”, Vladimir thấy thú vị vô cùng và không ngại cho thẳng bạn mình biết điều đó. “Thú vị thật!”

“Chẳng có gì hay ho ở đây cả”. Christ đứng lên, hướng về phía cửa.

“Dù cô ta xấu đến mức nào đi chăng nữa, tó vẫn thích cô ta. Thú vị đến thế cơ mà!” Tiếng Vladimir nói với theo. “Mặc xác cậu, tôi không quan tâm”. Christ hậm hực rồi đẩy cửa đi ra. Đôi lúc thẳng bạn thân khiến anh phát bực.

Christ ngồi xuống chiếc ghế cao sát quầy. “Một ly Brandy Whisky”. Anh trả lời khi gã phục vụ hỏi đồ uống. Mấy ngày vừa qua công việc của tập đoàn chất như núi và anh không yên tâm để đi chơi khi mà đồng tài liệu còn chưa được anh giải quyết. Thoả thuận mua một công ty con đã hoàn thành, dù có chút vấn đề phức tạp. Điều đó khiến anh tự thưởng cho mình một buổi tối vui vẻ thoải mái. Mắt Christ lướt khắp sàn nhảy, nơi có khá đông người đang quay cuồng với những vũ điệu dance sôi động, rồi lại đánh một vòng quanh những bàn có người ngồi. Chỗ này ít người quen. Nhưng Christ thích điều đó, vì nó đồng nghĩa với việc anh không phải tiếp chuyện với nhiều kẻ cứ khăng khăng muốn xấp lại. Nhưng việc này sẽ không kéo dài lâu, anh biết thế. Căn cứ vào những cặp mắt đắm đắm vào anh kể từ khi anh bước chân vào. Không sớm thì muộn, cũng sẽ có một quý cô lấy đủ can đảm để đến bắt chuyện với anh thôi, và hẳn là còn kéo theo một bầy a dua khác nữa. Thường thì anh phải đối phó với những lời chào mời ngay khi vừa bước chân qua cửa. Nhưng hôm nay một động lực kì lạ thôi thúc anh chọn một quán không quen, và khá bình dân so với địa vị xã hội của anh hiện giờ.

Anh chăm được hai cô, cả hai đều có mái tóc vàng, một người mang sắc vàng ánh kim, còn người kia thì vàng rực có điểm vài lọn highlight màu đồng khá bắt mắt. Anh thích cô gái tóc ánh kim hơn, cô ta có cơ thể thon thả và khuôn mặt tươi tắn, nụ cười của cô ấy cũng rất ngọt ngào. Đây sẽ là một nàng tuyệt vời đây! Anh nghĩ và tiến đến chỗ mục tiêu. Người đẹp vẫn còn quay lưng về phía anh khi anh tiến đến, cô đang say sưa trò chuyện với cô bạn gái. Anh dừng lại trước mặt hai cô gái và ngay lập tức thu hút ánh nhìn của họ.

Không ai có một phản ứng nào! Nơi lạ là thế đấy, về ngoài của anh cần phải có thời gian để làm quen, nếu không sẽ bị loá mắt ! “Chào”. Giọng anh nhàn nhả và lười biếng nhưng lại đầy chất gợi cảm. Hai cô gái bắt đầu rã băng, cô gái tóc vàng vẫy light lên tiếng trước sau khi khoe một nụ cười đầy vẻ quyến rũ. “Chào! Rất vui được làm quen với anh”.

“À ừm... Chào”. Mục tiêu của anh trả lời ngắn gọn.

Loại e then à? Cũng thú vị đây! Christ khẽ mỉm cười. “Tôi có được phép mời hai cô một ly không?”

“Hai người mà chỉ một ly?” Lần này cô nàng tóc ánh kim đã có tiến bộ khi bỏ đi về e then. “Mỗi người một ly – Tequila?”

Christ nở một nụ cười nhẹ trước câu hỏi của người đẹp, cô ta quả không vô vị, chắc chắn rồi.

“Được thôi”. Cả hai đồng thanh. Và chuyện tiếp theo xảy ra cũng nằm trong tầm đoán biết. Giới thiệu tên, nói chuyện phiếm về những thông tin đang nóng trong thành phố,...

Năm phút sau, Christ bắt đầu thấy chán với việc phải tiếp tục nói chuyện nhảm nhí với cả hai, anh đặt bàn tay lên khuỷa tay Mía, tên của nàng tóc ánh kim. “Nhảy với tôi một điệu chứ, thưa cô?”. Giọng anh ngọt ngào và khuôn mặt anh biểu cảm đến nỗi không thể khước từ. Mà ai có thể khước từ anh kia chứ? Một đôi mắt nâu từ đâu đập vào nhận thức của anh. Đôi mắt nâu long lanh đầy vẻ thách thức khi từ chối hôn sự với anh. Christ nghiêng rặng đột ngột. Cái quái gì thế này? Tại sao anh lại nghĩ về cô ta? Anh khó chịu dẹp hình ảnh mới loé lên sang một bên và chú tâm vào người đẹp.

Một khúc nhạc Blue đã nổi lên. Nhưng Christ chỉ mới đặt tay lên vòng eo thon nhỏ của Mía thì một mái tóc vàng khác đã chen vào, đẩy Mía ra không chút khách khí và thay thế câu xin lỗi bằng một cái trừng mắt hách dịch. Mía ngó ra nhưng khi nhận ra người đang đứng trước mình là ai, cô vội vã rời khỏi sàn nhảy. Carsie Hameton không phải là người dễ dãi. “Chào, anh yêu”. Carsie hôn lên môi anh khi cùng anh tiếp tục điệu nhảy. Một sự thay đổi không tệ, nhưng anh vẫn thích khiêu vũ với Mía hơn.

“Chào em, làm thế nào em biết anh ở đây?”

“Em đi ngang và nhìn thấy xe anh”.

“Vậy là em lao vào đây liền à?” Christ hỏi như chỉ để hỏi, việc này không cần phải thắc mắc làm gì.

“Dĩ nhiên rồi. Đạo này muốn gặp anh khó quá”. Giọng cô nũng nịu. “Công việc bù đầu!” Christ ca thán, không quá khó chịu với tính cách của Carsie. Anh đã quen với vẻ hách dịch này từ khi còn nhỏ. Cô nàng tóc vàng bốc lửa này luôn chứng tỏ mình là số một, trong mọi chuyện, từ sắc đẹp cho tới những khoản chi tiêu khủng khiếp từ túi tiền của cha mình. “Việc, việc và việc. Anh lúc nào cũng thấy công việc. Em không quan trọng bằng công việc à?”. Carsie hỏi gắt. Dĩ nhiên rồi, Christ thầm nghĩ.

“À ừm... Anh là người thừa kế Tập đoàn, anh có trách nhiệm. Em hiểu điều đó mà”. Hẳn là cô nàng chỉ hiểu một phần thôi. Bản chất kiêu căng và hợm hĩnh đã thấm vào máu của Carsie khi sống trong môi trường, boi trong bể tiền và sự quản giáo “khắt khe” của cả cha lẫn mẹ.

Bà Hameton lúc này có lẽ vẫn còn đang vì vụ ở Ý với tình nhân kể từ lần cuối anh tình cờ gặp họ khi đi công tác. Còn ông Hameton thì quá bận rộn để có thể ở bên Carsie và vợ. Nhưng Carsie đối với anh rất tốt, với lòng trung thành không thể nghi ngờ dù đôi khi hơi thái quá. Lòng trung thành là đủ để anh giữ cô lại rồi. “Cha mẹ em khỏe không?” Anh vội hỏi, không muốn nghe thêm lời thì thầm nũng nịu nào nữa.

“Cha em gần đây có vẻ càng ngày càng bận rộn, mẹ em thì mê tí nước Ý tới không muốn về, và cả hai đều khỏe. Sao hôm nay anh lại đến chỗ này? Xerah làm anh khó chịu à? Anh luôn là khách VIP ở đó mà?”

“Anh muốn đổi không khí thôi”.

“Bữa tiệc ngày mai anh mặc vest màu gì?”

“Đen”.

“Sao anh không mặc màu xám nhỉ? Em vừa sắm một cái váy xám tro tuyệt đẹp”.

“Anh sẽ mặc vest đen. Em muốn mặc gì thì tùy”. Anh vốn không hứng thú với chuyện quần áo phụ nữ.

“Thôi được, em sẽ mặc cái váy đen vậy, nhưng em mua nó tháng trước, có lẽ bây giờ nó đã lỗi thời rồi cũng nên.”. Carsie tiếp tục ba hoa về quần áo. Cô không cần hỏi anh sẽ thấp thòm ai tới bữa tiệc vì điều đó quá hiển nhiên. Anh chắc chắn không mang mấy cô bồ của mình tới những bữa tiệc lớn thế này. Carsie và anh là một sự kết hợp tuyệt vời, ngoại hình, tiền bạc và địa vị. Họ bổ sung cho nhau một cách hoàn hảo.

Anh đã vài lần cân nhắc ý định hỏi cưới Carsie, sát nhập Hameton và H.A.D là một viễn cảnh mà ai nghĩ đến cũng phải ứa nước miếng. Chuyện cưới xin trong kinh doanh không cần phải có tình cảm. Nếu như không có hôn ước đó... Khi thật! Anh không thể nghĩ về vị hôn thê của mình mà không thấy ác cảm. Anh vút suy nghĩ đó sang một bên, tận hưởng hiện tại. Anh đã né tránh được một thời gian dài, tiếp tục né tránh có lẽ sẽ là ý kiến hay.

Đêm trôi qua, Carsie nóng bỏng thể chỗ cho Mía ngọt ngào. Dù sao cũng không tệ!... Bình minh tới, một ngày mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

Lúc này Christ đang rất bức mình. Tại sao mẹ anh lại có thể bắt anh đưa Dora đi dự bữa tiệc tối nay cơ chứ? Đó là một bữa tiệc làm ăn và hội tụ đầy đủ những thượng khách quyền lực nhất New York và cả những nơi khác nữa. Đưa cô ta đến đó khác gì công khai với bản dân thiên hạ cô ta là vị hôn thê của anh đâu.

Anh biết ý định của mẹ và hết sức phản đối. Anh không thể thấp thòm Dora tới bữa tiệc được, hình ảnh của anh sẽ bị bôi nhọ mất. Nếu chỉ là quyết định của mẹ thì anh còn từ chối được, đằng này cả cha cũng ra lệnh cho anh. Thật là cùng đường! Giọng day nghiêng và tức giận của Carsie trong điện thoại khi anh gọi cáo lỗi lúc này vẫn còn để lại "dư âm" trong màng nhĩ anh. Anh bước vào nhà chính với một tâm trạng bức bối khó tả.

Một bóng người đang đứng trong sảnh, một dáng người cao, thanh mảnh, trong bộ trang phục dạ tiệc xanh dương bắt mắt và tinh tế. Đến gần, con giận trong anh đột ngột tiêu tan.

Cô ấy quá đẹp và quyến rũ. Gương mặt trái xoan thanh tú với sống mũi dọc dừa và đôi môi hơi hé mở mời gọi. Dáng người chuẩn từng milimet. Thân váy ôm sát lấy bộ ngực đầy đặn làm anh muốn ngộp thở, đuôi váy xê hơi cao để lộ đôi chân dài thon thả. Màu váy làm nổi bật làn da trắng hồng tự nhiên và khỏe mạnh. Tóc cô búi cao, thả một vài lọn tóc đen nhánh ôm lấy khuôn mặt và trôi theo cổ tạo thành một vẻ nữ tính tuyệt vời.

Christ sững người khi nhìn vào đôi mắt đẹp. Đôi mắt nâu to tròn với hàng mi dày cong đang quắc lên nhìn anh với một ánh nhìn quá mạnh mẽ so với vẻ bề ngoài nữ miều. Ánh nhìn và đôi mắt đã từng để lại ấn tượng trong anh. Anh hồ nghi.

Dora?

Như để khẳng định những nghi ngờ của anh, cô lên tiếng.

“Anh không thể vào nhà với vẻ mặt bình thường được à? Tại sao phải cúi kính thể chứ?”.

Đây đúng là cái phong cách nói chuyện của Dora rồi. Mới chỉ năm tháng không gặp lại có thể làm con người thay đổi đến như thế ư. Từ một cô gái có dung nhan bình thường bỗng lột xác trở thành một nữ nhân. Nhất quyết không thể. Nhưng anh phải tin. Vì đây là sự thật. Vì Dora đang thật sự đứng trước mặt anh, xinh đẹp và vô cùng gợi cảm.

Anh hơi ngớ người ra trước câu nói của cô.

“Tôi... tôi xin lỗi.” Anh ngập ngừng.

Cô nở nụ cười khoe hai hàm răng trắng bóng đều như hạt bắp. Anh vội chỉnh tư thế và lấy lại vẻ đứng đắn của mình, Tuy trong lòng thoáng xao xuyến vì người con gái đứng trước mặt. Anh không quá sốc vì cô xinh đẹp, anh sốc vì cô gái này chính là Dora, "vị hôn thê xấu xí" của anh.

“Lâu không gặp, cô có vẻ khá hơn lúc đầu nhì, báo con?”

Anh hỏi và chú ý nhấn mạnh vào hai từ cuối. Đúng như anh nghĩ, Dora đưa mắt tìm Ega. Anh thừa biết là nó không có ở đó vì nó đã chào đón anh khi anh mới bước chân vào nhà và giờ có lẽ vẫn còn đang thưởng thức bữa tối của mình. Đôi gò má cô thoáng ửng hồng.

“Anh gọi tôi là báo con hả?” Dora chột hiểu ra.

“Thế cô nghĩ có ai ở đây xứng đáng làm báo con hơn cô không?” Anh cười châm chọc.

“Được lắm, anh chàng hóm hỉnh. Tôi có vẻ bớt xấu hơn đúng không? Đó là tất cả những gì anh muốn nói hả?”.

Bớt xấu hơn ư, anh suy xét lời cô. So sánh vẻ đẹp mê hồn lúc này với vẻ bề ngoài trước kia mà cô lại dùng từ “bớt xấu” ư? Anh cười thầm.

Cô cất bước duyên dáng đến chỗ Christ đang đứng, rồi cùng anh sóng bước đi ra ngoài cửa. Bỗng nhiên, Ega từ đâu xuất hiện quần quít theo bước chân của cô. Cô đưa cánh tay trần ra và đặt bàn tay lên đầu con báo, cất giọng dịu dàng.

“Vào nhà đi, Ega.”

Con báo hơi ngáp ngừng rồi ngoan ngoãn bước vào nhà. Dora nhìn theo Ega rồi bất chợt nhìn sang Christ nở một nụ cười đắc thắng. Chết tiệt! Con giận trong anh vẫn còn vương vấn. Con báo cưng mà anh luôn tự hào rằng chỉ nghe lời mỗi mình anh ngay ngày đầu tiên gặp Dora đã quần quít cô và không chịu lại bên anh. Anh đáp trả cô bằng cái liếc mắt sắc bén.

Cô cũng không thua, thậm chí còn cười tươi hơn khi thấy cái liếc mắt của anh. Chọc giận anh hình như làm cho cô vui lắm thì phải? Christ đỡ Dora ngồi lên xe, một luồng điện chạy dọc theo người khi anh chạm vào cơ thể cô. Anh vào trong xe ngồi bên cạnh cô. Anh cố gắng hướng mắt ra cửa sổ để khỏi bị phân tâm vì cơ thể nóng bỏng trước mặt mình. Dora chợt cất tiếng phá tan bầu không khí yên lặng.

“Gần đây công việc của anh thế nào rồi?” Cô nói bằng một giọng – hi vọng anh nghe nhầm – rất châm biếm.

“Cũng tạm ổn.” Anh đáp cộc lốc.

“Vậy ư? Chứ không phải đa phần thời gian của anh là giành cho những cô bồ à? À không, ”đa phần” chắc còn ít quá, phải nói là ”toàn bộ thời gian” mới chính xác nhỉ?” Cô chế giễu.

Quá quái thật, cô nghĩ anh chỉ biết ăn chơi thôi chắc.

“Cô cứ nói quá. Cũng phải có ít thời gian giành cho công việc chứ!”

“Vậy là anh thừa nhận rồi chứ gì!” Giọng cô nhẹ nhàng, đôi mày khẽ nhíu lại rồi giãn ra nhanh chóng.

“Tôi chả chối bao giờ?” Anh vặn ngược lại cô.

Dora không nói nữa, bầu không khí yên lặng đến căng thẳng. Rồi Christ cất tiếng.

“Cô đang học chuyên ngành gì?”

“Quản trị kinh doanh.”

“Quản trị kinh doanh à? Được đấy. Cô có thể hỗ trợ tôi sau khi tốt nghiệp... nhưng có vẻ còn phải chờ kha khá thời gian nữa nhì.”

“Tôi sẽ hoàn thành chương trình học trong vòng hai năm chứ không như anh đâu.” Dora kiêu hãnh đáp lời.

“Cô cũng định học nhảy cóc lớp như tôi à?” Anh ngờ vực hỏi.

“Như anh à? ” Cô không tin vào tai mình.

“Ừ. Tôi tốn có hai năm để hoàn thành chương trình đại học và một năm tiếp theo để lấy bằng thạc sỹ. Tôi tốt nghiệp năm ngoái. Dĩ nhiên là kinh tế như cô.” anh nói.

“Anh có bằng thạc sỹ kinh tế ư. Thời gian học của anh là... ba năm? Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?” cô hỏi bằng giọng nghi ngờ không giấu giếm.

“Hai ba. Hơn cô năm tuổi.”

“Nhưng... bà Lolita nói anh đang làm Tổng giám đốc của H.A.D, anh mới tốt nghiệp một năm, làm sao có thể được bổ nhiệm vào vị trí cao đến thế?”

“Tôi tự học là chính, ít lên giảng đường. Thời gian còn lại tôi làm việc ở Tập đoàn, tôi bắt đầu làm ở đó từ năm mười tám.” Christ đáp.

“Ồ!” cô chỉ thốt được vậy rồi im bật, nhìn ra cửa sổ như suy nghĩ lung lay.

Cuối cùng thì xe cũng tới khách sạn. Christ đỡ tay cô xuống và bước về phía cửa. Cô lo lắng khi thấy cảnh tượng đông đúc và nhộn nhịp của bữa tiệc. Christ nhận thấy sự bối rối của Dora thì cúi xuống, thì thầm vào tai cô.

“Hỏi hộp à?”

“Vâng. Tôi không quen ở chốn đông người.” Giọng cô run run. Christ thấy xiêu lòng trước sự yếu đuối quá bất ngờ của cô. Cô bây giờ hoàn toàn không giống với cô gái tràn đầy tự tin ban nãy. Anh chỉ muốn ôm cô và làm dịu nỗi hồi hộp trong cô. Nhưng anh không thể, vì anh biết cô không thích anh.

“Vậy thì, cố lên.”

Anh chỉ nói được có vậy rồi đặt bàn tay cô lên cánh tay anh, họ sóng bước tiến về ánh đèn sáng loáng của bữa tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Cả gian phòng gần như im lặng khi Christ xuất hiện với Dora. Nhiều phụ nữ đưa mắt nhìn Christ với cái nhìn thèm muốn và căn phòng lại rộn lên tiếng xì xào bàn tán khi thấy một cô gái lạ bên anh, mà người đó lại không phải Carsie. Dora nhìn khắp gian phòng và nở nụ cười thật tươi với quan khách. Christ đưa cô tiến về phía người chủ bữa tiệc và giới thiệu cô với họ. Rồi anh đưa cô đi vòng quanh, giới thiệu với những người khách thuộc hàng tai to mặt lớn khác.

Christ khá ngạc nhiên khi Dora tỏ ra am tường về tên tuổi của nhiều thương nhân và những người nổi tiếng trong chính giới. Cô trò chuyện tự nhiên, cười nói và đáp lại tất cả những lời chào dành cho cô. Tuy nhiên bàn tay cô vẫn không rời khỏi cánh tay anh một giây nào, kể từ khi họ bước vào bữa tiệc. Bàn tay cô bám chặt vào anh như một chỗ dựa. Và điều đó khiến anh cảm thấy sung sướng và hạnh diện.

Vladimir từ đầu tiến lại chỗ anh, mạnh dạn hôn tay Dora, mặc kệ cái liếc mắt công khai của Christ.

“Xin tự giới thiệu với cô, tôi là Vladimir Gaunt. Bạn của Christian, vị hôn phu của cô. Rất vui được gặp cô”.

Vladimir nói nhỏ chỉ đủ ba người nghe thấy. Dora có vẻ hơi ngạc nhiên vì này giờ Christ không hề giới thiệu với bất cứ ai cô là vị hôn thê của mình. Vladimir quay sang thẳng bạn thân đang cau có. Anh nói nhỏ vào tai Christ.

“Sao cậu bảo cô ấy xấu mà? Tiêu chuẩn người đẹp của cậu thay đổi rồi à?”

“Ừ”. Christ chỉ nói có thế. Vladimir tiếp tục:

“Nếu cậu không thích cô ta thì nhường cho tôi nhé!”. Vladimir giờ giọng đều đặn.

“Không bao giờ”. Christ hậm hực. Vladimir bật cười trước biểu hiện của bạn.

“Vậy thì tôi không làm phiền cô gái của cậu nữa. Nhưng mà cẩn thận đấy! Tầm ảnh hưởng của cô ta đối với cánh đàn ông không ít đâu”. Rồi Vladimir bỏ đi về phía các quý cô đang tụ tập.

Bấy giờ Christ mới để ý thấy những ánh mắt của cánh đàn ông đang chiếu thẳng vào Dora. Cô không đơn thuần là đẹp, mà còn rất lôi cuốn và quyến rũ với vẻ huyền bí của phụ nữ phương Đông. Christ biết, có lẽ, anh cũng đã thực sự bị mê hoặc bởi nét đẹp đó. Nói đúng hơn là sau khi cô thay đổi. Ánh mắt ngưỡng mộ của cánh đàn ông làm cho anh càng lúc càng muốn thấp thòm cô trong cả bữa tiệc nhưng cô không để anh toại nguyện. Cô rời khỏi tay anh, xin lỗi vì phiền anh mất tự do và cô bắt đầu dạo quanh một mình, Christ miễn cưỡng rời đi, trong lòng một nỗi bất an nhẹ nhàng xâm chiếm.

Trong suốt thời gian đầu của bữa tiệc, Christ luôn đi bên cô như một chỗ dựa vững chắc. Không thể phủ nhận rằng, lúc đó cô thấy thật an toàn và ấm áp. Song, cô không thích cảm giác này lớn dần trong cô. Thôi thì cứ để cho anh đi để thử cảm giác vừa này sinh trong cô dần tắt đi vậy.

Cô ngạc nhiên khi thấy dù đang đi một mình, vẫn có khá nhiều người đến bắt chuyện với cô. Hầu hết là đàn ông, số ít là phụ nữ. Đa phần phụ nữ đến nói chuyện với cô chỉ để hỏi mối quan hệ giữa cô và Christ. Với cánh đàn ông, cô cười xã giao, nói chuyện phiếm vài câu rồi lấy cớ rời ngay đi chỗ khác, với cánh phụ nữ, cô chỉ qua loa cho xong chuyện rồi cũng né xa. Dora tìm một góc khuất và nhâm nhi món rượu táo ngon tuyệt mà cô chưa từng được nếm thử.

Dora thấy có bóng người tiến về phía mình, cô hướng mắt rời khỏi bóng Christ ở trên lầu. Khi thật, tại sao cô phải để ý theo mỗi bước chân của anh ta cơ chứ! Người đang đi tới là một cô gái khoảng tầm tuổi cô, một cô gái rất đẹp. Với thân hình bốc lửa, mái tóc vàng xõa xuống vai, ăn mặc phóng khoáng với cổ áo khoét sâu và váy ngắn gợi cảm, cặp mắt màu lục nhìn rất ấn tượng dưới hàng mi vàng được chuốt mascara kĩ lưỡng. Đây hẳn là một cục nam châm hút đàn ông. Dora trầm nghĩ. Cô ta dừng lại trước mặt cô, cảm hếch lên trịch thượng trước khi cao giọng hỏi.

“Mày là ai?”

“Dora Theora. Nếu cô muốn biết, thưa quý cô”. Dora ra vẻ trịnh trọng khác thường.

“Tao không muốn biết tên mày, tao chỉ muốn biết mày có quan hệ gì với Christ!”. Cô ta gầm gừ.

Lại Christ nữa, chẳng lẽ cánh phụ nữ thượng lưu ở đây không có chuyện gì để nói ngoài anh ta sao?

“Tôi chỉ là một người quen của anh ấy thôi. Thưa quý cô”. Dora ngán ngẩm nói, cô không để lộ chuyện đính hôn, nhưng lộ rõ sự mỉa mai trong lời nói.

“Tao không tin. Thật hoang đường. Mà chắc chắn là bồ mới của Christ, không ngờ mày lại mời chài anh ấy giới tới mức khiến anh ấy từ chối tao để dẫn mày đến đây. Mà thôi, tao chỉ muốn cảnh cáo mày. Hãy từ bỏ anh ấy đi! Thứ như mày không xứng đáng ở bên anh ấy. Anh ấy là của tao. Hiểu chưa?”.

Cô ta tuân một tràng rồi ngoa ngoắt bỏ đi, để lại Dora vừa buồn cười vừa tự lự. Vậy ra cô ta có quan hệ hơn mức tình bạn với Christ à? Cô ta quá lộng lẫy, đúng như cô đã tưởng tượng. Cô tự hỏi mình có thể nào đẹp được như cô ta chẳng? Chắc là không! Một cảm giác tức giận đột ngột đến với Dora. Tại sao lại thế nhỉ? Cô không biết và cũng không muốn biết....

Dora tiếp tục đứng nơi góc khuất, thưởng thức ly rượu còn dở, trong lòng vẫn có chút dư âm của cuộc đối thoại căng thẳng ban nãy. Cô gái đó là ai mà trong lời nói chứa đầy quyền lực vậy nhỉ? Cô đánh liều gia nhập vào một nhóm nhỏ những bà trung niên đang tán gẫu, trò chuyện với họ rồi hỏi thăm về thân thế của cô gái lúc nãy.

Cô ta là Carsie Hameton, con gái độc nhất của tập đoàn Hameton, thanh mai trúc mã của Christ từ nhỏ và lúc nào cũng theo Christ đến tất cả các bữa tiệc của giới thượng lưu. Dora cảm thấy nhói ở trong tim. Cô ta thân với Christ đến như vậy ư? Cô ta có thể thoải mái tự nhiên ở bên Christ và sẵn sàng công khai thể hiện sự sở hữu Christ đến vậy sao? Vậy còn Christ, anh có yêu cô ta không? Câu hỏi cuối cùng cứ xoáy thẳng vào tim khiến cô không dám nghĩ đến câu trả lời. Rồi cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tên ngoa mạn đó đâu đáng để cô quan tâm đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11

Christ vừa tách khỏi Dora, một đám đàn bà đã xúm xít vây quanh anh. Nếu là bình thường, anh sẵn sàng tiếp chuyện với họ. Nhưng hôm nay anh thấy mình không rảnh rỗi, anh cần phải để mắt tới Dora. Có lẽ chỉ để đảm bảo cô ấy không quá căng thẳng đến nỗi ngất xỉu mà thôi. Anh lấy cớ thảo luận thêm về hợp đồng với một công ty nào đó để trốn khỏi đám phụ nữ nặng nề. Anh lên tầng, nơi có một ban công nhìn xuống khuôn viên bữa tiệc, kín đáo chọn một góc tối và đưa mắt tìm Dora.

Khi thật, anh rời khỏi cô chưa đầy một phút mà đã có vài gã đến bắt chuyện. Anh muốn xuống ngay đó, đứng bên cạnh cô, vòng tay quanh eo cô và đuổi ngay những gã đàn ông đó đi, nhưng thái độ của Dora vừa rồi khiến anh chững lại. Anh vui mừng khi thấy Dora kết thúc cuộc nói chuyện một cách nhanh chóng và đi tới chỗ khác. May thật, dù gì thì cô cũng chưa thích ứng được với những nơi đông người. Cô quả là có sức quyến rũ. Nhưng lúc này, anh không muốn điều đó một chút nào.

Tìm anh chợt nảy lên khi thấy Carsie tiến về phía Dora. Chết thật, anh quên mất là Carsie cũng đến bữa tiệc.. Thấy Dora đến dự tiệc với anh, thế nào cô ta cũng đến hoành hành và dùng những lời lẽ không hay với Dora. Anh an tâm hơn khi thấy vẻ bình tĩnh của Dora trước Carsie. Thường thì phụ nữ, nhất là những cô gái trẻ đứng trước Carsie luôn lộ vẻ lúng túng. Thứ nhất là vì vẻ đẹp dữ dội của cô, thứ hai là vì quyền lực và thói ăn nói bất lịch sự khi tức giận của cô. Carsie nói gì đó với Dora mà đầy vẻ tức giận vậy, khoảng cách quá xa nên Christ không thể nghe được. Dora vẫn bình tĩnh đáp lại, không một cái cau mày, không chút sợ sệt, lúng túng. Lát sau, Carsie ngúng nguẩy bỏ đi, Dora tiếp tục nhấp nháp thức uống.

Nhưng Christ nhìn thấy khuôn mặt cô thoáng chút kém tươi, có lẽ là vậy và đôi mắt khép lại như đang suy nghĩ một điều gì đó. Carsie đã nói gì với Dora. Trí tò mò của anh bùng lên mãnh liệt, không hiểu sao anh lại quan tâm đến chuyện này nhiều như vậy. Chỉ là anh thật sự muốn biết, muốn xem Dora sẽ phản ứng với anh thế nào.

Gần mười hai giờ đêm, Christ đưa Dora về nhà chính. Trên xe, chẳng ai hé môi nói lấy một lời, ánh mắt của hai người luôn hướng về cửa sổ và cũng chẳng ai biết thi thoảng ánh nhìn của người bên cạnh lại len lén nhìn sang.

Dora mệt mỏi thả người xuống giường. Buổi tiệc thật vô vị và nhàm chán. Phong cách diễn hình của thế giới thượng lưu. Hào nhoáng, tẻ nhạt, phù phiếm. Dora nghĩ, cô cứ tưởng có thể biết thêm một chút kinh nghiệm về thương mại nhưng sự thật hoàn toàn trái ngược với những gì cô nghĩ. Nhắc tới thương mại, cô cần phải chuẩn bị trước bài tiểu luận vào tuần sau vì ngày mai là chủ nhật. Ngày mai Dora không muốn học bài, cô sẽ đi cắm trại. Dora mệt mỏi leo xuống dù lúc này cô rất muốn được thư giãn trên chiếc giường mềm mại của mình rồi ôm máy tính lên bước vào thư viện.

Đèn trong thư viện đang sáng. Ai nhỉ? Thường thì Dora là người duy nhất ra vào thư viện. Bà Lolita thì chỉ thích đọc sách ngoài trời. Ông Nelson thì thường xuyên vắng nhà. Cô bước đến gần hơn và thấy người sẽ ở cùng mình trong suốt buổi tối.

Christ đang đọc một tập hồ sơ gì đó.

Dora khẽ bước lại gần. Christ vẫn không hay biết. Cô lấy làm lạ. Có hai nguyên do cho sự lạ đó. Một là do cô đi khẽ như mèo. Hai là anh ta quá tập trung vào thứ mình đang đọc. Dora đến ngồi vào chiếc ghế đối diện anh. Con người lì lợm đó dường như không hề biết đến sự tồn tại của cô.

Cô chăm chú nhìn Christ. Khuôn mặt anh hơi cúi, sống mũi thẳng, chiếc cằm cương nghị, và làn da sáng lên dưới ánh đèn. Lưng thẳng và đôi vai rộng với

khuôn ngực rắn chắc. Cả đến dáng ngồi của anh sao mà hấp dẫn đến thế nhỉ? Dora còn nhớ, hôm nay lúc vừa nhìn thấy Christ trong bộ lễ phục, tim cô đã đập loạn xạ. Cô chỉ biết nói một câu châm chọc để làm dịu sự hồi hộp của mình, trong khi anh ta vẫn thản nhiên như không. Cô cũng chợt nhận ra phải chăng dưới cái vỏ bọc lịch thiệp kia, Christ luôn giấu kín cảm xúc thật của mình, anh thật khó hiểu. Và Dora không hề biết rằng, cô cũng khó hiểu y như vậy đối với Christ.

Chợt ánh mắt Christ rời khỏi trang giấy, vẫn không nhìn cô, đôi mắt xanh thăm thẳm như đang nghĩ ngợi một chuyện gì đó rất quan trọng, bỗng anh giật mình kêu lên một tiếng.

“Trời đất ơi! Cô từ đâu chui ra thế?”

Dora suýt bật cười trước vẻ kinh ngạc của anh, con người này không hề nhận thấy sự hiện diện của cô từ mười lăm phút trước sao? Cô chỉ tay về phía cửa ra vào và cất giọng.

“Thế anh nghĩ tôi đào tường vào đây à, tôi đâu phải là trộm!”

“Cô chỉ giỏi cạnh khoẻ người khác”. Anh ngán ngẩm nhận xét.

“Thế mà tôi lại tưởng mức độ cạnh khoẻ của anh hơn tôi hẳn một bậc cơ đấy”. Cô phản pháo.

“Thôi tôi chẳng có thời gian mà tranh luận với cô. Tôi đang bận. Còn cô đến đây làm gì? Tôi nghĩ là trong nhà chỉ có tôi mới quan tâm đến cái thư viện này chứ?”

“Nơi này đã không còn là chốn riêng của anh nữa rồi” Cô dẫu môi. “Tôi đến đây học bài”.

“Học bài?” anh cười thú vị.

“Thế anh tưởng tôi ở đây để làm cảnh chác!” cô sùng sộ.

“Thôi thôi! Cho tôi xin! Tôi đang đau đầu đây, không có thời gian để cãi cọ với cô đâu!” Anh rên lên.

“Vậy thôi. Anh tiếp tục công việc đau đầu của anh đi. Tôi học bài”.

Dora phán nhanh rồi lập tức đứng dậy tìm sách chuẩn bị cho bài tiểu luận. Khi bài luận đã xong, cô đóng máy tính. Nhìn sang Christ, cô thấy anh đang cau mày suy nghĩ. Chuyện gì khiến anh ta suy nghĩ đắm chiêu thế. Cô im lặng nhìn anh. Một lát sau, anh thoát khỏi trạng thái tập trung rồi thở hắt ra. Anh nhìn sang phía cô.

“Học xong rồi à? Có chỗ nào khó hiểu cần tôi chỉ bảo không?”. Anh nháy mắt.

“Không! Cảm ơn nhiều”.

“Vậy thì tốt. Kinh tế. Học thì dễ, ra ngoài làm việc rồi mới thấy khó”. Anh ta nói như than thở với bản thân.

“Anh đang gặp rắc rối trong công việc à?” Cô tò mò hỏi.

“Gần như là vậy”. Christ nói nhỏ.

“Gần ‘như là vậy’ khác ‘là vậy’ ở chỗ nào?”, cô không thích cách trả lời mơ hồ của anh.

“Chẳng khác gì nhiều nên cô cứ coi là vậy đi”.

Rồi anh bỗng bật cười vì mẩu đối thoại ngớ ngẩn của anh và cô. Chẳng hiểu sao điều ngớ ngẩn ấy lại khiến anh cảm thấy bớt căng thẳng. Và anh cũng không biết nụ cười của mình đã khiến cho trái tim ai đó lỡ một nhịp. Cô háng giọng nói tiếp để che đậy sự hồi hộp của mình.

“Thế anh tìm ra hướng giải quyết chưa?”.

“Hơn một nửa rồi...” Anh trầm ngâm.

“Tôi giúp gì được không? Nói tôi nghe thử vấn đề của anh đi!”

Dora háo hức. Christ đưa cô xem một số giấy tờ và trình bày những vấn đề nan giải anh đang cố gắng giải quyết cho cô nghe. Họ ngồi cùng nhau, đưa ra những ý kiến đối lập, phân tích và tranh luận. Vấn đề nan giải thật và cách giải quyết của anh cũng thật lợi hại. Dora thầm ngưỡng mộ. Vậy ra anh chàng Christ này vẫn chưa tới nỗi là anh chàng chỉ biết ăn chơi phóng đãng.

Chương 13: Chương 12

Họ tranh luận, họ dùng mọi lý lẽ để bảo vệ ý kiến của mình. Christ thấy ngạc nhiên về vốn kiến thức và óc phán đoán, quan sát tình hình nhanh nhạy của Dora. Cô cũng có một khả năng nhạy bén kinh doanh không kém gì anh. Chỉ thiếu kinh nghiệm hơn thôi. Christ thấy cực kì thú vị vì anh chưa bao giờ tranh luận với một cô gái nào về vấn đề công việc, trừ phi đó là đối tác. Nhưng đối tác là phụ nữ thường hiếm và họ là những người đứng tuổi bản lĩnh và nghiêm nghị chứ ai lại như cô gái trẻ đầy sức sống này. Christ không hề nhận thấy bức tường ngăn cách giữa anh và cô nay đã tan biến đi đâu mất. Chỉ còn lại niềm đam mê, sự ham thích, ngưỡng mộ và chút ít e ấp ngại ngùng. Cá tính của cô thật mạnh mẽ. Khi họ giải quyết xong vấn đề thì đã rất khuya.

Dora ôm máy tính chuẩn bị về phòng. Chợt cô quay lại hỏi.

“Anh chưa đi nghỉ à?”

“Tôi ghi lại sơ lược cách giải quyết rồi mới đi ngủ”. Anh giải thích.

“Vậy tôi đi ngủ trước đây. Ngủ ngon”. Cô lấy tay che miệng ngáp.

Về ngái ngủ của Dora làm Christ thấy vô cùng thích thú, cô trông như một con mèo, nhẹ nhàng và nhu mì khiến anh chỉ muốn được ôm ấp và nựng nịu. Anh sức nhớ ra một chuyện và quyết định bây giờ là lúc thích hợp nhất để nói.

“Dora này.....?”. Anh ngập ngừng

“Hử?” cô chậm rãi quay lại, mắt đã có chút vẻ thất thần mệt mỏi.

“Ừm..... Cô gái... tóc vàng mặc váy ngắn ở bữa tiệc đã nói những gì với cô vậy?” Anh cẩn thận không nhắc đến tên Carsie, cô có lẽ vẫn chưa biết tên cô ấy.

“Anh đã trông thấy sao?” Mắt cô sáng lên.

“Ừ. Tôi thấy”. Anh thừa nhận.

“Nhưng anh đâu có ở đó?” Cô tiếp tục bắt bẻ.

“Tôi tình cờ thấy thôi”. Christ lấp liếm.

“Nhưng anh muốn biết để làm gì? Điều đó quan trọng lắm sao?”, cô vẫn không chịu buông tha.

“Thôi nào Dora. Tôi chỉ tò mò thôi”, anh xuống giọng.

“À! Anh muốn biết thật ư? Vậy thì nghe này. Cô ta đến trước mặt tôi, dùng lời lẽ không lấy gì làm lịch sự mắng nhiếc tôi. Và cảm tôi ve vãn anh chàng của cô ta. Vậy đã được chưa? Thừa quý ngài!”

Cô nói một tràng. Giọng cô đều đều không nhấn nhá hay gợn dữ nhưng màu mắt cô chợt sẫm lại. Dứt lời, cô về phòng, không một lời tạm biệt.

Những vạt nắng của một ngày mới mon man trên da Christ, khiến anh có cảm giác nhẹ nhàng sáng khoái dù vẫn còn chút ngái ngủ. Với tay lấy đồng hồ, anh cầm lên xem. Bây giờ hơn. Còn sớm chán. Bình thường vào những ngày chủ nhật như thế này anh sẽ nán lại trên giường đến chín giờ, nhất là sau khi đêm qua anh lại thức khuya đến thế. Nhưng hôm nay thì khác, anh đang ở nhà chính. Bước ra khỏi phòng tắm, bất chợt anh nghe thấy một giọng hát. Anh nhẹ nhàng mở cửa, lối thông ra vườn.

Trong nhà chỉ có phòng anh và phòng bên cạnh là có cửa thông ra vườn, và anh biết, đó là phòng của Dora. Tiếng hát mỗi lúc một rõ hơn khi anh đi sâu vào trong vườn vòng về phía hồ bơi của nhà. Và hiện ra trước mắt anh, hình ảnh một người con gái, tóc xõa ngang lưng, thân mình đu đưa nhẹ theo nhịp điệu của bài hát.

“And oh my love.... I’m holding on forever... reaching for a love that seems so far...”.

Lời hát bắt hủ của “My love” gõ vào không gian những âm sắc du dương và trầm buồn. Giọng cô gái lúc trầm, lúc bổng, lúc đứt quãng, lúc ngân xa tha thiết, nghe như thể bài hát dành cho chính mình vậy. Nước hồ bơi lóng lánh nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân thon dài của cô.

Dora.

Anh lặng im đứng phía sau cô, thường thức thanh âm ngọt ngào vào buổi sáng.

“...To see you once again... My love”.

Những thanh âm cuối cùng ngân lên hòa tan vào gió, để lại cảm giác tiếc nuối lạ lùng, cảm giác khi một bài hát hay kết thúc mà người nghe lẫn người hát vẫn còn quyến luyến với giai điệu, với mỗi cung bậc trầm bổng. Dora nhẹ nghiêng đầu, mái tóc đỏ cả sang một bên khi cô nhìn làn nước khuấy động dưới chân mình. Rồi như cảm thấy không khí man mác đó hoàn toàn không phù hợp với một buổi sáng chủ nhật chan hòa ánh nắng, cô cao giọng hát vang bài “Beautiful Sunday”. Không khí bỗng chốc vui tươi hẳn lên. Một cách ngẫu nhiên, Christ vỗ tay theo nhịp điệu, đệm phách cho khúc nhạc đang được ca vang mà không biết rằng anh đã bị cuốn bài hát lúc nào không hay. Dora giật mình, giọng cô ngưng bật nhưng Christ đã tiếp lời ngay lập tức, anh không muốn một bài hát vui tươi thế này lại bị gián đoạn. Có lẽ cô cũng cùng tư tưởng như anh, vì cô cũng vỗ tay theo và tiếp tục hát. Giọng cô cao và trong, giọng anh trầm ấm và phóng khoáng, khúc nhạc dường như hay hơn hẳn.

Dora say sưa hát, mắt cô ngước lên bầu trời trong xanh và đầy nắng ấm trong khi đu đưa người theo nhịp điệu. Christ cũng hát nhưng chỉ với một nửa sự tập trung, nửa còn lại, anh dành cho Dora. Một chủ nhật đẹp trời và thức dậy với một người con gái đẹp, cuộc sống này còn cần gì hơn chứ!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 13

Bài hát kết thúc, không khí thoải mái cũng tan đi đâu mất. Ban này, hai người thoải mái bao nhiêu thì bây giờ không khí lại sượng sùng bấy nhiêu. Cuối cùng Christ quyết định phá tan bầu im lặng.

“Cô thức dậy sớm thế?”

“Bây giờ mà sớm sao?” cô hỏi lại.

“Chủ nhật chẳng ai thức dậy sớm đến thế đâu!”, anh nhắc.

“Vậy thì có tôi đây”, cô buống bình đáp lại.

“Hôm nay cô định làm gì?” Christ đột ngột hỏi.

“Cắm trại”.

“Cắm trại?”

“Ừ! Chỉ là đến một nơi thiên nhiên yên tĩnh, dạo chơi một lát, đọc vài quyển sách, ăn trưa, ngủ một giấc rồi về thôi”. Cô nói.

“Nghe có vẻ không thú vị lắm nhì?” Anh bình luận.

“Không hẳn, đó là một cách tốt để làm dịu tâm hồn, làm cho con người cảm nhận được vẻ đẹp của cuộc sống”. Cô trầm ngâm.

“Vậy sao? Nghe có vẻ hay đấy?”. Anh tỏ ra hiếu kỳ.

“Hay thì được gì. Dù sao anh cũng chẳng bao giờ biết đến những thú vui nhẹ nhàng như thế”.

“Tại sao?”

“Tại vì những ngày chủ nhật là ngày mà tất cả mọi người ở đây sẽ nghỉ ngơi, hưởng thụ những thú vui để tự thưởng cho một tuần làm việc vất vả của họ”. Cô nói, ngừng một chút rồi lại tiếp. “Và thú vui tận hưởng của anh, theo tôi đoán, có lẽ không đi đến bar uống rượu thì cũng tìm bằng được vài cô em để tán tỉnh mua vui”.

“Ồ...!” Anh nhìn cô trần trối.

“Anh không cần phải ngạc nhiên đến thế khi tôi đoán đúng đâu”.

“Cô suy diễn khá thật đấy! Chủ nhật là ngày của tôi và chỉ tôi mà thôi”.

“Thật không? Còn những cô gái?” Cô ngờ vực.

“Ngày thường thôi”. Anh miễn cưỡng thú nhận. Và anh nhận ra chân mày cô nhướng lên, sự nghi ngờ hiện rõ trong đôi mắt nâu to tròn mở lớn của cô.

“Cô không tin? Được thôi, tôi sẽ chứng minh cho cô xem”.

“Bằng cách nào?” Cô vặn lại.

“Đi cắm trại với cô”. Anh nói.

“Anh không cần phải làm vậy?”

“Cô muốn được chứng minh mà!”

“Anh cứ tự quyết định vậy sao? Dù gì thì đó cũng là buổi cắm trại của tôi”.

“Hắn là cô sẽ đồng ý thôi phải không?”

Anh thấy cái nhường mảy của cô và cảm thấy nghi ngờ về lời kết luận của mình, điều chưa bao giờ xảy ra với người tự tin như anh. Anh vội tiếp lời.

“Cô cho tôi cái vinh dự được đi cắm trại với cô chứ, thưa quý cô?”

Anh nghiêng người và tỏ một thái độ lịch sự quá mức. Cô bật cười trước cử chỉ của anh. Nụ cười phô hàm răng trắng bóng và đôi môi mọng quyến rũ, một khuôn mặt quá ư hồn nhiên, và hấp dẫn nữa.

“OK”.

“Nhưng tôi phải vào thành phố để kí một số hồ sơ khẩn, cô chờ được không?” Anh chợt nhớ ra, anh ghét phải để cô chờ nhưng anh không thể làm khác được.

“Được thôi! Tôi sẽ chuẩn bị một vài món trong lúc chờ anh”. Cô trả lời. Rồi cô chợt tiếp. “Anh chờ Ega giúp tôi nhé, tôi không thể chờ nó trên xe chứa đầy thức ăn được”.

“Cô không đi chung xe với tôi à?”. Anh ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên là không. Tôi có thể tự đi một mình”. Cô ngẩng cao đầu thách thức. Ấn tượng đấy. Anh nghĩ.

“Vậy tôi sẽ dẫn cả con Aga theo. Lâu rồi nó không gặp Ega. Này, đừng bảo tôi cô quên con báo đen mà tôi kể đấy nhé?” Anh hỏi khi thấy khuôn mặt ngờ ngác của cô.

“Tôi không quên, chỉ lạ cái tên thôi. Ega và Aga. Hay nhỉ. Anh đặt à?”

“Ừ... Chín giờ gặp lại”. Đứng lên bước nhanh ra cửa anh vẫn còn nghe thấy giọng cô nói với theo.

“Này. Dù không muốn thừa nhận nhưng anh.. hát khá đấy”.

Anh quay lại bắt gặp một nụ cười tươi rói sáng rực. Tim anh đập mạnh. Anh biết có gì đó đang len nhẹ vào trái tim mình.

Christ quay lại nhà chính, con Aga đã ngồi sẵn trong xe. Con báo cuộn tròn ở băng ghế sau, về lười biếng. Vậy mà lúc anh vừa mở cửa, nó lách ngay ra ngoài. Anh bước về phía cửa, Ega từ đầu phóng ra. Hai con báo nô giỡn một lúc rồi ngưng lại khi nghe tiếng xe từ garage chạy đến. Chiếc mũ trần màu bạc loang loáng trong nắng làm anh phải nheo mắt lại. Khi mở mắt ra thì cô đã ra khỏi xe tự lúc nào, tiến về phía anh.

Ega chạy đến bên cô, dụi đầu vào bàn tay cô đang đưa ra. Aga thì đứng thẳng lên, con báo dè chừng tiến lại cô một cách thật cẩn trọng và từ tốn. Là con đực nên Aga không nhõng nhẽo như Ega. Nó hít ngửi cô một lúc rồi liếm tay cô nhẹ nhàng, hai con báo lúc này đang áp sát vào chân Dora. Hình ảnh này giống hệt như mỗi lần Christ về nhà chính mạng theo Aga, chỉ là lần này anh và Dora đã được hoán đổi vị trí.

“Khi thật”. Anh rên lên. Tiếng nói không thoát khỏi tai Dora, cô hướng mắt về phía anh.

“Chuyện gì thế, thưa ngài?”. Cô tỏ vẻ tò mò đến buồn cười dù cô thừa biết anh nghĩ gì.

“Sao cái gì chỉ dành riêng cho tôi cũng đầu hàng trước cô vậy nhỉ!”. Tiếng anh gần như là một lời than vãn. Anh vẫn chưa nhận ra vẫn còn một thứ nữa nơi anh đã đầu hàng trước cô. Một cách từ tốn, chậm rãi và thâm lặng. Một thứ nằm sâu trong lồng ngực trái của anh.

Trái tim của chính anh.

“Giờ thì anh không thể độc quyền nữa rồi. Thôi. Khởi hành nào”. Cô nói tỉnh ngịch trước vẻ cam chịu dễ thương của anh, không quên kèm theo một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 14

Hai người đang đứng trước một khoảng không gian rộng lớn và lặng gió, một đồng cỏ rộng mênh mông cùng với một khu rừng tự nhiên xanh mướt. Dora không hiểu sao mà Christ tìm được chỗ này, cô hỏi, anh không nói gì, chỉ cười đầy vẻ bí hiểm. Christ hết sức kinh ngạc trước tài lái xe của Dora dù cô chỉ mới học lái chưa đầy hai tháng. Cô chạy nhanh nhưng tay lái rất vững. Và đó là lý do tại sao họ đưa xe suốt trên quãng đường đến đây.

Hai con báo vẫn đang quần quýt bên Dora. Đến gần cánh rừng, chúng rời Dora và trèo nhanh lên một cái cây gần nhất, vẻ thoải mái như được về nhà. Dora nhìn theo chúng rồi lại nhìn Christ vẻ khó hiểu.

“Tôi thường đưa chúng đến đây”. Anh giải thích.

“Thế à!” Cô gật gù. “Vậy ở đây có những gì nào?”. cô hỏi Christ.

“Tất cả những gì thuộc về thiên nhiên mà cô cần”. Anh chậm rãi. “Rừng, diện tích không lớn lắm nhưng tuyệt đẹp, đồng cỏ, suối, và cả một khe đá nhưng tôi không dẫn cô ra khe đá đó đâu”. Anh nháy mắt.

“Tại sao?” Cô nhướn mày.

“Cô mà đẩy tôi xuống đó thì có mà chết tôi à?” Giọng anh tỉnh quái.

“Ồ! Tôi chưa nghĩ ra ý tưởng hay ho đó. Cảm ơn anh đã gợi ý”.

Cô nói và suýt bật cười về cái nhăn mặt của Christ.

Cô lòi ra khỏi xe đủ thứ linh kinh. Một cái giỏ mây to tướng mà theo lời cô đó là bữa trưa và cấm không cho Christ động đến, khung vẽ cùng một đồng dụng cụ đi kèm. Christ dứt tay vô túi áo khoác chăm chăm nhìn cô.

Christ thấy cô thích cách ăn mặc đơn giản, kín đáo. Hôm nay cô mặc áo phông ngắn tay màu hồng, áo khoác jean và chiếc quần jean bó sát, nhưng vẫn rất cá tính và hợp thời trang.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi. Dora quay sang Christ. “Nào, giờ thì dẫn tôi đi coi con suối đi. Nó sâu không?”.

“Nếu cô nghĩ nước đến mắt cá chân mình là sâu, thì đúng vậy”. Anh hơi chưng hửng nhưng cuối cùng cũng nói được một câu ra hồn.

“Tôi sẽ trả thù anh sau. Đi thôi”. Christ bật cười thích thú trước vẻ mặt của Dora.

Con suối nhỏ luồn lách qua cánh rừng, chảy hiền hoà, từ tốn. Nước suối trong vắt, len qua những gò đá đã bị bào mòn sáng bóng. Con suối Christ dẫn cô đến rộng chừng ba mét và có rất nhiều đá cộm rải rác lên trên mặt suối, cắt ngang dòng nước đang êm đềm trôi. Cây cối dọc hai bên bờ đổ bóng xuống mát rượi, thỉnh thoảng, một chú chim từ đâu bay đến vui vẻ hót lên ríu rít....

Dora hào hứng với cảnh đẹp xung quanh, cô xắn quần, lội xuống suối và thích thú với những con cá nhỏ. Cô trông ngây thơ như một đứa trẻ được quà. Khác hẳn với hình ảnh mạnh mẽ và thích công kích thường nhật của mình. Từ đầu đến giờ, Christ giành hầu hết thời gian để ngắm Dora....

Anh chợt giật mình. Anh có bao giờ ngần ngại ngắm một cô gái lâu như thế này chưa. Chưa từng. Cô không những đẹp mà còn rất thu hút, nét quyến rũ toả ra từ tâm hồn cô, từ cá tính rất đặc biệt của cô. Christ muốn ôm cô vào lòng, tận hưởng mùi thơm nơi tóc cô, cảm nhận cơ thể cô bằng chính cơ thể mình, thưởng thức hương vị nơi môi cô.

Anh rất muốn. Nhưng có một điều ngăn anh lại.

Cô không thích anh. Cô có thành kiến với anh. Cô sẽ như thế nào khi anh làm như vậy? Anh tự hỏi và có ngay câu trả lời trong đầu. Anh không muốn làm cô tổn thương. Không muốn một chút nào. Và anh không biết tại sao mình lại như vậy. Đối với anh phụ nữ rất dễ chinh phục, trước giờ vẫn vậy, thế nhưng tại sao Dora lại khác biệt đến thế?

Tiếng cô gọi làm Christ giật mình, anh bối rối trước nụ cười rạng rỡ trong ánh nắng rực rỡ của cô.

“Này. Anh làm gì thế. Hoá đá rồi à?” Cô không lúc nào ngớt cạnh khoe anh, nhưng lời của cô đã có chút dịu dàng.

“Nếu có Medusa ở đây để làm tôi hoá đá thì cô cũng chẳng còn ở đó để đùa đâu”. Và Christ luôn chẳng bao giờ chịu thua trong những cuộc đấu khẩu với cô. Chọc ghẹo cô làm anh thấy thích thú.

Chợt anh nghĩ ra một trò hay. Tranh thủ lúc Dora không chú ý, anh ném một hòn đá xuống dưới chân cô khiến nước văng tung tóe.

“Này! Anh khiêu chiến phải không?”. Cô nhăn mặt vì bị nước bắn. Anh ngó lơ, huyýt sáo. Nhưng anh không bình chân được lâu, cái té nước của Dora làm anh hăng máu.

“Này! Cô muốn nghênh chiến luôn đó hả?”

“Này, này! Anh nên nhớ là anh gây sự trước đây”. Cô lấy tay che làn nước vừa bị bắn lên tung tóe rồi cô phản công ngay.

...

“Này! Nghi không? Cô nhìn thâm quá! Kề bại trận”. Christ nói lớn từ đằng xa, đứng gần để “hứng đạn” lắm. Nhưng tia nước vừa bắn tới vẫn không chịu thua. Christ đưa hai tay lên đầu.

“Rồi. Tôi đâu hàng được chưa. Nhìn cô thờ kìa”. Chưa đợi Dora đồng ý anh đã lôi cô đến một tảng đá lớn gần đó và đỡ cô ngồi xuống. Anh hơi rùng mình và rút nhanh tay mình lại. Một thứ cảm giác mới mẻ chưa từng có nhàng xâm chiếm trái tim anh. Dora vừa ngồi xuống đã thờ hồng hộc.

“Cô mệt thế à?” Anh hỏi.

“Chút vấn đề về đường hô hấp thôi. Nhưng may là không nặng”. Cô nói trong khi vẫn còn thở gấp. Christ cau mày, “cô có bệnh à? Sao cô không ngừng lại mà cứ cố chơi thế. Đầu hàng là được rồi mà”.

“Chịu thua anh hả? Đừng có hòng!”. Cô nói.

“Cứng đầu thật”. giọng anh có chút giận, nhưng cô giống anh. Anh không bao giờ chịu thua trước bất kì chuyện gì, cứ cố hết sức rồi ra sao thì ra. Christ liếc mắt xuống bàn tay đang xoa xoa chân của Dora.

“Chân cô sao thế?”

“Hơi ê một chút. Chắc tại sỏi trong suối”.

“Tôi biết cách xoa bóp chân đấy! Đưa đây tôi xoa cho”. Nói xong, Christ cúi xuống và nắn bàn chân của cô một cách nhẹ nhàng. Dù sao có việc để làm cũng hơn là đứng ngắm cô ấy. Christ nghĩ.

“Tôi không!”

Dora toan phản đối nhưng cô ngưng bật ngay khi bàn tay Christ chạm vào chân cô. Bàn tay to lớn nhưng khá mềm mại. Dora mỉm cười khi biết cô đang cảm nhận bằng... chân. Cô đã tránh không đụng chạm nhiều với Christ. Cô sợ sự cạnh khỏe trong lời nói của mình sẽ biến mất. Cô không muốn yêu con người này, anh quá kiêu ngạo và anh cũng quá hấp dẫn. Dù anh cũng có điểm tốt đấy chứ, mà còn rất nhiều nữa. Nhưng cô vẫn cứng đầu với những định kiến mà chính cô đã dựng nên. Cô nhìn xuống người đang khom khom trước mặt mình. Áo jacket đen của anh đã được cời ra và treo ở cành cây. Bờ vai rộng rung theo từng nhịp của đôi tay. Anh mặc áo sơ mi caro trắng xanh nhã nhặn với quần jeans. Cách ăn mặc bụi bặm này làm anh có vẻ năng động và trẻ trung hơn thường ngày. Bây giờ anh đang ở rất gần cô, chạm vào cô, dù chỉ ở bàn chân, một cách cẩn trọng và dịu dàng. Cô khẽ rùng mình, hít một hơi thở sâu. Cô cần phải củng cố lại tinh thần trước khi bị đồ gục trước gã đàn ông đa tình này. Cô không muốn bị tổn thương.

“À, ừm”. Cô hắng giọng. “Chân tôi hết đau rồi, anh không cần phải làm thế nữa đâu, Christ”.

Tên anh phát ra từ môi cô sao nghe có vẻ ngọt ngào lạ lùng, anh muốn được nghe thêm lần nữa, và dùng môi anh nuốt lấy những lời đó trên môi cô. Christ mạnh bạo dùng dòng suy nghĩ, anh cần sự kiềm chế vững vàng vào lúc này, không phải ham muốn.

“Vậy sao, thế thì tốt”.

Anh ngược lên nhìn cô, nháy mắt và nở một nụ cười tinh quái. Nụ cười sáng lên làm mặt cô ửng đỏ. Cô vội đứng dậy và đi về phía đồng cỏ, nơi để thức ăn. Christ lững thững theo sau, không có ý vượt lên trước.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

“Cô có gì trong giỏ vậy?”. Christ nói qua vai cô, hơi thở ấm nóng của anh phả vào vành tai cô. Tim cô đập mạnh. Hít sâu, cô nghiêng người sang bên rồi trả lời.

“Gỏi cuốn, rau má đậu xanh và chuối. Không thịnh soạn nhưng đủ cho một bữa cắm trại. Tôi làm không nhiều lắm vì không biết anh có ăn được không!”. Cô bông đùa.

“Tôi chỉ sợ phần ăn của mình không đủ cho cô thôi”. Anh lém lỉnh đáp. “Mà những món cô nói là gì vậy? Nghe lạ quá”. Christ thực sự chưa bao giờ nghe đến tên những món ăn như vậy, trừ chuối.

“Món ăn dân dã Việt Nam cả thôi. Anh không biết cũng phải. Ăn đi rồi sẽ biết. Trước tiên là uống nước rau má đậu xanh nè!”

Dora chìa ra trước mặt Christ cái ly nhỏ đã được rót đầy thứ nước xanh sậm thơm mát. Anh cầm lấy cái ly bần khoản tự hỏi không biết có nên uống hay không. Anh hết ngó cái ly rồi lại ngó sang Dora. Cô hiểu ngay, liền lên tiếng khích.

“Thế nào? Không dám thử à? Tuyệt lắm đấy!”. Như để chứng minh cho điều mình nói cô cầm lấy một ly khác và uống sạch một hơi.

Christ tức tối. Anh mà nhát gan à? Được lắm. Anh cầm lấy cái ly uống vội. Có tiếng Dora cười khúc khích cạnh anh.

“Anh uống nước gì mà y như uống thuốc độc không vậy. Anh nói xem nó thế nào?”.

“Ừm... Là... Nhưng ngon”.

“Thế thôi à? Không có gì đặc biệt sao?” Dora vặn lại.

“Khen ngon rồi cô còn muốn biết gì?”. Anh nói. Quả thực ly nước có vị rất lạ, không giống mấy loại đồ uống anh đã quen dùng từ nhỏ. Vị của nó ngọt nhưng lại thanh, uống tới đâu, mát cổ sáng khoái đến đó.

“Vậy thì đến món này”. Cô chìa gói cuốn ra.

“Cô tự làm hết sao, ngon đấy”. Anh lên tiếng sau khi ăn hết hai cái gói cuốn.

“Cảm ơn nhiều”. Cô hơi ngượng ngùng.

Khoảng nửa tiếng sau, ngoài nước uống, mọi thức ăn đều được chén sạch.

“Chà. Lâu rồi tôi mới có một bữa ăn ngon miệng như vậy đấy”. Christ xuýt xoa.

“Anh đùa à? Anh ăn toàn sơn hào hải vị mỗi ngày mà”. Dora chế nhạo.

“Nhưng tôi vẫn thấy bữa ăn hôm nay rất ngon”.

“Tại anh thấy lạ miệng thôi. Hoạt động ngoài trời cho đói rồi mới đi ăn thì thứ gì cũng ngon hết”.

“Này, cô đang làm gì thế?” Anh cất tiếng hỏi khi thấy Dora nằm dài ra bãi cỏ.

“Ngắm mây”. Cô nói ngắn gọn.

“Ngắm mây?” Anh hỏi lại vẻ lạ lẫm.

“Anh chưa ngắm mây bao giờ sao?” Cô hỏi trong khi mắt vẫn nhìn lên bầu trời.

“Chưa. Nhưng giờ thì có rồi”. Tiếng anh vang lên sát bên cô. Tim Dora đập thình thịch, cô cố không quay mặt sang.

“Hôm nay nhiều mây nhỉ?”

“Ừ. Anh thấy đám mây hình con gà kia không?”.

“Đâu?” anh hướng mắt theo hướng tay cô chỉ.

“Đâu phải. Con chim mà”. Anh cãi.

“Con gà. Nó có cái mỏ kia, thấy chưa?”. Cô nhất định không thay đổi ý kiến.

“Có con gà nào cánh dài như thế không? Đề bay à? Giống gà mới chẳng!” anh nhất quyết không chịu thua.

“Nói chung thì đó vẫn là con gà.... Thấy con thỏ kia không?”

“Thấy. Nhưng đó là con rồng mà”.

“Thỏ. Hai cái tai kia”.

“Hai cái sừng”.

“Hai cái chân thỏ kia”.

“Hai cái móng của con rồng đó!”

“Con thỏ có cái nơ trên cổ”.

“Lửa rồng phun ra thì có.... Này, thấy con tôm hùm đằng kia không?”

“Cua mà”.

“Tôm hùm có cái càng thiệt lớn với mấy cái chân nhỏ nhỏ kia”.

“Tôm gì mà có cái mình tròn thế?”.

“Chứ cua gì mà có đuôi?”...

Cuộc đối thoại hay đúng hơn là tranh cãi về hình dạng những đám mây kết thúc khi cả hai người đã thấm mệt. Và kết quả là vẫn không ai chịu nhường ai. Chẳng có đám mây nào ra hình ra dạng được cả.

“Này. Cô không nghỉ một chút mà cầm cái khung đi vẽ đấy à?” Christ hỏi khi thấy Dora vác cái khung vẽ và hộp màu nước ra.

“Vâng”. Cô nhìn anh đang lười biếng nằm dài trên bãi cỏ.

“Cô học vẽ nữa sao?”

“Sở thích cá nhân thôi”.

“Tham thật, học kinh doanh chưa đủ hay sao mà còn đi học vẽ ?”.

“Giờ anh làm gì?” Dora hỏi.

“Ngủ”. Anh nói, lấy tay che miệng ngăn một cái ngáp. “Hôm qua tôi thức khuya quá!”.

“Vậy anh ngủ đi. Tôi về đây”.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Khi Dora về xong thì hoàng hôn đã phủ một màu đỏ rực lên mọi vật. Cô xếp giá vẽ, hộp màu vào xe và bước đến chỗ Christ. Anh vẫn còn ngủ. Hai chân duỗi thẳng dỏng vể thur thái. Trông anh có vẻ thoải mái và lộng lẫy trong ánh hoàng hôn. Cô ngồi xuống cạnh anh. Ngắm không chán khuôn mặt đẹp như tạc. Làn da mịn màng và láng mượt làm Dora thoáng chút ghen tị. Hàng mi dài đỏ bóng lên khuôn mặt đầy nam tính. Tóc anh mềm mại xoà trên trán tạo một vẻ lãng tử cực kì quyến rũ. Ánh chiều tà rọi ngang mặt tạo thành những mảng sáng tối huyền bí.

Bất giác, Dora đưa tay vuốt dọc theo quai hàm Christ. Một cảm giác dễ chịu lan khắp người cô. Cô rút tay lại. Mình vừa làm gì thế này? Cô hoảng hốt. Bị anh ta quyến rũ ư? Nhưng anh ta đang ngủ mà. Mình trở nên như thế này từ lúc nào thế? Mình không thể yêu anh ta. Anh ta là kẻ đào hoa số một ở New York này. Yêu anh ta, trái tim của mình sẽ tan thành từng mảnh mất. Dora chợt nhận ra dù cô có thể hiện là mình mạnh mẽ đến mấy thì trái tim cô vẫn luôn cực kỳ yếu đuối, quá dễ dàng để bị tổn thương. Cô không dám mạo hiểm để rồi phải ôm lấy nỗi đau.

Cô sợ.

Cô lặng lẽ đứng lên. Rời xa khỏi người con trai đó. Cô sẽ đi dạo một lúc trước khi về. Cho anh ngủ thêm một lúc vậy. Hai con báo đã leo xuống khỏi cây tự lúc nào, bước nhẹ nhàng theo chân cô.

Dora không biết cô đã đi trong bao lâu. Cô cũng không biết mình đang ở chỗ nào. Đến khi nhận ra thì cô đã đến một nơi gió thổi lồng lộng. Gió lạnh đến run người, một cơn ớn lạnh bất thường khiến Dora có linh cảm không lành. Chợt cô dừng lại. Người lạnh toát. Trước mắt cô là một cái vực. Sâu hay không? Cô không biết. Chỉ thấy rờn rợn. Dora đánh liều bước đến xem thử độ sâu. Cô cẩn trọng từng bước. Hai con báo vẫn đi sát bên cô, giúp cô an tâm phần nào. Cô cúi đầu nhìn xuống.

Đây là khe đá mà Christ nói đó ư? Cái này đâu phải cái khe. Đây chính xác là một cái vực, rất sâu. Dora cứng người khi không thấy đáy vực. Chỉ thấy một màu đen đe dọa. Một luồng hơi lạnh thổi thốc lên. Rơi xuống đó, sống sót đã là điều kì diệu, thoát ra còn vấn đề không tưởng hơn. Vài hòn đá nhỏ

roi xuống do bước chân của cô. Không có tiếng chạm đất. Vực quá sâu. Phải đi khỏi đây thôi. Nguy hiểm quá! Dora tự nhủ. Cô quay lưng bước đi. Một tảng đá lớn sọt xuống theo bước chân của cô. Rồi một mảng đất dưới chân cô sọt xuống.

Dora đang rơi. ...

Đầu óc cô văng vát vì chấn động. Khi lấy lại bình tĩnh, cô thấy mình đang treo lơ lửng trên thành vực, tay bấu lấy mép vực một cách vô vọng. Bây giờ cô cần phải leo lên. Cô dẫm chân vào một mô đất trên thành vực lấy đà đạp để leo lên. Mô đất quá nhỏ. Cô trượt chân. Bàn tay níu lấy mép vực tuột ra với một tốc độ kinh hoàng. Dora nhắm mắt lại.

Chợt có cái gì đó kéo áo khoác Dora và giữ cô lại. Cô ngược nhìn lên. Hai con báo đang chồm xuống, răng ngoạm chặt áo khoác của cô. Ega ngoạm tay áo cô. Còn Aga dạn hơn, chồm xuống cắn lấy ống tay áo gần vai cô. Sức của hai con báo đủ để giữ cô lại nhưng không đủ để lôi cô lên. Dora không dám mạo hiểm như lúc này nữa. Phải tìm cách. Phải tìm cách. Dora điên cuồng ra lệnh cho não bộ của mình. Vô vọng. Cô bắt đầu hét thật lớn.

“Cứu tôi. Cứu tôi với!!!!”.

Dora hét đến khản cả cổ nhưng cô biết chẳng có tia hi vọng nào. Ở đây là khu vực nguy hiểm. Chắc chắn không có nhà dân. Christ thì vẫn còn đang ngủ say, và lại anh ở xa quá, không thể nghe được lời cầu cứu. Thế là hết! Áo jean của cô đang toạc dần dưới sức nặng cơ thể. Hai con báo vẫn ngoạm chặt cái áo, nhất quyết không nhả ra. Nhưng điều đó cũng chẳng ích lợi gì. Vì cô thấy mình đang từ từ trượt xuống.

Không! Không! Cô không muốn chết lúc này. Cô vẫn còn trẻ. Cô còn quá nhiều điều chưa làm hết. Cô vẫn đang đợi một tình yêu. Ôi tình yêu! Nếu cô chết rồi thì Christ sẽ không còn vương bạn vào chuyện lấy vợ để cứu tập đoàn đấy nhỉ?

Cô không cho phép mình buông xuôi thế! Cô hươ chân tìm một chỗ tựa trên thành vực. Hi vọng lần này tìm thấy một chỗ chắc chắn hơn để lấy đà. Thời gian không còn nữa. Cô đạp mạnh chân. Đất rơi xuống. Cả người cô đột ngột sọt hẳn xuống, hai con báo trượt chân suýt ngã xuống vực nhưng vẫn không buông cô ra. Áo khoác cô đang rách với một tốc độ đáng sợ. Cô quay đầu nhìn xuống. Một địa ngục tăm tối đang chờ đón. Vài tiếp tục rách, tiếng động đánh sặc đến buốt tai. Và cô cảm nhận thấy những sợi vải cuối cùng đang đứt lìa. Và cô thấy thân người mình bắt đầu rơi xuống. Cô nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Cô nhắm mắt chờ đợi một cảm giác đau đớn khi thân người bị vùi dập vì sức hút của trọng lực. Nhưng không. Hình như cô vẫn còn chưa rơi xuống. Dora mở mắt. Khuôn mặt Christ hiện ra trên mép vực, hai tay nắm chặt lấy bàn tay cô.

Cô khẽ mỉm cười.

Cô vẫn còn sống. Vẫn còn sống!

“Dora. Dora. Nghe tôi nói không. Kiểm một mô đất thật chắc chắn rồi tì chân vào. Lơ lửng thế này khó lòi lên lắm”. Tiếng anh thét vang. Dora ngoan ngoãn nghe theo. Cô tiếp tục tìm chỗ bám chân trên thành vực. Một chỗ bám khác. Cô run run đạp chân xuống. Đá rơi ra. Tay cô đang tuột dần khỏi tay Christ.

Christ giữ cô lại kịp. Hai hàm răng nghiến chặt. Anh thét một lần nữa.

“Kiểm một chỗ khác. Dora. Cố lên. Đừng đạp lên quá mạnh”.

Dora làm theo, một mô đất khác. Có vẻ chắc chắn và to hơn lúc này. Cô đạp chân xuống. Nó khá vững chắc. Cô đạp chân mạnh hơn, nâng cả thân người lên. Thành công. Dora mừng muốn rơi nước mắt. Christ bắt đầu nắm được cổ tay cô. Thêm một chút nữa, anh nắm được khuỷu tay cô. Và bằng một sức mạnh phi thường, anh kéo cả thân người Dora lên.

“Ồn rồi.Ồn rồi. Tất cả qua rồi. Cô an toàn rồi.Ồn rồi.Ồn rồi”. Christ nói trong khi tay ôm chặt Dora đang run rẩy.

“Ừ. Tất cả qua rồi. Qua rồi mà. Tôi an toàn rồi. Hoàn toàn còn sống”.

Dora thì thảo như tự an ủi chính mình. Người cô run bần bật. Chưa bao giờ cô cận kề cái chết đến thế. Một cảm giác lạ lẫm, đáng sợ và sặc mùi tử khí. Nhưng ít ra thì bây giờ cô cũng an toàn. Cô an toàn rồi. Hoàn toàn không sao. Cô không cảm thấy đau gì cả. Thực sự ổn. Cô đã thoát chết...

Đó là nhờ Christ. Cô ngẩng đầu và chợt im bật. Christ cũng nhìn cô chằm chằm. Khoảng im lặng kéo dài. Ngột ngạt. Ngượng ngùng... Tự chủ.

Christ đang ôm chặt cô trong vòng tay. Christ có thể cảm thấy cơ thể ấm nóng mềm mại và đầy nữ tính của cô. Mùi hương trên mái tóc đang xỏ tung của cô và hơi thở gấp gấp của cô đang phả lên mặt anh. Và đôi môi của cô..., anh chỉ cần ngẩng đầu lên một chút là sẽ chạm vào được làn môi đó. Làn môi căng mọng đầy quyền rũ.

Bình tĩnh. Bình tĩnh nào Christ. Mày không thể làm vậy được. Dù ngọn lửa đam mê đang đốt trong người anh. Anh đã quen được phụ nữ chiều chuộng. Họ cứ thế chủ động ngã vào vòng tay anh. Vì thế tự kiểm chế lúc này là một điều khó vô cùng. Nhất là với Dora. Cô ấy sẽ bị tổn thương. Cô ấy sẽ ghét anh. Sẽ không nói chuyện với anh. Và có lẽ cả đời này cũng sẽ không chấp nhận anh nữa.

Tìm Dora dường như đã không còn là của cô nữa. Nó bùng bình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô đang trong vòng tay của Christ. Chỉ một chút nữa thôi là môi cô sẽ chạm vào môi anh. Khuôn mặt anh đang ở sát ngay mặt cô. Cơ thể hoàn hảo và cực kì gợi tình. Chưa có người con trai nào lại tác động mạnh đến cô như thế. Cô hoàn toàn bị thôi miên bởi đôi môi anh. Đôi mắt xanh của anh cũng đang nhìn cô. Màu xanh có vẻ nhạt hơn so với ngày thường. Luồng điện chạy rần rần trong người cô. Tê tái. Không, cô phải thoát ra khỏi tình cảnh này. Cô sẽ gục ngã trước anh mất.

Im lặng bao trùm.

Dora bất chợt nhận ra hai má cô có thứ gì đó mềm mại nóng ả đang lướt nhẹ lên. Cô ngẩng lên. Ega và Aga đang liếm mặt cô. Hai con báo đang thể hiện sự quan tâm sau khi chúng đã gần như cứu mạng cô. Cô thoát ra khỏi cơn chấn động. Cô chồm dậy, ôm lấy hai con báo. Christ mở to mắt. Bàng hoàng vì những gì anh mới trải nghiệm. Thật là một kinh nghiệm đáng giá. Anh thầm nghĩ. Nhưng anh nên cảm ơn hai con báo đã giúp anh thoát ra khỏi tình huống khó xử này, chứ không phải tức giận với chúng... Anh đưa mắt sang Dora đang vuốt ve hai con báo. Anh cảm thấy cần phải phá vỡ không khí ngưng đọng này.

“Này. Cô không cảm ơn tôi sao?” Anh cất tiếng.

“Ừ. Cảm ơn anh nhiều”. Giọng cô nhỏ xíu và run. Đây không phải là giọng nói tự tin của cô thường ngày. Christ thấy lo lắng.

“Này. Cô có sao không? Giọng cô nghe tệ quá”.

“Không sao. Hốt hoảng chút thôi. Anh đừng lo”. Cô bỏ tay ra khỏi hai con báo và đứng dậy. Cô đã lấy lại được sắc hồng trên gương mặt.

“Chúng ta đi khỏi đây thôi”. Christ đề nghị

“Ừ. Tôi muốn về nhà”. Dora nhanh nhẩu đồng ý rồi nổi bước theo Christ.

Dora ngồi một mình trên băng ghế, mặc cho gió mạnh thổi tung mái tóc. Cô chỉ ngồi đó, nhìn về một khoảng vô định, để suy nghĩ tràn ngập trong tâm trí. Cảm giác rợn ngợp khi cận kề cái chết vẫn còn làm cô gai người khi nhớ lại. Nếu khi đó không có Ega, Aga... và nếu không có cả Christ nữa thì... Dora lắc đầu, cố gắng không nhớ tới chuyện ban sáng, nó làm cho cô cảm thấy mình yếu đuối và vô dụng đến mức nào.

Bỗng một người ngồi xuống bên cạnh Dora làm cô giật nảy mình. Cô đưa tay lên ngực không chế tiếng thở gấp. Christ quay sang, trao cho cô một nụ cười khiến tim cô còn đập nhanh hơn gấp bội. Khuôn mặt anh mờ ảo trong màn sương tối, tạo cho anh một vẻ huyền hoặc khó tả.

“Cô làm gì ngoài này thế?” Anh lên tiếng.

“Tôi chỉ ngồi hóng mát thôi”. Dora nói khi da cô đã bắt đầu tê đi vì lạnh. Đúng là cô có thể hóng mát bất cứ lúc nào mình thích, nhưng chỉ có điện mới đi hóng mát vào lúc gió lớn thế này.

“Hóng mát vào thời tiết này ư? Cô khoẻ thật đấy”.

“Ừm hừm...”

Im lặng, khi cả hai chẳng biết phải nói gì.

“Hôm nay... cảm ơn anh đã cứu tôi”. Dora nói lí nhí, vẻ ngượng ngập đọng đầy trên khuôn mặt khiến Christ phải mỉm cười lần nữa.

“Không có gì”.

“Nhưng... anh làm sao mà tìm ra được tôi?” Dora thắc mắc, từ chỗ anh ngủ tới bờ vực khoảng cách khá xa, làm thế nào mà anh có thể nghe thấy tiếng cô?

“Tôi cũng chẳng biết. Tôi thức dậy chẳng thấy cô đâu, và đột nhiên nhớ tới cái vực sâu nên định đi tìm cô để ngăn cô không đến gần đó... Vậy đấy!”

“Ừm”. Dora gật đầu, rồi lại lí nhí thêm một lần nữa. “Tôi chẳng biết cảm ơn anh thế nào cho đủ”.

“Có lẽ... cô chỉ cần cho tôi thắng một lần khi tranh luận là được”. Christ cười.

“Ừm... tôi sẽ suy nghĩ về điều đó”. Dora cố nén lại một nhịp tim nảy lên đột ngột.

“Còn suy nghĩ nữa hả?” Christ hỏi lại, có vẻ yên tâm hơn khi thấy cô cười. Ban này, anh bước ra ngoài và thấy cô ngồi một mình, đáng về cô đơn không kẻ xiết. Anh biết cô vẫn còn sốc vì tai nạn lúc sáng. Đầu phải ai cũng có thể bình tĩnh sau khi đối mặt với tử thần cơ chứ. Có thể lấy lại trạng thái bình

thường như không có chuyện gì cũng đủ chứng tỏ cô mạnh mẽ như thế nào rồi. Nhưng cô chỉ che giấu được nỗi sợ trước mọi người, khi ở một mình, sự ám ảnh trong cô dường như tăng lên gấp bội. Anh đứng nhìn cô co ro ôm lấy đôi cánh tay trần, đôi mắt nâu nhìn xa xăm còn vương chút sợ hãi, cô trông thật mỏng manh và dễ vỡ khiến anh chỉ muốn được ôm cô trong vòng tay để che chở. Nếu cô là một cô gái khác, một người nào đó bất kì, anh sẽ không ngại khi làm thế. Nhưng đó là Dora, cô vẫn là một bí mật chưa có lời giải đối với anh.

“Dĩ nhiên. Anh muốn thắng à? Đầu có dễ!” Dora cảm thấy nỗi sợ hãi vẫn bám lấy cô suốt buổi tối đang dần tan đi. Christ đã làm điều đó. Cô không biết bằng cách nào nhưng sự xuất hiện của anh, đã xoá tan những lo âu của cô. Cô thấy trái tim bỗng trở nên mềm yếu. Nhưng lý trí cô lại giữ cô lại. Nếu cứ thấy nụ cười của anh ta thế này chắc cô sẽ chìm trong nó mãi mãi mất, Dora viện cớ có bài nghiên cứu và đi vào nhà.

Christ nhìn theo bóng cô, một cảm giác tiếc nuối kì lạ nhẹ nhàng xâm chiếm anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18

Christ đứng trong phòng mình, cảm thấy có phần lạ lẫm với căn phòng vốn đã quen thuộc. Anh không biết điều gì thay đổi, căn phòng của anh hay chính bản thân anh. Dora quả thật có một sức hút lạ kì mà anh chưa bao giờ thấy được ở những phụ nữ khác. Ở bên cô, anh không còn là Christian Halver cao ngạo và đào hoa nữa. Anh cảm thấy lạ lẫm với sự thay đổi đáng ngờ này. Anh đã nảy sinh thứ tình cảm gì với cô thế này?. Anh thấy sợ. Lần đầu tiên trong đời anh không còn thấy tự tin, và cũng không có đủ can đảm đối mặt với sự thật. Rằng Dora không hề có chút tình cảm gì với anh. Ở bên anh, cô luôn xù lông và nói những lời lạnh lùng hoặc cãi vã. Anh cay đắng nghĩ.

Cánh cửa giữa phòng đập vào mắt Christ làm anh sửng sốt. Mãi suy nghĩ, anh quên mất cánh cửa đó dẫn đi đâu. Đúng rồi, đó là cánh cửa dẫn sang phòng bên cạnh. Phòng bên cạnh?... Christ nhủ mảy, đó chẳng phải là phòng Dora sao? Cảm giác thôi thúc cháy rần rật trong người anh, Chris cố kiềm chế nhưng vô ích. Anh từ từ tiến về phía cửa. Chắc chắn cửa không khóa, vì ô khóa thiết kế để được mở từ phòng anh. Christ xoay nắm đấm cửa.

Cửa mở thật.

Và Christ bước căn phòng thuộc về Dora.

Đêm nay trăng sáng nên anh có thể nhìn được khá rõ. Ánh mắt Christ chăm chú nhìn vào cái giường lớn nằm ở giữa phòng. Tim anh đập nhanh hơn khi anh tiến lại gần hình bóng bé nhỏ đang nằm trên giường ấy.

Dora đang ngủ, nhưng có vẻ không phải là một giấc ngủ an lành. Cô nằm nghiêng, chấn đấp tới tận cằm. Một giọt nước lấp lánh nơi khoé mắt cô. Christ cúi xuống gần hơn để quan sát, dường như cô đã thiếp đi trong sợ hãi. Một nỗi đau không biết từ đâu ập đến chiếm lấy anh. Anh muốn che chở cho cô, anh muốn ôm chặt lấy cô vào lòng, lau khô dòng nước mắt bằng những nụ hôn nồng cháy. Cô thật yếu đuối trong một vỏ bọc mạnh mẽ. Chưa bao giờ anh nhận thấy điều này rõ ràng như bây giờ.

Bất giác, anh đưa tay lên lau nhẹ giọt nước mắt. Mi mắt Dora động đậy và cô đột ngột thở mạnh. Christ cứng người. Anh không dám cử động. Cô sẽ nghĩ gì khi thấy anh ở trong phòng cô, lúc nửa đêm như thế này.

Nhưng Dora không thức dậy. Cô chỉ trở mình, chuyển tư thế sang nằm ngửa mà thôi. Sau cái chạm của Christ, nét mặt cô dịu lại nhiều. Anh chỉ biết thờ phào. Anh nhìn không chớp mắt khuôn mặt của Dora. Cô đẹp lên nhiều khi nhìn trong ánh sáng mờ ảo của bóng đêm. Lúc này Dora thật quyến rũ. Cô như một thói nam châm mạnh mẽ hút lấy ánh nhìn của anh. Đầu Dora chợt động đậy. Môi cô bật ra một tiếng gọi làm anh giật bắn.

“Christ”.

Anh sửng người một lúc lâu nhưng vẫn không có gì xảy ra. Đầu óc anh quay cuồng. Cô vừa gọi tên anh. Đúng không? Cô đã thực sự gọi tên anh. Trong giấc mơ. Anh đủ quan trọng để bước vào giấc mơ của cô sao? Những ý nghĩ sung sướng cứ vây lấy anh. Anh không nghĩ mình có được chút quan tâm nào từ cô. Nhưng không, cô mới gọi tên anh đấy thôi. Cô thực sự quan tâm đến anh đấy chứ. Có lẽ không nhiều. Nhưng ít ra là có. Suy nghĩ tích cực về Dora làm cho người anh nóng ran. Hoàn toàn không tự chủ, anh tiến lại gần Dora hơn, kéo gương mặt mình lại gần sát khuôn mặt thanh tú đang say ngủ đó. Và áp môi mình vào môi cô.

Christ áp tay lên trán và suy nghĩ. Anh có bao giờ bị chấn động như thế chỉ vì một nụ hôn chưa. Anh tin là chưa. Chưa bao giờ như thế. Nụ hôn đầu diễn ra lúc nào anh cũng không còn nhớ nữa nhưng chắc chắn đầy ngọt ngào và sự non tơ của tuổi trẻ. Nhưng nụ hôn với Dora là sự trải nghiệm tuyệt vời nhất mà anh chưa từng được biết.

Khoảnh khắc môi anh áp vào làn môi ẩm ướt của cô, máu trong người anh cháy ngùn ngụt trong huyết quản. Anh hoàn toàn mất tự chủ. Anh muốn chiếm lấy môi cô nhiều hơn. Muốn cô thực sự là của anh. Mọi giác quan trong người anh đều ra lệnh cho anh hãy cứ tận hưởng hương vị ngọt ngào của người con gái này. Nhưng lý trí không cho phép anh hành động.

Anh vội vã về phòng. Hôn Dora quả là một sai lầm. Anh nghĩ. Nhưng đó là một sai lầm ngọt ngào nhất mà anh từng biết. Làn môi cô ấm áp và mềm mại, mùi hương tóc và cơ thể cô thật ngọt ngào, vây lấy anh, tách rời thân xác của anh ra khỏi lí trí. Cô là tạo vật tuyệt vời nhất của thượng đế mà anh được biết. Anh thiếp đi trong hồi ức về người con gái đầu tiên khiến trái tim anh rung động.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19

Dora tỉnh giấc vào buổi sáng, hồi tưởng lại là cô đã thiếp đi trong khi khóc. Cô cũng không rõ mình khóc có lâu không. Nước mắt từ đâu chực trào ra khỏi mắt cô và cứ thế tuôn rơi... Nhưng điều kì lạ nhất mà cô không muốn thú nhận, là tối hôm qua cô đã mơ thấy Christ.

Chuyện này không hay một chút nào. Cô nghĩ. Mặc dù đó là một giấc mơ đẹp. Christ trong giấc mơ của cô, vẫn điển trai và quyến rũ chết người như thế. Và điều lạ lùng là trong giấc mơ ấy, anh đã hôn cô. Cô không muốn nhớ về giấc mơ đó nhưng nó vẫn hiện ra trong tâm trí cô một cách vô cùng бурong bình. Nụ hôn ấy, ánh mắt nồng cháy ấy, như xuyên thấu cả tâm hồn cô và đánh gục tất cả những lá chắn bảo vệ mà cô đã vất vả tạo ra. Cô không nghĩ giấc mơ lại sống động đến thế. Từ cái ấm áp của da thịt, cho đến hương vị đầy say mê của làn môi cũng như mùi thơm mạnh mẽ tỏa ra từ anh.

Cô bị nhấn chìm trong thứ cảm xúc kì lạ suốt cả buổi sáng đến nỗi khi cô nhận ra thì cô đang đứng trong căng tin của trường. Cô tự rửa mình vì cảm xúc ủy mị đó. Một chút lãng mạn không phải là thứ cô cần vào lúc này. Thứ cô cần là một sự cứng rắn đủ để chống chọi lại sức quyến rũ gần như là vô hạn của Christ. Cô nghĩ.

Và ý tưởng vẽ tranh đến với cô. Đúng rồi, cô sẽ vẽ tranh. Cô có một bài tập về nhà do cô giáo mỹ thuật ra. Vẽ cơ thể người, là đàn ông. Nói là cơ thể nhưng thực ra cũng chỉ là vẽ phần trên thôi nên sẽ không có gì khó xử cho những học viên. Đó là những gì mà cô giáo mỹ thuật của Dora đã nói. Không có gì khó xử cho những học viên à? Dora cười. Quá khó khăn ấy chứ. Cô có thể nhìn hình trên tạp chí nhưng yêu cầu của cô giáo là nhìn người thật để vẽ. Và cô giáo hẳn sẽ phân biệt được thần thái của bức tranh vẽ người mẫu thật và bức tranh sao chép từ tạp chí. Dora đã không may bỏ lỡ buổi học có người mẫu vì một cuộc thảo luận với giáo sư Steven.

Nói đi nói lại, đơn giản là cô phải có một người mẫu. Người mẫu nam đồng ý cời trần để cho cô vẽ. Và người này phải có vóc dáng đẹp. Dù cô giáo không hề đề cập đến vóc dáng của người mẫu nhưng ai lại đi vẽ một ông già bụng phệ cơ chứ. Một người có vóc dáng chuẩn của người mẫu. Điều ngớ ngẩn là Dora nghĩ ngay đến Christ. Anh ta là người có vóc dáng chuẩn nhất mà cô từng gặp. Nhưng đẹp chuyện đó đi. Cô đang cố không sao nhãng vì anh ta mà.

Còn ai nữa nhỉ? Số bạn cô quen thì nhiều nhưng không đủ thân để nhờ vả một chuyện như vậy được. À, còn một người. Nicholas Taurence. Nicholas học cùng lớp với cô, và là siêu sao bóng rổ của trường. Tóc vàng mắt xanh và thể hình chuẩn của dân chơi bóng rổ chuyên nghiệp, Nicholas là lực chọn số một. Cô đã kết bạn với cậu ta hồi đầu năm và Nicholas tỏ ra rất thân thiện. Sao cô không nghĩ ra cậu ta sớm hơn nhỉ? Cô quyết định đến gặp cậu ta ngay tức thì. Dĩ nhiên là Nicholas đồng ý và hẹn cô vào thứ bảy cuối tuần đến nhà cậu ta để vẽ. Vậy là xong xuôi!

Trong những ngày tiếp theo, cô cố tránh mặt Christ và cố gắng của cô đã thành công mà không tốn chút vất vả nào. Anh chỉ ngủ lại nhà vào thứ hai tiếp theo, sau đó anh trở lại thành phố với một lí do hết sức cao cả, để tiện làm việc.

Dora được yên bình ở nhà, nhưng tại sao những bất an vẫn cứ vây lấy cô, ám ảnh tâm trí cô thế này?

Cô không hề biết, Christ cũng giống cô....

“Bài luận của em viết rất tốt, tuy nhiên một số dẫn chứng vẫn còn thiếu tính thực tế... Chỉ cần chú ý đến điều đó thôi là hoàn hảo. Đừng lý thuyết nhiều quá...”. Giáo sư Eileen nói từ tốn sau bàn làm việc đối diện với chỗ Dora đang ngồi. Cô có những bài luận cần phải thảo luận riêng với giáo viên ngoài giờ lên lớp, cô học gấp đôi chương trình bình thường để tốt nghiệp sớm. Sau khi thảo luận xong với vị giáo sư của mình, Dora bước ra bãi đỗ xe và tạt qua cửa hàng bán đồ dùng văn phòng phẩm. Hộp màu của cô đã gần hết.

Một tốp nam nữ từ đằng xa tiến tới, tiếng nói cười của họ vọng tới thu hút ánh nhìn của Dora. Cô chưa kịp chào thì họ đã cất tiếng gọi.

“Hey, Dora!”.

“Chào”. Cô vui vẻ đáp lại khi đám bạn đã đứng trước mặt cô. Họ là những người hòa đồng, cực kì vui tính, ham thích bóng rổ và máy tính. Một sự kết hợp kì lạ không thể tưởng. Matt xoay xoay trái bóng rổ trên tay và lên tiếng hỏi cô, giọng cậu ta sang sảng.

“Sao giờ này mới về? Lại Eileen nữa hả? Cậu dứt khoát không được dính dáng tới bà nghe chưa! Dù để nhảy cóc lớp cũng không, bà ta có thù oán đặc biệt với những người có vẻ ngoài ưa nhìn, nhất là đàn ông. Hôm trước, bà ta thiếu điều phi nhổ vào tóc khi tớ đang cố mang một cô nàng tóc đỏ về nhà. Bệnh hoạn hết sức”. Những người xung quanh cười rộ lên khi Matt nói.

“Như vậy không hay sao? Cô ấy càng ngăn cậu, thì có nghĩa cậu càng quyến rũ chứ sao?”. Dora tiếp lời, gọi lên một tràng cười nữa, lớn hơn từ phía đám

bạn.

Sayuri, một sinh viên Nhật với cặp kính đen dễ thương chột đằng hắng. Cô là thủ lĩnh của cả bọn.

“Hôm nay cậu có tới tiệc họp mặt sinh viên cũ không, Dora?”

“Tiệc họp mặt á? Không, tớ có việc bận rồi”.

“Bọn này bị bỏ rơi à?”. Mía lên tiếng khi áp sát lại gần Dora, giọng vờ giận dỗi, mái tóc ánh kim của cô bắt nắng, sáng những tia lấp lánh trên vai. “Đi đi mà, Dora, có cậu thì mới vui”. Cô tiếp tục năn nỉ.

“Nhưng tớ có việc rồi, thành thật xin lỗi mà. Lần khác nhất định sẽ đi với các cậu”.

“Hứa nhé?”. Mía hặc hời, vốn thừa biết Dora dành nhiều thời gian để học và nghiên cứu hơn là chơi.

“Hứa mà”. Giọng cô chắc nịch.

“Ừm, vậy thì thôi. Bọn này đi trước, cậu về thông thả nhé!”

“Bye bye”.

Cả bọn bước đi sau khi chào Dora, Jack đi ở cuối cùng, buông cho cô một câu sau khi vò đầu cô như thường lệ, giọng ấm áp.

“Ngày tốt lành...”

“Bây giờ tới giờ ăn trưa rồi đó. Và chấm dứt thói quen phá hỏng đầu tóc tớ đi”.

Jack cười vang, tạm biệt cô thêm lần nữa và rời đi với vẻ kém hăng hái hẳn so với lúc đến. Dora cũng mỉm cười. Bạn bè đúng là không thể thiếu được.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 20

Đằng xa, Sayuri lên tiếng.

“Nghe nói lần này Christian Halver cũng đến đấy?”

“Thật không?”. Matt hào hứng, anh thần tượng lối chơi vũ bão của Christian từ lâu rồi.

“Thật một trăm phần trăm”. Sayuri chắc chắn.

“Tuyệt!” Matt reo.

“Không biết nói chuyện với anh ấy thì như thế nào nhỉ...”. Cô gái kính đen tự hỏi.

“Hôm trước tớ gặp được anh ấy ở bar đấy. Và còn nói chuyện nữa”. Mía tự hào lên tiếng.

“Thật không? Kể nghe đi!...”.

Thứ bảy, Christ có một buổi họp mặt bạn bè ở trường cũ. Anh không thiết tha gì lắm vì năm nào cũng chỉ những đứa bạn trong thành phố mới đến dự, và lại, lúc nào cũng có những cô gái mà anh không hề quen biết đến để bắt chuyện với anh. Nhưng năm nay, Christ chột dừng lại một chút, nhúu mày. Dora cũng học trong trường cũ của anh, sao anh không nhân cơ hội này để điều tra thêm về cô nhỉ. Biết thêm chút ít về vợ chưa cưới của mình không có gì là sai trái cả, phải không?

Christ nghĩ vậy nhưng thực sự trong suốt bữa tiệc anh không hề có cơ hội nào để hỏi thăm về Dora, những câu chào hỏi, những mẩu chuyện chán ngắt cứ lôi anh vào và tước đi cơ hội quý báu của anh. Đến tận trưa, lúc mà mọi người đã chia tay để hẹn gặp lại vào buổi tối, anh mới được tự do. Bước theo lối dẫn ra nhà xe, chột, một cái vỗ vai làm anh giật mình.

“Thế nào bạn hiền, hôm nay làm quen được mấy cô?”

“Harry?”

“Ừ, chứ cậu nghĩ tôi là ai hả?”

“Lâu rồi mới gặp lại” – Đây là thằng bạn chơi chung đội bóng rổ với Christ hồi Đại học, hẳn ta không thân với anh lắm nhưng cũng đủ quen biết để nói chuyện một cách thân mật như thế này. Harry có vóc người nhỏ, chỉ đứng tới vai anh nhưng hẳn chơi bóng rổ đặc biệt giỏi, nhất là những cú ném ba điểm. Với chiều cao này thì dĩ nhiên những cú bỏ rổ trở nên quá khó khăn đối với hắn. Nghe đồn hiện nay Harry đang làm nhân viên môi giới chứng khoán, và hình như công việc làm ăn của hắn không được suôn sẻ cho lắm. Anh nghi ngờ rằng hắn bắt chuyện với anh hẳn là để môi giới cho anh ít cổ phiếu đây!

“Cậu vẫn khỏe chứ hả, anh bạn?” Christ hỏi theo phép lịch sự.

“Khỏe như vâm ấy chứ”. Hắn cũng hóm hỉnh đáp lại.

“Giờ cậu còn chơi bóng rổ không?”

“Ít rồi. Tôi đã từng nghĩ sẽ ghi danh vào một đội tuyển bóng rổ nào đấy nhưng dường như thứ đập vào mắt người ta chỉ có chiều cao mà thôi”. Hắn tặc lưỡi tiếc rẻ.

“Ít ra thì học sinh của trường mình cũng đã biết đến những cú oanh tạc của cậu rồi còn gì”. Christ an ủi.

“Cảm ơn cậu. Nhưng tôi được an ủi hơn nhờ thằng em trai kia, Nicholas ấy. Nó có được khả năng bóng rổ trời phú. Nhưng hơn tôi ở chỗ là chiều cao nó hơn tôi nhiều. Cái thằng, nhờ vậy mà nó được cả khối em xinh tươi vây quanh. Nhưng dĩ nhiên là số lượng con gái quanh nó chẳng bằng một góc của cậu rồi”.

“Quá khen”. Christ cười giả lã, cố nhớ xem thằng em Nicholas của Harry là ai.

“Hình như bây giờ nó đang nhắm đến một con nhỏ sinh viên người Việt Nam nào đó. Con nhỏ xinh xắn. Hình như tên là Dora gì đó thì phải”.

“Dora?” Christ tròn mắt hỏi lại. Anh như không tin vào tai mình. Dora ư? Người Việt Nam à?

“Ừ. Con nhỏ tên Dora, theo lời nó nói. Con nhỏ không những đẹp mà còn là con nhà giàu. Thằng Nicky đang khoái chiếc mũ trần màu bạc của con nhỏ đó lắm. Hình như hôm nay nó sẽ dẫn được con nhỏ về nhà. Giờ này chắc chúng đang vui vẻ ở nhà rồi cũng nên...”. Harry không để ý đến gương mặt biến sắc của Christ, hắn tiếp: “Con nhỏ đó thế nào cũng bị nó ‘xù’ thôi. Khối đưa con gái khó thoát khỏi tay nó rồi. Tội nghiệp con nhỏ..... Đi đâu thế? Tôi còn chưa nói với cậu về chuyện công việc của tôi mà, Christian!”

Christ bắt đầu chạy, những đầu mối anh vừa được cung cấp đủ để anh tìm thấy Dora đang ở đâu. Anh phóng xe như bay về hướng nhà của Harry. Trong anh bùng lên ngọn lửa giận, lo lắng cũng cuộn vào làm cả người anh bóng rắt. Nếu có chuyện gì xảy ra với Dora, anh sẽ băm nát tên Nicholas đó, và thiêu rụi căn nhà của hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 21

Dora đang có mặt tại nhà của Nicholas. Cô nghĩ, sẽ tiện hơn nếu cậu ta chịu đến nhà cô nhưng không hiểu sao cậu ta cứ nằng nặc từ chối, nhất định phải hẹn cô ở nhà cậu ta mới được. Chắc là chẳng có chuyện gì đâu, ai lại thoải mái cởi áo trong nhà người lạ chứ. Dora thầm nghĩ. Cô lấy giá vẽ, hộp màu và đủ thứ vật dụng linh tinh khác nữa. Nicky đã vào nhà để chuẩn bị. Ấn tượng đầu tiên của cô là vẻ bừa bộn, nhà cũng không rộng, nội thất thì đơn giản. Theo lời Nicky, thì cậu ta sống ở đây với anh trai, cha mẹ thì ở dưới quê. Điều đó cũng một phần giải thích được sự bừa bãi của căn nhà. Nicky đề nghị vẽ ở trong phòng cậu ta nhưng Dora từ chối. Xâm nhập vào không gian riêng tư của người khác không phải là sở thích của cô. Sau khi chuẩn bị xong giá vẽ, Nicky bắt đầu làm mẫu.

“Cậu không cần phải cởi tất cả quần áo đâu, chỉ cởi áo thôi”. Dora nói.

“Cậu thật sự không ngại nhìn thấy con trai cởi trần à?”. Cậu ta tò mò hỏi lại Dora.

“Chẳng có gì ngại khi một họa sĩ phải nhìn người mẫu của mình. Nếu ngại thì thế giới này đâu thể có những bức tranh khỏa thân nổi tiếng hay tượng thần Venus trưng bày ở trong bảo tàng đâu”.

“Câu trả lời hay đấy. Thế cậu không có hứng thú với con trai à? Không một chút nào sao?”. Đột nhiên Nicky hỏi một cách bất thường, cậu ta đã cởi áo và chậm rãi bước về phía Dora.

“Tôi cũng là con gái mà, dĩ nhiên là có rồi. Nhưng quả thật thì số người làm cho tôi hứng thú không nhiều, có thể nói là rất ít”. Dora thầm nghĩ, ít nhất cho đến lúc này, chỉ có Christ mới thực sự làm cô bồn chồn.

“Rất ít sao?”. Nicky nói và tiến lại gần Dora hơn. “Vậy mình có làm cho cậu hứng thú không?”

“Thôi đừng đùa nữa Nicky, bắt đầu về thôi”.

Dora những tưởng đó chỉ là một trò đùa quái đản của cậu bạn. Nhưng không, Nicky không có vẻ gì là đang đùa cả. Hắn bước càng lúc càng gần hơn về phía Dora, trên môi nở một nụ cười đều giả. Dora bắt đầu cảm thấy lo lắng thực sự. Cô đã quá cả tin để có thể lường trước được tình huống bất ngờ này.

“Tôi không đùa đâu. Nicky!”. Dora cao giọng, cô lùi về sau một bước.

“Đừng trẻ con thế chứ, Dora. Cô cũng muốn tôi mà. Chẳng đứa con gái nào lại đồng ý tới nhà riêng của một thằng con trai mà không có ý muốn đó. Đặc biệt khi thằng con trai đó lại là hotboy và là siêu sao bóng rổ của trường, cô hiểu chứ?”. Hắn cười mỉa.

“Tôi chẳng có gì với cậu cả. Tôi chỉ đơn giản là muốn hoàn thành bài tập của mình và tôi nhờ cậu làm mẫu về thôi. Xem ra tôi đã lầm người”. Dora vẫn cố bình tĩnh. Cô quay người thu dọn dụng cụ về.

“Bài tập à? Về bán khóa thân cũng là bài tập sao? Cô làm tôi buồn cười đấy”. Hắn vẫn tiếp tục tiến đến phía cô một cách cực kì chậm rãi và ung dung. Hắn có thể bắt cô lại nếu cô chạy.

“Đó thực sự là bài tập của tôi. Nếu cậu không tin thì bây giờ cậu có thể tránh ra và cho tôi về nhà”. Dora đã dọn xong tất cả dụng cụ về của mình.

“Cô đến nhà tôi. Tôi đã cởi áo ra và cô nghĩ cô có thể về nhà à? Cô có khiếu hài hước đấy nhĩ?”.

Hắn đã tiến tới gần sát cô. Dora vùng chạy. Nhưng bàn tay cứng như thép đã nắm lấy cánh tay cô và siết chặt nó đến đau điếng. Cô vùng vẫy, dùng tất cả sức lực để thoát khỏi gọng kìm đó nhưng vô ích. Sức cô chỉ gãi ngứa cho hắn mà thôi. Cô vùng tay lên cào vào mặt hắn. Một tiếng thét. Hắn buông tay cô ra và ôm lấy mặt. Móng tay của cô để lại trên mặt hắn ba đường rớm máu. Hắn ngược mặt lên, có vẻ như đã tỉnh khỏi cơn đau bất ngờ. Hắn nhìn cô với con mắt thâm hiểm toé lửa.

“Được lắm. Bây giờ thì tao không cần đối xử tử tế với mày nữa”. Hắn nói và để chứng minh cho lời nói của mình, hắn tiến nhanh về hướng Dora, cô tuyệt vọng chạy về phía cửa. Nhưng hắn tóm lấy cô, đè cô nằm xuống sàn. Mặc cho Dora vùng vẫy, hắn khóa hai tay cô ra phía sau chỉ bằng một tay và lấy tay còn lại giật tung cái áo mà cô đang mặc. Dora chỉ kịp hét lên.

“Christ! Cứu em!”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22

Chirts dừng xe trước cửa nhà Harry. Điều đầu tiên anh nhận thấy là tiếng hét của Dora vang lên thất thanh. Cô gọi tên anh. Anh phóng như bay về phía ngôi nhà. Cửa khóa trái. Christ lùi ra xa và chỉ bằng một cú huých vai, anh đẩy tung cánh cửa.

Cảnh tượng trước mắt làm anh không chỉ giận điên người mà còn cho anh cảm giác nếu anh giết người vì hận thì con hận đó cũng chỉ như thế này thôi.

Dora nằm trên sàn nhà, vùng vẫy trong tiếng thét. Còn gã đàn ông đang đè lên người cô thì đang cố xé nốt lớp áo thứ hai của cô ra. Nhưng gã chưa kịp làm xong điều đó thì cú đâm của Christ đã tung chính diện vào mặt. Anh điên cuồng trong lửa giận. Anh đánh, anh đâm, anh đá, anh trút tất cả nỗi căm giận của mình vào những cú đòn. Chưa bao giờ anh giận dữ đến như thế. Christ dường như say máu, những cú đâm của anh càng lúc càng mạnh và hiểm hơn.

Máu đã bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt của Nicholas. Nhưng Christ vẫn không ngừng lại. Anh không thể dừng được cơn giận này. Dám đụng tới Dora, hắn thật sự không muốn sống nữa và Christ sẽ cho hắn toại nguyện, thậm chí là trên cả toại nguyện...

Một tiếng nói làm anh chú ý, một giọng quen thuộc nhưng với âm điệu thấp hơn bình thường, một tiếng rên rỉ thì đúng hơn. Tiếng nói ngắt quãng ấy dường như đã cất lên từ nãy giờ nhưng Chirts không hề để ý đến.

“Christ... đủ rồi... làm ơn... dừng lại đi... Christ... đủ rồi... làm ơn mà...”

Bây giờ thì anh mới có đủ tỉnh táo để nhìn sang bên cạnh. Dora bây giờ đã đứng lên và trang phục của cô đã đồ thể thắm hơn ban nãy. Cô lặp đi lặp lại lời cầu xin với Christ. Giọng mỗi lúc một rõ hơn và to hơn, cho đến khi đó trở thành một tiếng hét.

“Christ! Anh làm ơn dừng lại đi!”

“Em nghĩ tôi có thể tha cho tên khốn này hả? Em đang thương xót cho nó à? Hay nó thực sự là bạn trai của em?”. Anh mắt cả tự chủ, anh đã nói những điều mà ngay cả lúc này anh cũng không nghĩ đến.

“Tôi không phải là gì của hắn hết và anh làm ơn đi. Đi khỏi chỗ này. Tôi không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa. Đi thôi”.

“Tôi muốn giết hắn”. anh gầm gừ trong cổ họng.

“Tôi cũng muốn giết hắn nhưng điều đó rõ ràng không có lợi gì rồi. Vì thế, ra khỏi đây đi”. Cô gằn giọng.

“Được rồi. Nếu em thực sự muốn như vậy... Đi!”. Chưa dứt lời, Christ đã lôi tuột Dora về phía cửa, không quên bồi thêm một cú vào tên vô lại đang quần quai trên sàn nhà. Anh mở cửa xe, đẩy Dora vào trong xe một cách mạnh bạo. Rồi anh phóng xe đi. Tốc độ kinh hồn.

Ngồi trong xe. Dora cảm thấy ngột ngạt. Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến cô vẫn còn hoảng sợ. Cô không biết nói gì lúc này. Christ cũng không mở miệng. Cô phải làm gì để giải thích với anh bây giờ? Trong đầu cô mọi việc cứ hiện lên giằng xé. Cô có nên giải thích hay không nên?. Nhưng quả thật anh có cần phải nổi điên lên như thế không nhỉ? Cô đã nghĩ là anh ta không quan tâm đến cô mà. Cô bị hăm hiếp, chuyện đó quan trọng với anh ta lắm sao?

À, mà cũng phải thôi, anh ta đâu có muốn người ta đụng vào thứ gì của anh ta. Của anh ta à? Cô tự cười mình. Vậy là anh ta xem cô vợ chưa cưới—không-mong-muốn của anh ta chỉ là một món đồ để anh ta sở hữu à? Anh ta cứu cô chỉ vì anh ta không muốn có những lời đồn thổi xung vị hôn thê của mình thôi! Và anh ta giận điên lên có lẽ vì vật sở hữu của anh ta bị xâm phạm. Thật là một gã đáng ghét. Nhưng Dora không thể phủ nhận là cô đã xúc động đến nhường nào khi Christ xuất hiện. Cô đã cầu cứu và cô bất ngờ khi người mà cô nghĩ đến đầu tiên và cuối cùng lại là Christ. Dora tự hỏi, Christ đã trở nên quan trọng với cô từ khi nào? Cô hoang mang và lo lắng. Anh ấy dường như chiếm lấy tâm trí cô và gây ra không ít ảnh hưởng lên trái tim cô. Nhưng tính cách của anh ấy không đến nỗi tệ mà! Không! Không được phép nghĩ đến chuyện đó nữa. Dora đang quay cuồng trong ý nghĩ của chính mình thì một giọng nói lôi cô trở về thực tại.

“Cô không sao chứ?”. Tiếng của Christ.

“Không sao. Thật sự cảm ơn anh”.

“Nhưng cô làm gì ở đó. Và trong tình trạng như vậy. Cô thực sự chấp nhận về nhà một gã như hắn ư? Cô hẹn hò với hắn ta à?” Giọng anh nặng nề và có chút mỉa mai khiến Dora cảm thấy bức bối.

“Tôi không hẹn hò với anh ta”.

“Vậy thì cô vừa mới bị hắn tán tỉnh, cô đồng ý về nhà hắn sao?”. Anh tiếp tục những lập luận của mình, làm Dora nóng máu.

“Tôi không hẹn hò gì với hắn hết. Và tôi đến nhà hắn để về. Chứ không phải như lời anh nói”. Cô nói gằn như hét.

“Về?”. Giọng Christ chùng xuống và có phần đỡ gay gắt hơn dù vẫn còn giận lắm.

“Tôi có bài tập về cơ thể người nên tôi nhờ cậu ta làm người mẫu bán khóa thân cho tôi. Và vì cậu ta là bạn tôi”.

“Cô mời một thằng con trai cô chưa thực sự hiểu rõ làm mẫu bán khóa thân cho cô về à?”. Anh cười mỉa mai, giọng đã trở lại với mức giận dữ ban đầu. “Tức cười. Cô nghĩ tôi tin ư?”

“Đó thực sự là lí do tôi đến nhà hắn. Tôi đã nói rồi và tôi không muốn giải thích thêm bất cứ lời nào nữa”.

“Thế tại sao cô không nhờ người khác mà lại nhờ hắn. Như tôi chẳng hạn. Tại sao?” Giọng Christ đã bắt đầu mềm hơn và âm lượng đã trở lại với mức bình thường. Nhưng Dora biết anh ta vẫn còn giận ghê gớm. “Nói tôi nghe đi. Dora. Tại sao cô không nhờ tôi? Hay bất cứ ai khác?”

Giọng Christ có chút chua cay. Anh thấy thất vọng vô cùng. Vị trí của anh trong lòng Dora không bằng một thằng vô lại mà cô ấy quen ở trường. Mía mai làm sao! Đáng cay làm sao! Anh nghĩ. Anh không chú ý đến vẻ mặt Dora đang đỏ dần. Cô không thể nói cho Christ nghe về những suy nghĩ của cô. Không bao giờ cô nói những suy nghĩ đó ra. Không bao giờ.

“Tôi nhờ ai là chuyện của tôi. Và lại tôi không muốn làm phiền anh?”

Dora cố nói cứng mà không hề biết lời nói của cô đã xuyên thẳng vào tim Christ. Anh than thầm. Anh không hề có giá trị gì trong lòng cô ư? Được, vậy thì anh sẽ khẳng định giá trị của chính mình.

“Tôi là hôn phu của cô. Danh phận không nhỏ chứ hả?”. Anh cười mỉa mai.

“Nhưng anh không phải là vị hôn phu tôi lựa chọn. Ít ra thì tôi không xem anh là vị hôn phu của tôi”. Dora buộc phải dối lòng. Dẫu cô biết rằng sự tồn tại của Christ trong cô lớn hơn bất kì một ai khác trong đời.

“Được ! Tôi cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó làm gì. Nhưng tôi cảnh cáo cô. Dù cô không thích tôi, cô cũng không được lăng nhăng với những thằng khác. Điều đó sẽ làm ô danh dòng họ Halver”. Anh nói đều đều.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 23

“Không cần phải đánh đồng giữa anh và tôi đâu. Tôi không lăng nhăng với bất kì ai. Tôi đến nhà Nicholas chỉ để về thôi. Nhưng mà, hình như tôi bỏ quên chiếc xe ở đó rồi”. Dora sực nhớ.

“Cho quân gia đến đó lấy được rồi. Cô không cần phải bèn mảng đến đó lần thứ hai đâu”.

“VẬY là tốt nhất. Tôi cũng không muốn quay lại đó”. Cô thở dài. “Anh nói với họ mang dụng cụ về của tôi về luôn nhé”.

“Cô thực sự đến nhà hấn để về à?”. Christ hỏi có vẻ anh đã bắt đầu tin lời Dora.

“Tôi nói rồi mà. Anh không tin tôi sao?”. Cô hỏi gay gắt. “Thôi được rồi. Anh không tin thì thôi. Khỏi cần giải thích”.

“Nếu cô đến nhà hấn để về...” Christ trầm ngâm. “Thì xem ra cô sẽ không có bài về để nộp rồi”.

“Tôi nghĩ vậy. Nhưng tôi sẽ tìm cách”.

“Nhờ tên khác nữa à? Cô quen nhiều bạn trai thế sao?”. Christ hỏi lại, cao giọng.

“Không. Nhìn tạp chí về thôi. Dù biết thế nào tôi cũng bị trừ điểm”. Dora ngán ngẩm.

“Vậy thì tôi sẽ giúp cô không bị trừ điểm vậy”. Christ buông một câu gọn lỏn rồi đẩy cửa xe ra ngoài.

“Này này, anh làm gì vậy. Buông tôi ra mau!”. Dora kêu oai oái khi Christ cầm tay cô kéo vào trong nhà.

“Tôi đang giúp cô. Vì thế đừng có mà kêu la nữa! Cô trật tự dùm đi!”

“Anh đang làm gãy tay tôi thì có. Buông ra! Nhanh!”

“Làm ơn im đi! Cô đang gây náo loạn trong nhà đấy. Cô muốn mọi người tụ tập lại xem à?”

Dora đành phải im bật, nhưng cái quắc mắt giận dữ của cô vẫn dán chặt lên anh. Anh tiếp tục kéo cô đi, bây giờ thì Dora nhận thấy cô đang trở về phòng mình. Cô thở phào. Nhưng anh ta lôi cô về phòng cô làm gì chứ? Cô đâu có làm gì đặc tội nặng đến nỗi anh ta phải dùng tới vũ lực mà răn dạy? Dora cố vùng vẫy nhưng bàn tay Christ cứng như thép, giữ chặt lấy cánh tay cô.

Đến phòng, anh thả tay cô ra rồi nhìn cô chằm chằm. Cái nhìn vừa có vẻ giận dữ nhưng cũng có một nét gì đó, rất lạ, Dora không thể gọi tên.

“Cô còn chờ gì nữa, mở cửa phòng đi!”. Anh nói lạnh lùng, mắt anh vẫn chiếu lên cô. Dora vội lấy chìa khóa tra vào ổ. Cô đẩy cửa và chui tọt vào trong với tốc độ ánh sáng và ngay lập tức đóng cửa phòng lại.

Anh không thể thắng tôi đâu! Cô nghĩ. Anh đánh nắn gì cũng được, nhưng tôi dại gì mà chịu bị đánh. Trốn trong phòng là tốt nhất. Nhưng những suy nghĩ của cô chưa dứt thì đã có một lực rất mạnh kéo cánh cửa ra. Và Christ hiện ra ngay trước cửa. Thôi rồi. Dora than với bản thân. Anh ta lấy chân chặn ngay cửa, thảo nào.....

“Cô cũng có chút khôn ranh đấy nhĩ?”. Anh cười mỉa mai.

“Thì có sao đâu. Tôi phải tự vệ chứ. Anh muốn đánh tôi trước mà”. Dora vênh mặt lên.

“Tôi? Đánh cô?”. Christ hỏi rồi nghiêm nghị nhìn cô.

“Chứ anh lôi tôi đi về phòng tôi làm gì?”.

“Làm gì à? Tôi đã làm hỏng buổi làm mẫu của cô, đương nhiên tôi phải có trách nhiệm đền bù chứ. Lấy dụng cụ về ra đi”.

“Thế là thế nào?” Dora hỏi lại với vẻ khó hiểu.

“Tôi bảo lấy dụng cụ về ra!”

“Tại sao tôi phải nghe theo lời anh nhỉ, tên hống hách kia?”

“Vì tôi dự định sẽ nói chuyện này với mọi người. Vụ về tranh thất bại của cô đó”.

Christ cười tinh quái, anh nhìn như đã ngêu hân con giận, Dora mừng thầm, nhưng đáng sợ hơn, bây giờ trông anh gian như một con quỷ.

“Anh... anh dám làm thế à? Tôi không sợ!”.

“Không sợ thật ư?”

“Không”.

“Chắc không?”

“Chắc!”.

Ngay lập tức Christ lấy điện thoại trong túi áo ra và bấm số.

“Đề tôi báo việc này cho mẹ biết trước đã. Bà đang ở trung tâm thành phố họp mặt với vài người bạn. Chà! Dora suýt bị một gã vô lại hăm hiếp và may mắn thoát được. Tin hay đây!” Anh nói không nhìn cô, tay vẫn tiếp tục bấm số.

“Thôi được rồi. Tôi nghe theo lời anh. Nhưng mà lấy dụng cụ về ra làm gì? Anh kiếm được cuốn tạp chí nào cho tôi à? Tôi chẳng biết tạp chí nào có đăng những hình như thế cả. Mà có đăng cũng chẳng muốn xem”. Dora thờ dãi ngao ngán.

“Cứ lấy dụng cụ ra đi”. Anh thúc giục.

Dora bước về phía bàn học để tìm đủ những dụng cụ vẽ. Thông thường cô chỉ dùng một bộ, và đó là bộ rất đầy đủ, còn bộ này thì thiếu mất vài thứ. Xong xuôi, cô mang tất cả ra giữa phòng, đặt lên sàn nhà rồi quay sang chỗ Christ. Nhưng anh không còn ở chỗ cũ nữa. Dora xoay người nhìn khắp lượt căn phòng. Mâu tóc đen của anh lướt qua mắt cô. Cô vội điều chỉnh tia nhìn về phía đó và ngay lập tức đông cứng người lại.

Anh đang đứng dựa vào tường. Cặp mắt xanh như sáng lên và dán chặt vào cô. Nhưng đó hoàn toàn không phải là thứ làm Dora đông cứng. Anh đang cời trần. Áo khoác và áo sơ mi của anh đã được cời bỏ, trên người anh nổi lên những bắp cơ săn chắc và láng mịn. Cánh tay anh săn chắc. Vòm ngực rộng và tròn lẳn. Quá hoàn hảo. Anh trông lực lưỡng và khỏe mạnh, nhưng vẫn rất thanh nhã và nhanh nhẹn. Tất cả vẻ đẹp đó khiến cô xấu hổ. Khuôn mặt cô ửng đỏ trước sự hấp dẫn của anh. Anh quá đẹp, hoàn hảo, và vô cùng thu hút. Bằng chứng là cô đã không thể rời mắt khỏi anh và cứ thế đứng ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 24

Đột ngột anh bước về phía cô. Bất giác, Dora quay mặt đi.

“Này. Không nhìn thì làm sao mà vẽ? Ban nãy cô cũng nhìn tên vô lại đó cời trần mà”.

Hắn khác, anh khác. Dora quay mặt sang đồng dụng cụ vẽ mà cô mới dọn ra. Cô không muốn để anh nhìn thấy nét bối rối trong cô. Cô sợ anh sẽ phát hiện ra rằng cô yếu mềm.

“Tôi chuẩn bị đồ vẽ đây”.

Dora mừng vì giọng cô không hề run, trong khi bàn tay cô thì run dữ dội.

“Tốt. Vậy thì bắt đầu vẽ đi”. Anh nói ngắn gọn và nhanh chóng tiến đến trước mặt cô.

“Hả? Về anh ư?” Dora hỏi đầy kinh ngạc. Cô đã không nghĩ tới chuyện này. Sao mình ngốc thế nhỉ? Cô nhủ thầm.

“Chứ nãy giờ cô vẫn nghĩ tôi đánh cô à?”

Anh hỏi, mắt anh sáng lên, có một điều gì đó đang làm anh thích thú, thậm chí còn hơn cả thích thú, dường như anh mê mẩn với trò vui của mình.

“Tôi cởi áo ra làm gì nếu như không để cô vẽ, hả?”

Mặt Dora đỏ bừng, cô không biết nói gì hơn. Cô hít sâu một hơi và trả lời, giọng hơi nhỏ hơn bình thường.

“Vậy thì xin cảm ơn lòng tốt của anh. Nhưng tôi không dám nhận đâu”. Cô tiếp tục. “Anh cứ yên tâm về phòng mà nghỉ. Tôi có thể tự lo bài vẽ của mình được”.

“Vừa rồi cô chẳng nói không có người mẫu sẽ bị trừ điểm à? Hay là cô chê tôi không đủ tiêu chuẩn để làm mẫu?”. Anh nói, và tiến sát cô hơn.

Bình tĩnh nào Dora, đừng có hoảng lên như thế chứ, cô tự trấn an.

“Không. Tôi không chê. Nhưng tôi không dám làm phiền một người bận trăm công nghìn việc như anh”. Dora mừng vì đã kiếm được một câu trả lời hợp lý.

“Yên tâm. Hôm nay tôi rảnh. Mà nếu có bận thì cũng thành rảnh. Tôi làm hỏng bài vẽ của cô. Trách nhiệm của tôi là đền bù”. Anh nói bình thản.

“Nhưng tôi đâu có cần anh đền bù”. Bằng cách này! Dora nghĩ thầm nhưng không nói.

“Tôi muốn đền bù. Cô từ chối lòng tốt của tôi sao?”

“Cám ơn anh đã cứu tôi. Nhưng tôi không cần anh làm gì cả. Chỉ xin anh về phòng nghỉ cho đỡ mệt thôi”.

“Chà. Tôi đã có ý tốt như thế mà cô không nhận. Biết nói với mẹ tôi làm sao đây nhỉ?” Anh nháy mắt với cô. Dora giật nảy mình, anh ta đúng là một con quỉ gian xảo dối lố người mà....

“Thôi được rồi”. Dora thở dài đánh thụt, lần này cô thua rồi.

“Vậy có hơn không? Dù sao thì việc này cũng có lợi cho cô mà. Có người mẫu còn hơn phải vẽ trong tạp chí, đúng không?”

“Ồ..., ờ.... Đúng!”.

Cô xếp giá lên và bắt đầu vẽ. Chỉ một lúc sau, bệnh nghề nghiệp nổi lên mới làm Dora bớt bối rối. Cô say sưa vẽ. Nhưng cô cũng vô cùng bối rối vì lúc nào cô cũng nhận thấy ánh mắt của Christ đang nhìn mình. Anh chỉ đơn giản đứng trước mặt cô thoải mái và bất động như một pho tượng.

Nhưng dù đứng ở tư thế nào thì anh cũng rất đẹp, rất quyến rũ. Dora tránh không vẽ khuôn mặt anh. Cô sợ rằng khi nhìn vào khuôn mặt hoàn mỹ đó, nhất là đôi mắt, cô sẽ không thể làm chủ được mình, sẽ chạy về phía anh và ngã vào lòng anh mất.

Bức tranh dần hoàn thiện. Những mảng màu cuối cùng cũng được tô xong, Dora đặt cây cọ xuống và hít thật sâu, chiêm ngưỡng tác phẩm của mình. Cô thấy ấn tượng với những gì mình đã vẽ, sống động hơn thường ngày, rất thực. Hay vì người mẫu là anh? Không thể nào, hay chỉ là phút xuất thần của chính cô thôi.

Dora cảm thấy một sức nóng sau lưng mình và cô ngay lập tức hồi hận khi quay đầu lại. Anh ở ngay phía sau cô, đôi mắt màu lam hướng về phía bức vẽ.

“Ừm. Tôi đã nghĩ là cô nói dối nhưng sự thật không phải như vậy. Bức vẽ rất đẹp. Xin lỗi vì đã hiểu nhầm cô”. Giọng anh nhẹ nhàng.

“Không sao”.

Giọng Dora gần như chỉ còn là tiếng thì thầm. Hơi thở của cô đã bị anh cướp mất. Từ sức nóng đến mùi hương cơ thể của anh, tất cả đều làm cho cô cảm thấy choáng váng. Anh thật hấp dẫn. Cô sẽ xiêu lòng vì anh mất. Không thể như vậy được!

Tỉnh lại đi!

Tỉnh lại ngay đi!

Tinh thần Dora vừa dịu lại được một chút thì nhanh chóng choáng váng ngay, khi Christ chồm tới và chỉ tay vào bức vẽ.

“Chỗ này...”

Dora không nghe thấy gì. Tất cả lý trí chống cự với anh này giờ đều tan thành mây khói. Trí óc cô tập trung vào cánh tay đang chỉ về phía bức vẽ, cánh tay trần khỏe mạnh, làn da rám nắng, mùi thân thể mát dịu của anh, và, và hơn thế nữa, hơi thở anh đang phả vào tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Im lặng.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Một phút trôi qua.

Vẫn im lặng.

Hơi thở của Dora trở nên gấp gáp hơn, máu chạy trong huyết mạch cô với một tốc độ kinh khủng như muốn vỡ tung ra, người cô như có lửa đốt. Christ quay đầu sang một bên nhìn cô, mũi anh chạm vào má cô. Ngay lập tức, anh rút tay về và bước lùi ra sau. Dora không nghe thấy hơi thở anh cũng nhanh dần lên.

“Cô vẽ đẹp thật. Nhưng sao cô không vẽ khuôn mặt tôi?”

Anh hỏi sau vài phút trấn tĩnh. Dora bây giờ cũng đã lấy lại được tinh thần. Cô nói, nhưng vẫn có chút ngượng nghịu.

“Đề tài là vẽ cơ thể người. Đầu phải kí họa chân dung”.

“Vậy sao?”.

Một khoảng im lặng tiếp theo.

Ngột ngạt.

Còn hơn cả ban này.

Tình thế bây giờ thật đáng ngờ cho những ai tình cờ bước vào phòng. Christ thì đang cời trần, ánh mắt anh như muốn thiêu đốt Dora, còn cô thì quay lưng lại phía anh nhưng khuôn mặt cô bừng đỏ.

Không ai nói gì.

Không ai cử động.

Tiếng rì rì của máy điều hoà bây giờ dường như quá lớn.

Christ vẫn không cử động. Vẫn không quay lại nhìn anh, Dora lấy lại bình tĩnh nói:

“Tôi nghĩ bây giờ anh có thể về phòng rồi”.

Christ gạt mình, rồi anh sải từng bước dài đứng trước mặt Dora. Chiều cao của anh vượt qua cả cô, làm Dora cảm thấy bị lấn át. Anh vẫn không hướng sự chú ý vào thứ gì khác ngoài cô. Môi anh hé mở, anh định nói câu gì đó. Nhưng anh chợt ngưng bật. Lưỡng lự, rồi sau một cái lắc đầu, anh nói chậm rãi.

“Nói tôi nghe, Dora. Tại sao cô không nhờ tôi làm mẫu? Tại sao cô lại phải nhờ tới một người mà cô không biết rõ như thế?”

“Tôi..... tôi.....”

Cô ấp úng, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần cho câu hỏi bất ngờ này. Nói cho anh ta nghe sự thật ư? Rằng cô sợ nhìn thấy anh, cô sợ thấy vẻ quỳn rũ của anh, cô sợ mình sẽ yêu anh mất. Cô sợ không biết anh có dành tình cảm cho cô không? Cô làm sao có thể nói điều đó chứ. Không bao giờ.

“Tôi nghĩ tôi có thể tin tưởng bạn bè mình”.

“Cô tin bạn bè hơn người thân ư? Thậm chí tin hơn cả chồng chưa cưới của cô à?” Anh lại tiếp tục hỏi.

“Tôi tin bạn mình. Chuyện đó có gì sai sao?”

“Cô chưa vào vấn đề chính. Tại sao cô không nhờ tôi?” Anh nhấn mạnh từng từ.

“Tôi..... tôi chỉ là không thích, thế thôi” cô cứng giọng.

“Tại sao cô lại không thích?”

“Anh hỏi nhiều quá! Tôi tin tưởng bạn bè thì có gì sai chứ?”.

“Cô thấy tên ‘bạn yêu quý’ của cô đã làm gì chưa?”. Anh chỉ ra.

“Tôi tất nhiên là biết rồi. Đừng có giờ cái giọng như thế!”. Dora bắt đầu thấy con giận át cả sự xấu hổ.

“Thế cô còn tin tưởng bạn bè hơn người thân không?”. Anh hạch sách.

“Đừng có gộp chung tất cả bạn của tôi thành một chứ. Đầu phải ai cũng như vậy đâu”.

“Lần sau, cô đi đâu một mình hoặc đến nhà bạn đều phải thông báo trước cho tôi hoặc có tôi đi cùng. Đặc biệt là đến nhà đàn ông”.

“Tại sao tôi phải báo với anh? Tôi có phải là con nít đâu mà đi đâu cũng phải xin phép”.

“Nhưng cô là vợ chưa cưới của tôi. Cô làm gì cũng phải có sự cho phép của tôi”.

“Từ khi nào nhà này có chế độ phân biệt nam nữ thế hả?”.

“Từ khi cô đến nhà gã bạn trai của cô một mình đấy”.

Cuộc nói chuyện vốn nhỏ nhẹ bây giờ đã trở thành một cuộc cãi lộn thật sự.

Rất to tiếng.

“Đó không phải là bạn trai tôi”.

“Gì cũng được, nhưng đến nhà ai cũng vậy thôi. Đến nhà con trai một mình là cực kì nguy hiểm”.

“Chẳng có gì nguy hiểm cả. Ở Việt Nam thì khác”.

“Tôi không biết ở Việt Nam như thế nào. Có vẻ mấy thằng con trai ở đó giỏi kiếm chế nhả. Nhưng ở đây thì không như vậy đâu”.

“Tôi không có nhiệm vụ phải nghe lời anh. Anh nói không đúng gì hết”.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi”.

“Vậy thì anh hãy chứng minh những gì anh nói đi. Rằng ở một mình với con trai dễ gặp nguy hiểm”. Dora giận dữ quát lên.

“Vừa rồi không phải đã chứng minh tất cả sao? Cô còn muốn tôi chứng minh à?”

“Tốt. Cô muốn chứng minh. Tôi sẽ cho cô thấy. Rất đơn giản!”.

Rồi Christ lập tức tiến về phía cô, dùng cả hai tay xốc cô lên với một sức mạnh kinh hồn, anh nhấc bổng cô lên và bước về phía giường. Anh quăng cô xuống giường một cách thô bạo.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26

Cô lọt thỏm vào chiếc giường rộng. Chưa kịp hoàn hồn, Christ đã chồm lên trên người cô, anh quì trên giường, hai đầu gối anh chạm vào hai bên đùi cô, bàn tay anh chống cạnh hai bên đầu cô. Vòm ngực rộng của anh che tầm mắt cô. Thật quá sức chịu đựng.

Mắt anh nhìn cô chăm chăm, đầu tiên là từ khuôn mặt sau đó lướt xuống, quan sát khắp người cô. Mắt anh, ngày càng nhạt màu hơn, trở thành một màu xanh ngọc dịu, nhưng sự thực thì không phải như thế, ánh mắt anh cháy bỏng, thiêu đốt cả tâm hồn cô.

Cô đã nghĩ, khi thấy anh giữ tư thế đó một lúc khá lâu, rằng anh chỉ dọa cô nhiều đó mà thôi. Nhưng cô chưa kịp thở phào thì bàn tay anh đã rời vị trí,

lướt lên má cô, trượt xuống cổ cô. Đầu anh cúi xuống, sát với cô hơn. Mỗi anh chạm vào mỗi Dora tạo thành một luồng điện chạy dọc khắp người cô. Anh hôn cô. Nhẹ nhàng, nhưng nhanh chóng trở nên mãnh liệt, hai bàn tay anh không còn ở chỗ cũ nữa. Chúng áp lên mặt cô, rồi lướt xuống cổ cô, một bàn tay vòng ra sau lưng cô, bàn tay còn lại lướt xuống ngực cô, ôm lấy eo cô. Mỗi anh cũng rời khỏi môi cô, kéo dài những cái hôn ra khắp mặt cô và xuống cổ. Lí trí cô kêu gào, cô không thể để cho anh ta làm chuyện này được, anh ta đang đi quá giới hạn. Cô dùng tay đẩy vai anh lên, anh dường như không chú ý, cánh tay anh càng siết chặt cô.

“Không..... không!...” cô nói, giọng đờ đẫn. Những nụ hôn vẫn không giảm cường độ. “Không..... không..... Tôi không muốn như thế này, thả tôi ra...!”

Anh vẫn không nhận thấy.

“Thả tôi ra! Anh nghe không?” Bấy giờ Dora đã hét thành tiếng, cô cào móng tay mình lên vai anh, tạo thành những vết dài rướm máu. Nhưng anh càng hôn cô dữ dội và mạnh bạo hơn.

“Không...! Buông tôi ra!... Buông tôi ra...!”

Chợt anh như bình tĩnh. Anh đỡ người, máu anh vẫn còn chảy rần rật trong huyết quản. Anh không biết phải nói gì.

“Anh đi ra ngay, ra khỏi phòng tôi!... Đi ngay!” Dora thét, cô vội vàng ngồi dậy.

“Tôi..... tôi.....” Christ không thể biện hộ bất cứ điều gì cho hành động của mình.

“Anh đi ra khỏi phòng tôi, ngay!”

Anh lẳng lặng đứng lên và đi về phía cửa. Ra tới cửa phòng, anh mở cửa, quên lấy cả áo, anh quay lại nhìn cô một lần nữa. Cô đang vui mặt vào hai bàn tay.

“Tôi ghét anh... tôi ghét anh... ghét anh...”

Tìm anh như vỡ thành từng mảnh. Anh đã làm gì thế này?

.....

Christ ngồi lặng trong phòng, bờ vai anh cong về phía trước, đầu gục xuống. Trong anh rất nhiều thứ cảm giác đan xen, cảm giác giận dữ khi nghe những lời bào chữa của Dora. Anh biết những gì cô nói là sự thật nhưng anh vẫn không sao nguôi giận, giận vì cô đi đến nhà một gã độc thân mà không cho anh biết, nhưng giận hơn cả là tại sao cô không nhờ anh, mà lại nhờ một người mà cô hoàn toàn xa lạ và không hiểu rõ như vậy. Anh không đáng tin ư? Anh không đủ tiêu chuẩn ư? Rất có thể. Anh không đáng tin đối với cô. Chắc chắn chứ. Cô đã nói cô ghét anh cơ mà. Rất ghét. Làm sao lại có thể nhờ vả một người mà mình ghét cơ chứ. Anh thường tránh mặt và cãi vã với cô và không lạ gì khi cô đã từ chối không cầu viện đến sự giúp đỡ của anh.

Còn nữa, anh đã không nghĩ đến phản ứng của Dora khi nhìn thấy anh cười trăn. Anh đã biết nhiều cô gái họ không có phản ứng như Dora. Bọn họ quen với cơ thể đàn ông nên không lạ gì. Nhưng Dora thì khác, anh thích thú nghĩ lại, so với vẻ bề ngoài bạo dạn và cứng cỏi, cô vẫn chỉ là một thiếu nữ e thẹn mà thôi. Anh không thể không cười khi nhớ đến khuôn mặt ửng hồng của cô khi nhìn anh. Màu hồng phớt lên đôi má trắng nõn làm cho khuôn mặt dễ thương đến lạ kì. Từ ngày quen với Dora, những cảm xúc của anh dường như rời xa anh, chúng bay đến chỗ cô cũng như suy nghĩ của anh, thuộc về cô và để cho cô điều khiển chúng, những cảm xúc ngày càng mới lạ xuất hiện trong anh thường xuyên đến mức trở thành thói quen.

Cô chiếm lấy suy nghĩ anh, ngay cả lúc này khi anh nhớ lại. Về mặt nhìn nghiêng đầy quyến rũ khi cô tập trung vào vẽ anh. Mùi hương ngọt ngào của cô vương trên người anh. Mỗi cô trên môi anh. Thân người cô áp vào anh. Hơi ấm từ cô vương trên cơ thể anh. Cái cảm giác mịn màng và đầy dục cảm khi mỗi anh mon tron trên làn da cô. Christ lắc đầu, một lần, hai lần rồi cả chục lần sau đó. Tựa hồ như anh đang lắc ra khỏi đầu những con virus độc hại. Độc hại, anh nghĩ, à, chuyện này có thể độc hại nhưng không thể chối là anh vô cùng hứng thú với những thứ “độc hại” đó.

Cơ thể anh hoàn toàn chấp nhận, thậm chí còn đòi hỏi những xúc cảm anh vừa trải qua. Nhưng lí trí của anh cảnh báo rằng anh đã làm một chuyện cực kì sai trái, rất sai. Tại sao anh không thể làm chủ được mình, anh vẫn luôn là một con người cực kì tự chủ mà, tại sao lại như thế chứ? Christ bật giữa ra giường, nằm yên bất động. Mắt nhắm lại, đầu anh trống rỗng, không một suy nghĩ, nhưng đầy cảm xúc. Anh đang thu tất cả can đảm để định nghĩa cảm xúc của mình. Đột ngột. Anh mở mắt, nhìn trừng trừng lên trần nhà như muốn thiêu cháy tất cả những hoa văn trang nhã trên đó. Anh đã có câu trả lời. Và anh không thích nó một chút nào. Anh từ từ nhắm mắt lại. Thì thầm trong đầu một câu duy nhất.

Anh đang ghen.

Rồi chìm vào giấc ngủ bất an nhất từ trước đến giờ.

Đúng như Christ nghĩ, sáng hôm sau, Dora đi học từ rất sớm, mặc dù anh thức dậy từ lúc 6h và đi tìm cô. Cô đang trốn tránh anh. Chẳng lẽ anh đã nhầm, chẳng lẽ anh là người duy nhất bị thu hút.

Không đúng.

Anh cảm thấy cô đang giằng giếu điều gì đó bên trong con người cứng cỏi đó. Và anh nhất định sẽ tìm được sự thật và lột cái mặt nạ kia của cô xuống.

Nhưng anh cũng không thể hành động bừa, anh đã làm tổn thương cô, và với một cô gái ngây thơ như cô thì anh nghĩ tổn thương đó là không nhỏ.

Nhưng anh quyết định, anh sẽ phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 27

Dora không biết hành động của cô có phải là hèn nhát không. Suốt đêm cô không ngủ và cô ra khỏi nhà để đi học vào cái giờ mà không người Mỹ nào muốn bước xuống giường. Nhưng cô thực sự sợ hãi, mỗi bước chân cô đi như chạy, cô biết cô đang chạy trốn. Chạy trốn khỏi điều có tác động quá lớn đến cô. Chạy trốn chính tình cảm của mình. . .

Cô nuốt khan, cô không muốn thừa nhận. Nhưng trớ trêu thay, càng cố gắng quên đi thì những lời lẽ, hành động và suy nghĩ lại càng ập đến trong cô nhiều hơn. Chúng làm cô say mê nhưng cũng làm cô đau khổ. Khẽ nhắm mắt lại, cô mặc cho gió thổi tung mái tóc, cô đang chạy trên đường cao tốc, và lúc này thì đường cao tốc vẫn còn vắng chán?

Thu hết can đảm để định hình cảm xúc của mình. Có phải cô đã thực sự dành tình cảm cho Christ rồi không? Nhưng anh không xứng đáng. Ít nhất thì hành động hôm qua của anh cũng đã chứng tỏ anh không xứng đáng.

Quý thần ơi, cô không nên nhớ về chuyện ngày hôm qua. Anh quá quyến rũ để có thể phớt lờ. Cách mà môi anh thành thạo lướt trên da cô. Mùi hương mạnh mẽ của anh xộc vào mũi cô làm cả người cô run lên vì kích động.

Nhưng cảm ơn trời, anh đã dừng lại trước khi có chuyện xảy ra. Tong mắt anh, liệu cô có quá tầm thường để có thể được tôn trọng? Cô cay đắng nghĩ, có thể đó chỉ là một phút bốc đồng khiến anh không thể kiềm chế bản thân. Và có thể anh cũng không dành tình cảm cho cô, không thực sự một chút nào. Cô lắc mạnh đầu và tập trung vào con đường vì đang dẫn vào trung tâm thành phố. Cô đứng ra không nên suy nghĩ đến anh nữa. Anh chỉ làm cô đau khổ hơn thôi. . .

...

“Chào. Hôm nay thế nào rồi?”

Vladimir hỏi ngay khi nghe có tiếng bước chân trong phòng mình. Đó là tiếng bước chân của thằng bạn mà anh có thể phân biệt giữa hàng ngàn tiếng bước chân khác. Thằng bạn anh dường như đang cúi gập người vì chuyện gì đó thì phải.

“Cực kì tồi tệ”.

“Vậy sao? Bất ngờ nhì? Chẳng phải khó có điều gì làm ảnh hưởng đến tâm trạng cậu vào một buổi sáng đẹp như thế này sao?” Vladimir hỏi, quay mặt ra khỏi màn hình vi tính, gỡ cặp kính gọng sừng ra, anh hỏi bạn mình.

“Thế nào? Hợp đồng rắc rối nào làm cậu đến nông nổi này?” Vladimir ước mủi.

“Không phải hợp đồng”.

“Ba mẹ cậu làm phiền cậu với vài quyết định hay ho nữa chẳng?” Anh lại tiếp tục đoán mò, không khí bây giờ buồn cười giống như một gameshow đối thoại trực tiếp trên truyền hình vậy.

“Cũng không”.

“Sức khỏe không tốt hử?”

“Không. Sức khỏe vẫn bình thường”. Chỉ có điều tim tôi có vấn đề, Christ nghĩ thầm.

“Chuyện này thì tôi thua. Tôi có thể đoán đây là một chuyện cực kì mới mẻ trong cuộc đời cậu. Vì hiển nhiên là chuyện đó không hề có tiền lệ trước đây”.

“Lần này thì cậu nói đúng”. Christ gật đầu.

“Vậy tôi có vinh dự được biết chuyện gì đang xảy ra với cậu không?”

“Tôi cũng chẳng biết giải thích chuyện này như thế nào nữa”.

“Thì cứ nói ra những gì cậu nghĩ đi!”

“Okay! Tôi đang gặp rắc rối với một cô gái”.

“Hả?”.

Vladimir thiếu điều bật ngửa ra khỏi ghế. Dáng điệu anh lúc này trông cực kì buồn cười. Mồm há hốc, mắt mở to đến không thể to hơn, còn cả người thì cứng lại vì sốc. Một phút trôi qua. Christ nhìn bạn mình với vẻ ngao ngán. Anh biết Vladimir sẽ chẳng thể nào tin được chuyện này. Anh hiểu bạn mình cũng rõ như hân hiểu anh vậy. Và trong mớ kiến thức hỗn tạp của Vladimir về Christ thì trong đó không có định lí nào đại loại như ‘tớ đang gặp rắc rối với một cô gái’ cả. Vladimir, cuối cùng, cũng lắp bắp được vài lời.

“Cậu... Chính cậu... gặp rắc rối... với... với một cô gái ư? Một cô gái?”. Vladimir nhấn mạnh ba từ cuối. Christ mà anh biết là một kẻ đã biết tán gái từ năm lên tám. Kỹ thuật tán gái của hân tích lũy được qua ngàn ấy năm, cộng thêm cái vẻ ngoài cực kì bắt mắt khiến hân trở thành tên sát gái nhất nhì ở thành phố này. Thật tình thì chuyện Christ gặp rắc rối với một cô gái khác gì một con nhện tự đứng lại bị mắc kẹt trong cái lưới của chính mình. Vladimir đang tự hỏi không biết ‘quái vật’ nào lại có đủ sức làm được việc này. Đẹp. Chắc chắn cô gái đó phải đẹp. Nhưng đến mức nào thì Vladimir không tưởng tượng ra được. Bạn gái của Christ từ người mẫu đến diễn viên đều đủ cả, mỗi người mỗi vẻ. Chợt một cái tên lóe lên trong đầu Vladimir.

“Dora hả?”.

“Ừ”.

“Chuyện gì thế?” Vladimir quá chăm chú với chủ đề đang được nói đến nên anh phớt lờ vẻ cam chịu của Christ.

“Ừm. Chuyện này hơi khó nói. Với lại tôi cũng không biết diễn tả sao nữa. Tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế này”.

“Woa!... Thật khó tin. Christian Halver. Tổng giám đốc tài năng, tay sát gái nổi tiếng đang gặp phải rắc rối nan giải à? Chuyện hiếm có đây. Mai tôi phải đi mua vé số mới được”.

“Vé số thì liên quan gì đến chuyện này?” Christ bực dọc hỏi.

“Ừ. Nhưng chuyện ngàn năm có một mà. Biết đâu hên trúng thì sao”.

“Nhảm nhí. Đừng đùa nữa. Tôi nghiêm túc đấy”. Christ nghiêm giọng.

“OK. Nghiêm túc. Thế chuyện gì đã xảy ra với cậu và cô ấy?”

Vladimir vẫn nhớ người mà Christ đã dẫn đến bữa tiệc hôm trước. Cô ta đúng là một tạo vật tuyệt vời để quyến rũ đàn ông. Khuôn mặt không hoàn hảo một cách tuyệt đẹp nhưng rất ấn tượng và cuốn hút, nhất là đôi mắt đầy vẻ thách thức, một người đẹp Á Đông điển hình, nhưng hoang dại và đầy khiêu gợi. Sự tương phản mạnh mẽ này đem lại cho cô ta một sức cuốn hút mãnh liệt không thể diễn tả được.

Vladimir còn nhớ rõ cái cách ánh mắt Christ dõi theo cô ta suốt bữa tiệc. Rất khác với ánh mắt đánh giá một cô gái trước khi ‘tấn công’ mà cậu ta thường dùng. Dịu dàng, e dè, đầy chiếm hữu và cũng rất nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

“Ừm... Chuyện có lẽ không to tát đối với cậu, tôi nghĩ vậy. Nhưng nó có vẻ khá quan trọng đối với tôi”. Christ ngập ngừng.

“Cậu cứ nói đi”. Vladimir khuyến khích.

“Cậu nói cho tôi nghe cậu đánh giá gì về cô ấy”. Đột ngột Christ thay đổi hướng bàn luận sang Vladimir.

“Hả? Sao lại là tôi? Người đang hỏi là cậu mà”.

“Nhưng câu trả lời của cậu sẽ làm tiền đề cho vấn đề tôi muốn nói đến, và chuyện tôi muốn nói sẽ dễ diễn giải hơn và cậu cũng đỡ phải ngạc nhiên”.

“OK”.

“Nói tôi nghe cậu nghĩ gì về Dora”.

“Rất hot”.

...

“Rất xinh đẹp”.

...

“Đôi mắt sáng thật đặc biệt”.

...

“Cách nói chuyện lôi cuốn”.

...

“Tiếp đi”.

“Hết rồi”.

“Thật không?”

“Không hoàn toàn”.

Christ nhú mày lại.

“Tôi nghĩ đó là những ấn tượng mạnh của tôi về cô ấy. Còn lại thì rất mờ nhạt, không đáng nói”.

“Vậy sao?”

“Thế cậu định nói chuyện gì?”

“Tôi hiểu những gì cậu cảm nhận. Tôi cũng cảm thấy như thế lần đầu tiên gặp lại cô ấy sau thời gian dài. Nhưng dần dần tôi ý thức được cô ấy không chỉ đơn giản như thế... Cô ấy là một thứ gì đó, rất đặc biệt, rất thu hút mà tôi không thể cưỡng lại... Và còn rất khó hiểu nữa”.

“Khó hiểu? Người đang khó hiểu là tôi đây nè. Không phải cô ta đeo bám cậu sao? Có gì khó hiểu chứ?”

“Hả? Cô ấy đeo bám tôi? Chuyện gì thế này?” Đến lượt Christ ngệt mặt ra.

“Không phải sao? Chẳng phải đứa con gái nào ở gần cậu cũng sẽ nhào vào cậu hay sao?” Vladimir nói quả quyết.

“Không. Cô ấy có vẻ ghét tôi”.

“Hả? Ghét cậu?” Vladimir chết sững lần nữa. Tội nghiệp anh chàng, sao ông trời khoái làm anh đứng tim thế này, anh ghét bị bắt ngờ lắm.

“Ừ”. Christ lắc đầu ngán ngẩm. “Một kinh nghiệm xương máu. Tôi chỉ gặp có vài trường hợp có sức tự chủ khá tốt. Nhưng chỉ trong vòng nhiều nhất năm ngày là đã bị hạ gục hoàn toàn. Chuyện này thật sự là một cú sốc lớn với tôi. Không ngạc nhiên nhiều nếu cậu cũng như thế”.

“Ừ. Công nhận là sốc thật”. Vladimir gật, chấp nhận hoàn toàn lời Christ mặc dù chín mươi phần trăm cuộc nói chuyện mọi lần là anh sẽ phản biện được vài câu, nhưng lần này thì không.

“Cô ấy ghét tôi. Đúng là khó tin nhỉ?”

“Ừ. Nhưng có thật là cô ta ghét cậu không?”

“Cô ấy ghét tôi từ lúc mới gặp nhau lần đầu tiên kia. Không ngạc nhiên gì nếu bây giờ cô ấy vẫn ghét đâu”.

“Thật đáng để quan tâm. Phớt lờ được cả Christian Halver cơ à?”, Vladimir gật gù.

“Này này. Cậu gọi tên họ tôi ra hai lần trong hôm nay rồi đấy. Tôi không phải là thánh đâu”. Tuy vậy nhưng Christ vẫn thích cái cách Vladimir thâm đánh giá cao anh cũng như anh đánh giá cao hấn.

“Nhưng vấn đề chính ở đây là gì? Cô nàng đầu tiên ghét cậu, và cậu đang ngùn ngụt quyết tâm cura đồ cô ta? Nên cậu tìm tới hỏi ý kiến tôi? Chuyện này khá hoang đường vì tôi đâu thể nào rành hơn cậu”.

“Ừ! Tôi không có ý đó. Tôi muốn nói đến chuyện khác”.

“Chuyện gì nữa?”

“Cảm xúc của tôi”.

“??”, Vladimir nhú mày.

“Tôi cảm thấy những cảm giác chưa bao giờ có. Chưa bao giờ tôi cảm thấy ham muốn một phụ nữ như ham muốn cô ấy. Khi cô ấy cười, tôi thấy hạnh phúc, cũng như chưa bao giờ tôi thấy tuyệt vọng như khi cô ấy đang đối mặt với tử thần, chưa bao giờ tôi nổi điên đến thế khi có một gã nào đó cố hãm hiếp cô ấy. Rồi cảm giác bối rối, tội lỗi dày vò khi làm tổn thương cô ấy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy, tôi thực sự thấy khó khăn quá?”.

.....

Bầu im lặng ngập tràn không gian. Vladimir nhìn chăm chăm vào Christ. Anh biết bạn mình đã có câu trả lời. Chỉ là Christ không có đủ can đảm để nhìn nhận thôi. Còn anh, anh cảm thấy gì. Trống rỗng. Một cảm giác xa xưa của quá khứ...

“Tại sao cậu hỏi tôi câu này?”

Cuối cùng, Vladimir lên tiếng.

“Vì cậu biết câu trả lời”. Christ nói.

“Tại sao cậu lại nghĩ tôi có câu trả lời?”, Vladimir hỏi.

“Vì cậu có kinh nghiệm trong chuyện này”. Christ hơi ngập ngừng.

“Nói thẳng ra đi”.

...

“Nói ra đi”. Vladimir lớn tiếng.

“Vì cậu đã từng yêu”. Christ hét lại. Nhưng rồi cả người anh cứng lại, bất động, bàng hoàng. Anh đã thừa nhận câu trả lời.

“Đúng. Vì tôi đã từng yêu. Câu trả lời của cậu đó. Giờ thì đi đi”. Vladimir nói bằng giọng đặng ngét.

“Vlar!... Tôi..... Tôi thật sự không có ý...!”

“Đi!” Vladimir nhấn mạnh một cách dứt khoát.

Christ bước ra khỏi phòng. Không quên ngoái lại nhìn thẳng bạn, Vladimir đang gục đầu giữa hai cánh tay.

“Tất cả đã kết thúc rồi. Đừng để chuyện đó ám ảnh cậu nữa”.

“Dành câu nói đó cho cậu đi”.

Rồi Christ đóng cửa lại sau lưng.

Vladimir ngược nhìn ra ngoài cửa, chỉ mới vài giây trước thôi thẳng bạn thân của anh vẫn còn đứng đó. Người bạn thật sự và là niềm an ủi duy nhất còn lại đối với anh. Cái quá khứ mà anh ngỡ như đã quên nay lại ào ào trở dậy. Những hình ảnh, âm thanh cứ sống động trong mắt anh, văng vẳng bên tai anh. Vladimir nhắm mắt lại, thả mình trôi theo những kí ức đau buồn đó.

Ánh mắt nàng nhìn anh khi lần đầu tiên anh hôn nàng, khuôn mặt dễ thương ửng hồng, bờ môi hồng hé mở và đôi mắt long lanh ngược nhìn anh chứa chan tình cảm, mùi hương tóc nàng bay trong gió, tiếng nói trong veo của nàng ru vào tai anh những âm khúc du dương khiến anh ngỡ như mình đang thưởng thức một khúc nhạc. Tất cả những thứ đó một thời đã giữ lấy trái tim anh khiến anh sung sướng vì hạnh phúc.

Nhưng tất cả đã hết, hết thật rồi.

Anh đã không thể quên được cái ngày định mệnh buồn đau ấy. Ngày lễ đính hôn của anh và nàng. Anh đã nghĩ đó là ngày tươi đẹp nhất của đời mình nhưng hoàn toàn ngược lại. Vụ tai nạn đã cướp đi sinh mệnh của nàng và đứa con chưa kịp chào đời của anh. Nàng đã ra đi, bỏ anh ở lại. Anh đã tưởng như mình phát cuồng, phát điên vì đau đớn. Một tình yêu quá đẹp, quá tinh khiết, vậy sao Chúa lại nỡ chia cắt nàng và anh. Anh đã từng muốn một lần nữa được ở nàng mãi mãi, nhưng lương tâm anh không cho phép.

Vladimir để mặc cho những giọt nước mặn đắng tuôn rơi, mặc cho tim anh như ngừng đập và hơi thở anh đứt quãng gấp gáp. Hình ảnh nàng và niềm hạnh phúc được làm cha vẫn như mới hôm qua, bừng sáng đến sống động. Anh cần phải khóc.

Chương 30: Chương 29

“Này!”.

...

“Này, tôi đang gọi cô đấy!”.

“Anh đang gọi tôi sao, thế mà tôi lại tưởng anh đang gọi ai chứ”.

“OK! Dora, tôi đang gọi cô đấy”.

“Vậy, anh gọi tôi có chuyện gì?”

Christ bối rối đứng trước Dora, anh đã thực hiện một nhiệm vụ gần như không tưởng, gặp cô. Vì để gặp được Dora không phải chuyện dễ. Christ trầm nghĩ.

Cô đã không muốn gặp anh, cô tránh mặt anh. Và cô thành công hoàn toàn. Christ gần như không thấy mặt cô ở nhà suốt một tháng sau cái đêm đáng nhớ đó. Lúc anh ở nhà thì cô không có. Còn anh vừa đi khỏi thì cô lại về ngay. Nếu anh quay lại thì cô biệt tăm. Anh không biết nhà mình có cái hầm trú ẩn nào không nữa, chứ nếu không sao cô có thể thoát ẩn thoát hiện đến vậy.

Christ hoàn toàn không có cơ hội tìm gặp Dora theo cách thông thường. Anh gọi về nhà nói hôm nay mình làm việc suốt đêm ở công ty và ngủ tại nhà riêng, không phiền ba mẹ và Dora chờ bữa tối. Đúng như anh nghĩ, lúc anh bước vào nhà ăn thì Dora đang nói cười vui vẻ với cha mẹ mình. Trông khuôn mặt ngờ ngàng của cô lúc đó thật tức cười, Christ hồi tưởng. Cô ăn cấp tốc bữa ăn của mình để phi thân về phòng, nhưng đâu có dễ. Một khi Christ đã quyết thì có khó khăn cách mấy anh cũng làm cho bằng được. Chuyện kết thúc bằng việc anh đứng cùng với cô ngay trong vườn lúc này đây. Cô né tránh ánh mắt anh, và dáng vẻ cô lúc này trông như thể cô sẵn sàng chạy đi nếu như anh sợ ý liếc nhìn chỗ khác.

“Cô đang né tránh tôi?”

“Không. Điều gì làm cho anh nghĩ như vậy”. Giọng cô gay gắt nhưng Christ vẫn có thể nhận thấy cái giật mình khẽ trước khi cô nói.

“Cô không chối được đâu! Cô đang né tránh tôi đúng không?”.

“Nếu anh cứ nhất quyết như thế thì anh còn cần tôi trả lời làm gì. Ôm lấy nhận định của anh mà đi ngủ đi. Cần gì phải báo cáo nó với tôi. Tôi không có chuyện gì muốn nói với anh cả. Tôi về phòng đây!”

Nói xong một hơi dài, Dora sai bước về phía nhà một cách dứt khoát. Nhưng cánh tay Christ từ đâu đã chặn ngang trước cô, ôm lấy eo cô và lôi cô lại. Dora sững người, rồi ngay lập tức thoát khỏi cái vòng tay ấy. Quá nguy hiểm. Đầu Dora vang lên tiếng chuông báo động. Cô không hề biết trong đầu Christ cũng vang lên tiếng chuông y hệt. Anh phải liên tục nhắc nhở bản thân mình về việc kìm chế cảm xúc của bản thân. Anh không thể mắc sai lầm một lần nữa. Một lần là đã quá đủ. Anh đang quyết tâm lột bỏ cái mặt nạ của cô, vì thế anh cần hành động theo chiến thuật.

Chuyện này không phải là một trò giải trí thông thường của anh nữa, mà đã biến thành một trò chơi mạo hiểm để giải cứu trái tim anh. Anh cần phải tấn công để cô bộc lộ suy nghĩ của mình.

“Anh còn muốn nói gì nữa?”.

“Cô không thể nói chuyện với tôi một cách bình thường sao? Cô nói như thể tôi là tên lừa đảo đáng khinh vậy”.

“Thì anh đúng là vậy mà”. Dora thì thầm.

“Há? Cô nói gì? Tôi nghe không rõ”. Christ thắc mắc.

“Không có gì. OK. Thưa anh, anh còn muốn nói gì với tôi nữa ạ? Vậy đã lịch sự chưa?”.

“Cô đang chọc tức tôi đấy à?”

“Suy diễn của anh thôi”.

“Tôi đang có chuyện muốn nói với cô”.

“Có gì thì anh cứ nói. Cần gì phải rào trước đón sau thế?”.

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc đây”. Christ nói rành mạch

“OK. Tôi nghiêm túc đây”.

Dora nói, rồi đứng thẳng lưng và cảm hếch lên. À, tư thế của một nữ giám đốc đang sắp đi kí hợp đồng đây mà. Thế này thì quá nghiêm túc rồi. Cô lại đang giễu anh. Christ nghĩ. Nhưng anh mặc kệ.

“Tôi định là trong thời gian tới sẽ đưa cô tới nhiều bữa tiệc để làm quen những người trong giới kinh doanh New York. Nếu như cô làm con dâu nhà Halver thì ít nhất cô cũng phải tạo được tiếng tốt trong giới thượng lưu và kinh doanh ở đây”.

“VẬY là tôi phải đi đến những bữa tiệc?”. Dora nhướn mày hỏi, mắt cô đong đầy vẻ nghi ngờ.

“Đúng thế”.

“Với ai?”.

“Tôi, tất nhiên”.

“Thế tôi đi một mình được không?”.

“Cô đi một mình được à?”

“Tại sao không? Tôi vẫn thường tự mình làm mọi việc đó thôi. Đến một bữa tiệc, làm quen với một vài người tốt. Thế là họ giới thiệu mình với những người khác thôi”.

Dora nói, rõ ràng là cô rất tự tin về khả năng tự xoay xở của bản thân. Christ nghĩ. Chuyện đó chỉ dễ dàng ở những buổi tiệc bình thường thôi. Giới thượng lưu không nói chuyện với những người họ không quen biết, hay những người mà họ không biết có địa vị gì trong xã hội. Cô đến một bữa tiệc lớn, cô không quen biết ai cả, và cô đi một mình, không khác gì một cô phục vụ bàn quên mặc đồng phục mà đi mặc váy dạ hội cả. Nhưng Christ cảm thấy chột dạ khi nghĩ đến phản ứng của cô lúc nghe những điều đó. Cô rất tự tin và Christ hoàn toàn không muốn ném cái sự thật chết tiệt này vào cô một cách phũ phàng. Anh thích cách cô tự thể hiện mình. Anh yêu cái vẻ tự tin cứng rắn mà cô dựng lên xung quanh. Cô như một con nhím sẵn sàng xù lông nếu ai đó muốn lại gần. Đúng thế, không ai có thể làm cô xiêu lòng cả, không ai, chỉ có anh, chỉ anh mới có thể phá bỏ cái vỏ bọc đó của cô mà thôi, chỉ mình anh thôi.

“Nhưng cô phải đi với tôi. Đó là nguyên tắc. Những cô gái trẻ thường có người hộ tống đi cùng”.

“Anh nói cứ như thời Trung cổ ấy. Những quý cô mới ra mắt trong hội mùa đầu tiên phải đi kèm với người giám sát, nếu không muốn lọt vào tay những kẻ bất lương”. Dora nhại giọng làm Christ không khỏi bật cười.

“Nói hay đấy”.

“Nhưng hình như tôi hơi khác một chút thì phải. Người ta thì cần người hộ tống để tránh những kẻ bất lương. Còn người hộ tống của tôi thì lại là kẻ bất lương thì phải?”.

“Không đến nỗi như vậy đâu”.

“OK! Tôi phải đi đến dự tiệc để quen thêm vài doanh nhân thượng lưu. Vụ này coi như xong, tôi chấp nhận. Còn đi cùng anh? Tôi đi với bác Lolita được không? Bác ấy chắc phải quen nhiều người trong giới của các anh rồi”.

“Giới thượng lưu”. Christ chỉnh. “Không phải giới của tôi”.

“Anh không thích bọn họ à?”

“Không thích cũng phải chịu thôi, điều kiện bắt buộc mà, tôi chẳng thích thái độ của bọn họ chút nào”.

“Lâu lâu mới thấy anh cùng ý kiến với tôi đấy. Nhưng... tôi sẽ đi với bác Lolita. OK?”

“Chuyện này thì... không được!”. Christ cắn răng rên thầm trong bụng, anh chỉ còn cách là hi sinh tiểu tiết vì đại nghiệp thôi.

“Mẹ tôi trong thời gian qua đã đến quá nhiều những bữa tiệc như thế rồi. Tuy bà không nói nhưng tôi biết bà rất mệt mỏi. Tôi muốn mẹ tôi nghỉ ngơi, tận hưởng cuộc sống của riêng mình. Cô không nghĩ vậy sao?”

Christ đứng là cao thủ. Anh đánh trúng ngay tâm lý của Dora. Nếu bà Lolita bận việc này việc nọ thì cô còn tìm có thoái thác được. Nhưng chuyện này lại liên quan đến sức khỏe và cuộc sống của người cô yêu thương.

“Được thôi. Tôi không phiền bà Lolita được. Vậy thì xin làm phiền anh”.

“Rất vui vì được cô làm phiền”.

Christ cười toe toét, bước đầu thành công dễ dàng hơn mong đợi. Anh không thấy Dora quay mặt đi khi thấy anh cười. Lòng dạ cô đang rối bời. Nỗ lực né tránh anh lâu nay của cô giờ đã tan thành mây khói. Cô không còn lựa chọn nào khác. Tiếp xúc và gặp gỡ anh sẽ khiến cho trái tim cô không còn nghe lời của cô nữa. Thậm chí cô còn không dám nhìn anh cười. Cô sợ nụ cười đó sẽ phá tan lớp áo giáp mà cô đã kết bấy lâu.

Những người như Christ sẽ không bao giờ thật sự yêu ai, họ đã có quá nhiều kiểu tình yêu để trải nghiệm nên không cần thiết phải chọn lựa một trong số đó để tự ràng buộc chính mình. Thế nên, tốt nhất là cô nên tránh ngay từ đầu. Và nếu chiêu giữ khoảng cách của cô không dùng được nữa thì đành dùng chiêu khác vậy. Mặt lạnh. Được. Cô sẽ dùng cách này. Đối xử với anh như một người không quen biết. Dừng dừng và vô tâm, cách đó sẽ làm anh chán ghét và rời xa cô. Dora trầm tính. Để anh rời xa cô là cách tốt nhất. Lúc đó tim cô sẽ không bị tổn thương nữa.

Nhưng... nhưng cô không biết cô có thể làm vậy được trong bao lâu. Vì nghĩ đến việc sẽ không được ở bên anh làm bụng cô thất lại.

“Vây tám giờ ngày mai nhé”. Tiếng Christ như từ đâu vọng đến. Cô mãi đắm chìm trong những suy nghĩ riêng mà không chú ý đến anh.

“Này! Cô nghe rõ rồi chứ, Dora? Dora...! Dora!”.

Dora giật mình, xấu hổ quá!

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi..... à... không có gì..., chỉ suy nghĩ về việc sẽ mặc gì đến những bữa tiệc đó thôi”.

“Thật sao?” Christ nhướn mày tỏ vẻ nghi ngờ. Dora suy nghĩ chuyện gì cũng được, nhưng cô trầm ngâm lâu như thế về vấn đề ăn mặc thì đúng là có vấn đề gì rồi. Theo lời mẹ nói thì Dora chưa bao giờ tốn quá hai phút để quyết định mặc bộ trang phục nào. Và hiển nhiên về đêm chiều kia không phải vì trang phục. Christ ngờ rằng cô cũng đang lên kế hoạch tác chiến để chống lại anh. Được thôi! Anh không mong cô dễ dàng chấp thuận. Thậm chí anh còn mong cô kháng cự nữa kia. Thế mới đúng là Dora, con nhím xù lông dễ thương của anh chứ.

“Tôi nói thật mà”.

“Mà cô có nghe những gì tôi nói này giờ không? Mai. Tám giờ. Biệt thự nhà Angelo. Được chứ?”

“OK”.

“Vây thì tốt”.

“Tôi đi được chưa?”

“Ừ..., ngủ sớm đi nhé!”

“Vây, chúc ngủ ngon”.

Dora nói rồi quay lưng rào bước nhanh nhất có thể. Tuy biết trước cô sẽ hành động như vậy nhưng Christ không khỏi cảm thấy đau trong lồng ngực vì sự vô tâm của cô. Tại sao cô không nhìn thấy những nỗ lực của anh chứ?

“Sao em lại ghét tôi đến thế?” Christ thì thầm. Anh nghi ngờ cô che giấu tình cảm thật mình, nhưng anh cũng nghi ngờ những phán đoán của bản thân. Chết tiệt thật, cảm giác bất an đang hành hạ anh, gặm nhấm sự kiên nhẫn của anh trong khi sự lo lắng đang dần nhấn chìm anh.

Trời ngày một trong hơn, trong đêm tối tĩnh mịch, những âm thanh trầm đục phát ra từ một thân cây già cỗi, gấp gáp và nóng nảy như oà vỡ cả không gian, như tiếng lòng của một ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 30

Chuyện ngày hôm sau xảy ra cứ như đùa, ít ra là đối với sự kiên nhẫn và dự đoán của Christ. Dora xuất hiện với vẻ ngoài được đánh bóng cẩn thận nhưng rõ ràng là thái độ của cô chẳng hề ăn nhập chút nào với vẻ ngoài của mình. Lạnh lùng và băng giá. Cô gần như hoàn toàn phớt lờ anh, cứ như thể cô với anh chưa từng quen biết.

Thật quá đáng! Dù biết trước là cô có thể cư xử như vậy nhưng tới mức này thì không thể tin nổi. Anh đã cố gắng thân thiện với cô, nhưng cô không đáp anh một chút nào. Để rồi xem! Christ nghĩ. Con rùa rút đầu trong vỏ lâu ngày cần phải có thời gian quen dần với ánh sáng. Cũng như con nhím quen xù lông sẽ không dễ làm nó xấp lông lại trước kẻ nó dè chừng. Christ cảm thấy có chút bối rối và xen lẫn cả niềm thích thú trước động thái dè chừng của

cô.

Bữa tiệc hôm nay thực sự vô cùng hào nhoáng. Ngoài những người làm ăn lớn ra còn có rất nhiều ngôi sao tham dự. Christ hôm nay trông thật gọi cảm và đầy lịch lãm, anh lần lượt dẫn Dora đi giới thiệu và làm quen với mọi người. Cử chỉ của anh rất ân cần và lịch thiệp, nhưng anh không khỏi tránh lòng khi Dora cư xử cũng rất xã giao với anh, không rụt rè và không nòng nọc.

Nếu không phải cùng nói chuyện trong một nhóm, cô thậm chí không thèm bắt chuyện với anh. Cô trả lời câu hỏi của anh bằng những lời nhẹ nhàng, chiếu lệ. Khi cô tìm được một nhóm người nói chuyện ăn ý thì cô hoàn toàn đá bay anh ra khỏi sự chú ý. Cô trò chuyện say mê, đến nỗi Christ ngỡ rằng cô đang giả bộ.

Vì kế hoạch của anh là không rời cô một giây nào trong bữa tiệc nên anh tham gia thảo luận với cô. Cô trò chuyện sôi nổi, cô say sưa với những lập luận của mình và Christ gần như bị hút vào những gì cô nói. Rõ ràng, những người đang nói chuyện cùng cô cũng cảm thấy như anh. Họ lắng nghe những gì cô nói, gật gù trước những nhận định sắc sảo của cô, sốt sắng góp ý khi cô khéo léo lái đề tài về phần trả lời của họ, họ cười khi cô pha một trò dí dỏm nào đó. Có những lúc, nhìn cô anh không thể nghĩ rằng cô chính là người đã từng nói là ghét tiệc tùng. Cô quá hợp với nó. Thậm chí còn hơn cả anh.

Nhưng rồi anh cũng nhận ra cô không hoàn toàn thoải mái. Trán cô bắt đầu rịn mồ hôi mặc dù trông cô thư thái như đang ở nhà. Ánh mắt cô vẫn hướng về người đang nói và góp ý với họ, song đôi lúc nó hướng đến chỗ khác, dù chỉ là một vài giây ngắn ngủi. Và Christ thấy rõ ràng trong mắt cô là sự chán nản. Cô đang đóng kịch. Một vở kịch hoàn hảo. Cô sắm trọn vai một tiểu thư thanh nhã lịch thiệp và thu hút sự chú ý của mọi người. Cô rạng rỡ như một thiên thần mà ai cũng ngưỡng mộ. Nhưng cô không thích bầu không khí đó. Cô chịu đựng nó. Vì bản thân cô, hay vì danh dự của anh?

Anh đưa cô về nhà sớm hơn dự định vì anh không cam lòng nhìn cô cố gắng chịu đựng. Hay nói đúng hơn, là anh không muốn nhìn thấy những ánh mắt thêm buồn của những đàn ông nhìn vào cô, anh sợ mình không thể kiềm chế khi một gã nào đó đến xin làm quen với cô và bắt tay cô lâu hơn thông thường. Cô tỏa sáng còn hơn cả dự tính của anh. Anh không biết là đưa cô đến những bữa tiệc là một kế hoạch đúng hay sai nữa. Nếu cô gặp phải một gã nào đó mà cô cảm thấy thích hơn anh thì sao?

Không. Không thể nào. Christ gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Ở đây chẳng có tên nào sánh được với anh. Anh cao ngạo nhận xét. Và anh tuyệt đối tự tin với chính mình. Đúng thế, không ai có thể quyến rũ hơn anh. Không ai. Nhưng..... nhưng... lẽ như Dora thích một gã khác thì sao? Một gã thuộc típ người cô ưa.

Đường về nhà của Christ và Dora cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Im lặng chiếm thế thượng phong, như chế giễu Christ. Nhưng anh không cách nào lôi Dora ra khỏi cái vỏ ốc của cô, giờ đã trở thành một pháo đài kiên cố rồi. Một vài câu chúc ngủ ngon thông thường, rồi ai về phòng nấy.

Đêm đến. Khắp căn nhà bị chia thành những mảng tranh tối, sáng, tạo nên một không gian tĩnh mịch lạ thường. Làm cho Christ lòng đã rối như tơ vò rồi, lại càng rối rĩ hơn. Dora cũng chẳng khá hơn.

Cô đã cố gắng hết sức mình để diễn cùng một lúc hai vai thật hoàn hảo. Lạnh lùng với Christ, và cố gắng thân thiện tại bữa tiệc, kiểu tiệc mà khi ở Việt Nam, cô chưa từng nghĩ mình sẽ trở thành một phần của nó. Bữa tiệc chán ngắt, vô vị và tầm thường. Bữa tiệc dường như chỉ dùng để thể hiện người tổ chức nó giàu đến mức nào, nó quá sang trọng và phung phí. Thức ăn gần như không được động đến. Chỉ có rượu là được dùng nhiều. Thật chẳng hiểu nổi. Còn những giỏ hoa, đồ trang trí đắt tiền chỉ dùng một lần rồi bỏ. Thật là hoang phí. Cô đã từng nghĩ nếu là người có tiền họ sẽ sử dụng vào những việc làm có ích hơn. Nhưng ở New York là thế, mọi thứ đều hoà nhoáng và phù phiếm.

Còn với Christ. Nếu cô nghĩ việc tham gia và hoà đồng trong bữa tiệc đã khó rồi thì việc đối diện và vờ như không để ý tới anh khiến cô thấy khó khăn hơn gấp bội. Anh cứ cười nói với cô, dùng cái giọng trầm ấm ngọt ngào ấy cố gắng bắt chuyện với cô. Nụ cười của anh cứ thể làm tan chảy lớn băng cô đã kỳ công dựng lên. Suốt buổi tiệc, anh không chịu rời cô một bước. Dora cảm nhận được tay anh áp lên cánh tay cô, mùi cơ thể nam tính của anh xộc vào mũi cô. Tất cả những điều đó thật quá sức chịu đựng. Ít ra là với một cô gái chưa từng trải như cô.

Phớt lờ Christ. Đầu phải ai cũng có thể làm được. Nhưng cô cũng biết phớt lờ anh làm cô đau đớn. Cô đã phải cố gắng để che giấu tình cảm của mình. Cô còn phải chịu đựng đến khi nào nữa đây? Có nhất thiết phải như thế này không? Nếu bây giờ cô buông xuôi, cứ lắng nghe theo tiếng gọi của con tim, liệu cô được không? Cô muốn yêu anh với tất cả trái tim, muốn ôm anh và cảm nhận hơi ấm của anh trên làn da cô, cô muốn chong ghẹo anh và làm anh bối rối, cô muốn tất cả những điều đó.

Ôm trong lòng những băn khoăn, Dora dần chìm vào giấc ngủ. Mười lăm phút sau, cánh cửa nhỏ thông giữa hai phòng nhẹ nhàng mở, và một bóng đen cao lớn bước vào.

Christ đứng ở giữa phòng, ánh trăng và màn đêm vạch một đường như chia đôi người anh ra. Máng sáng, thấy rõ ánh mắt sầu não đang chiếu vào dáng hình đang cuộn mình nằm trên giường kia. Máng còn lại chìm vào bóng tối, với ánh mắt nghi vấn như chiếu vào lương tâm của bản thân.

Trong đầu Christ mọi thứ như đang gào thét. Anh đang làm gì ở đây?

Christ chỉ nhớ là anh đang nghĩ đến Dora, sau đó cánh cửa xuất hiện trước mặt anh, và bây giờ anh đứng đây. Ma xui qui khiến đã đưa anh tới chỗ này? Anh hoàn toàn không hề ý thức được về hành động của mình. Chỉ biết một điều rằng, dáng người đang nằm thờ ơ đều đều trên giường kia nhanh chóng thu hút sự chú ý của anh.

Đó là Dora. Christ tiến về phía mép giường. Cô đang nằm co ro như một con mèo nhỏ. Đầu cô cúi thấp xuống phía ngực và hai vai rụt lại như che đi khuôn mặt. Ít nhất thì dáng ngủ của cô cũng thể hiện được cô không phải là một con người có trái tim thép.

Bỗng dưng, Dora thở hắt ra, nhịp thở cô không còn đều như trước nữa. Christ thận trọng bước lùi vào bóng tối. Nhưng cô không thức dậy, cô chỉ đơn thuần trở mình, rên lên một tiếng vô nghĩa, rồi lại chìm vào giấc ngủ. Có vẻ như đây không phải là giấc ngủ ngon của cô. Khuôn mặt Dora bây giờ quay

về phía có ánh trăng. Và Christ nhìn thấy khuôn mặt cô ngây thơ, đáng yêu biết chừng nào khi cô ngủ. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, lặng lẽ quan sát cô trong một niềm hạnh phúc giản dị. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm một chuyện đại loại như là ngắm một cô gái đang ngủ. Nhưng bây giờ thì anh dám khẳng định anh hoàn toàn có thể ngồi đó mà ngắm Dora đến hết cuộc đời. Cô quá thu hút anh. Đột nhiên hơi thở Dora trở nên gấp gáp, trán cô bắt đầu rịn mồ hôi, môi cô mấp máy những lời tuyệt vọng.

“Mẹ..... mẹ..... mẹ, đừng bỏ con!... Ông ơi,... ông ở lại với con đi!... Đừng đi mà..., đừng đi...! Ông ơi! Mẹ ơi...!”

Giọng cô tuyệt vọng và khẩn thiết như mũi tên xuyên vào tim Christ, anh không quen khi thấy cô yếu đuối, và bị tổn thương. Hơn hết cả anh không muốn cô đau khổ. Christ nắm lấy bàn tay cô, tay anh siết chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Dora. Tiếng kêu của cô thưa dần, nhỏ lại rồi từ từ tắt hẳn. Bàn tay cô siết chặt tay anh, dần ấm lại.

Khi cô hoàn toàn trở lại bình thường, Christ áp bàn tay mình lên trán cô, những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt dọc theo khuôn mặt cô. Một nụ cười xuất hiện trên khoé môi Dora. Cô trông an lành và bình yên hơn bao giờ hết. Lòng Christ nhói đau. Cô không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Cô vẫn chỉ là một cô bé yếu đuối. Anh muốn bảo vệ cô, muốn che chở cô và động viên cô. Bàn năng bảo vệ bùng trời dậy trong người anh, anh cảm thấy yêu cô hơn lúc nào hết. Cho dù có chết anh cũng không để cho cô bị tổn thương.

Dora nhẹ nhàng trở ngửa, khuôn mặt cô bây giờ ngẩng lên trong tư thế nằm thẳng. Nhẹ nhàng, Christ cúi xuống, đặt môi mình lên làn môi mềm mại như lụa của Dora. Bàn tay anh lướt theo gáy cô, xuyên qua những lọn tóc óng ả. Môi anh trượt nhẹ mon men trên môi cô, lồng ngực anh hít căng hương thơm quyến rũ của cô. Rồi một cách khó khăn, anh dứt môi mình ra và đặt lên trán cô một nụ hôn khác. Trong đêm, lời anh như tiếng thì thầm của gió.

“Ngủ ngon, Dora, thế có trời, anh sẽ bảo vệ em, mãi mãi”.

Rồi anh đứng lên, chậm rãi tiến về cửa thông, chuẩn bị bước vào phòng mình. Đột nhiên, một giọng thì thào thu hút sự chú ý của anh. Giọng Dora.

“Cảm ơn,... cảm ơn anh,... Christ”.

Cô vẫn còn đang ngủ.

Christ khẽ mỉm cười. Có lẽ khởi đầu của anh cũng không tệ như anh nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

Suốt cả tháng nay, Christ cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng, không tuần nào anh không đưa cô đến những bữa tiệc nhưng phản ứng của cô chỉ đơn thuần giống với đêm đầu. Anh không hiểu, nếu là những cô gái khác, bằng đầy thời gian họ đã hoàn toàn ngã vào vòng tay anh. Nhưng Dora cô ấy hoàn toàn không giống thế. Cô luôn làm những điều mà anh không thể đoán trước.

Con nhím của anh thật là cứng đầu. Và Christ dự định đêm nay sẽ là bữa tiệc cuối cùng anh dẫn cô đi, sau đó anh sẽ đổi chiến thuật. Nếu anh thực sự mong có được tình yêu của cô, cho dù với anh lúc này chỉ cần một biểu hiện rất nhỏ của tình yêu nơi cô cũng khiến anh hạnh phúc. Và nó sẽ khiến anh biết, anh không sai lầm.

Còn với Dora. Nỗ lực của cô trong suốt cả tháng qua không phải là nhỏ. Cô cố gắng hoàn nhập với mọi bữa tiệc Christ đưa cô đến, cô cười, cô nói, thể hiện một cách duyên dáng và hoàn hảo trong mọi hoàn cảnh. Cô chán những bữa tiệc đó nhưng cô biết đó là tương lai của cô và cô buộc phải quen. Nhưng điều khiến cô đau đầu nhất là càng ngày hình ảnh của Christ càng trở nên ngập tràn trong tâm trí cô. Sâu thẳm trong lòng, cô không thể chối rằng cô cảm thấy rất thực sự ấm áp khi được ở bên cạnh anh.

Bữa tiệc hôm nay cũng chẳng khác gì những đêm trước, phù phiếm, lộng lẫy, và trống rỗng. Dora cuối cùng cũng tìm được chút không khí dễ thở, cô đang đứng một mình vì Christ bị một ông giám đốc kéo đi để bàn việc gì đó. Cô nhanh chóng tìm một góc khuất để đứng và thư giãn. Góc này dù không hoàn toàn ưng ý, nhưng tương đối vắng người vì tối hơn phần còn lại của tiền sảnh. Dora tận hưởng không khí im lặng và thư giãn hiếm có. Nhưng cô không thư giãn được lâu.

Từ đằng xa, một nhóm phụ nữ đang tiến lại gần cô. Ban đầu Dora không để ý nhưng cô mau chóng nhận thấy rõ là họ hướng về chỗ cô. Họ có ba người. Càng đến gần, Dora càng nhận thấy họ rất đẹp, vẻ đẹp như những siêu minh tinh của Hollywood với thân hình bốc lửa. Nhưng thái độ của họ thì không thân thiện một chút nào. Dora thấy một gương mặt khá quen thuộc. Khuôn mặt của cô gái đã buông những lời sỗ sàng với cô ở bữa tiệc đầu tiên cô tham gia, Carsie Hameton.

Mái tóc vàng, thân hình gợi cảm và khuôn mặt đẹp. Cô ta tiến về phía Dora, nhưng khác với lần trước, bây giờ có thêm sự hậu thuẫn từ hai người nữa. Và cô lên tiếng trước.

“Chào”.

“Chào?”. Tiếng Carsie chanh chua cất lên. “Mày còn có gan để chào tao nữa hả? Tao đã cảnh cáo mày rồi, mày không được bén mảng lại gần Christ nữa. Nhưng mày đang làm gì thế hả?”

“Xin lỗi, tôi không quen biết cô, tôi không biết cô là ai và tôi chưa từng hứa với cô bất cứ điều gì”.

“Tao đã cảnh cáo mày trước rồi, và hôm nay tao nhắc lại cho mày nhớ, mày phải tránh xa Christ ra. Mày nghe rõ chưa?”

“Tôi có phải nghe theo cô không?”.

“Mày nghe hay không là chuyện của mày, nhưng nếu mày cứ tiếp diễn thì cứ đợi đấy, mày sẽ không kịp hối hận đâu!”.

Rồi cô ta ngoa ngoắt bỏ đi. Hai cô nàng đi cùng Carsie cũng ngừng nguẩy bước theo. Nhưng trước khi họ đi khỏi, Dora còn nghe thấy tiếng cô nàng tóc đỏ cạnh Carsie nói.

“Con nhỏ đó có gì hay chứ. Tại nó mà suốt hai tháng qua Christ không hẹn hò với bất cứ ai. Anh ấy còn không thèm nghe điện thoại mỗi khi tôi gọi nữa. Nhưng quá đáng nhất là anh ấy không chịu đi chơi với cô, đúng không Carsie?”

“Im đi!”. Tiếng Carsie nạt lại. Những lời sau thì Dora nghe không được. Christ không hẹn hò với ai kể từ khi đi với cô ư? Không thể nào. Đó đâu phải là Christ mà cô đã nghĩ. Anh chàng đó quá đào hoa và hẳn là không thể không nhớ những bữa tiệc hào nhoáng cùng những cô nàng nóng bỏng chứ. Thật khó tin. Anh có thể rời xa tất cả sao? Hay đó chỉ là chiêu đánh lạc hướng của anh. Anh cần cô để kế thừa gia sản, vậy thì hy sinh chút ít như thế này thì có đáng gì cơ chứ.

Dora suy nghĩ chớp nhoáng và nhanh chóng đưa ra kết luận. Cô không dám nghĩ lâu. Cô sợ nghĩ một hồi thì cô lại nghĩ tốt về Christ mất. Cứ giữ thành kiến về anh. Có như thế cô mới bảo vệ được mình khỏi vòng cám dỗ của kẻ đa tình ấy. Nhưng câu nói ban nãy của cô gái kia cứ vang bên tai Dora, khiến cô không kim được việc đưa tay lên ngực để trấn áp trái tim đang động như sấm trong lồng ngực.

“Này, cô sao vậy?”

Tiếng Christ từ đâu vang lên sát cạnh Dora. Cô giật nảy mình nhìn lại. Anh đang đứng trước mặt cô, ánh nhìn của anh đông đầy nỗi lo âu, còn dáng điệu của anh thì trông thật buồn cười, nửa như muốn ôm cô vào lòng, nửa e ngại chần chừ. Bất giác, Dora nhìn xoáy vào đôi mắt xanh của anh, màu xanh trong và sâu vời vọi, chứa đầy bí ẩn đối với Dora. Nhưng có phải cô đang nhìn thấy tình cảm trong đôi mắt đó, một thứ tình cảm chỉ dành cho cô. Dành riêng cho cô. Cô đang nghĩ gì thế này. Cô phải dừng lại. Cô không nên thấy điều đó. Nó đồng nghĩa với việc bức tường thành kiên cố mà cô dựng nên bấy lâu nay đang bắt đầu sụp đổ. Có thể Christ dành tình cảm cho cô, có thể nhiều hơn những cô gái khác, nhưng rồi anh sẽ chán cô. Một người như anh liệu có thể dừng bước. Không chừng khi cô vừa đổ gục trước anh thì anh sẽ quay sang tán tỉnh một cô nàng khác. Bởi lẽ cô chỉ là một người bị chinh phục mà thôi.

“Cô không ổn à? Chúng ta về nhé! Trông cô như mới nhìn thấy ma vậy. Xanh như tàu lá.”

Ánh mắt Christ nhìn cô đầy tình cảm nồng ấm, anh đã cúi xuống gần cô từ lúc nào. Nhẹ nâng khuôn mặt cô lên đối diện với mặt anh, nhìn chăm chú. Tim Dora nảy lên vì khoảng cách quá gần khiến cô bối rối. Cô thấy trong mắt anh sự lo lắng và khát khao được che chở, bảo vệ cô. Cô quay mặt đi và bước thẳng, cố gắng che giấu con tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực.

“Không liên quan tới anh. Cảm ơn vì đã quan tâm”.

Christ chưng hửng, anh không nghĩ Dora lại có thể lạnh lùng đến thế. Rõ ràng ánh mắt ban nãy của cô nhìn anh rất khác. Nó có chút phân vân, bối rối, lại có chút thẹn thùng nhưng cũng thật nồng cháy và đam mê. nhưng phản ứng của cô lúc này là sao? Trái tim của cô làm bằng đá hay sao? Anh không tin. Anh đã đi đến giới hạn của sự chịu đựng. Và anh quyết định không chờ nữa.

Anh muốn làm rõ. Dora không thể che dấu mãi được. Tình cảm đôi khi anh bắt gặp trong mắt cô quá mạnh mẽ. Dù không thể hiện trong từng cử chỉ, giọng nói nhưng lại chan chứa trong ánh mắt cô. Anh phải thử. Vì cô, cũng là vì anh nữa.

Christ sai bước đuổi theo Dora. Chỉ vài ba bước chân anh đã bắt kịp cô. Không đợi cô phản ứng, anh tóm lấy khuỷu tay Dora và xoay người cô lại, mặt đối mặt với anh. Cô bối rối, không, phải nói là cực kì bất ngờ. Christ không nói gì, anh nhìn Dora. Ánh mắt cô bị ghim chặt bởi ánh mắt của anh. Cuối cùng, trong cái không khí căng như sợi dây đàn, Christ cất tiếng.

“Thái độ của cô như thế là sao?”

“Thái độ của tôi có vấn đề à? Vậy tại sao tôi không bị hắt hủi hay bị đuổi trong những buổi tiệc như thế này nhỉ?” Dora lảng tránh.

“Tôi không nói về cách cư xử ở đây, mà là về thái độ của cô đối với tôi kia”.

“Thái độ của tôi không ổn ở chỗ nào?”

“Mọi chỗ”.

“.....”

“Cô cư xử với tôi như người lạ, thậm chí còn lạnh lùng hơn cả những người cô mới gặp lần đầu”.

“Tôi không thấy điều gì bất bình thường cả”.

“Cô cho là bình thường sao? Tôi nghĩ là cô đang trốn tránh tôi”.

“Tôi không trốn tránh”. Dora thở gấp dần.

“Có. Cô có trốn tránh. Cô biết rõ điều đó!”. Christ tiếp tục.

“Tôi không.”

“Có! Tôi biết cô trốn tránh và tôi muốn biết tại sao?”. Anh ngắt lời cô một cách mất kiên nhẫn.

“Tôi. tôi. Thôi được, cứ cho là tôi trốn tránh anh đi!”.

Dora ngáp ngừng thú nhận sau một giây lưỡng lự, ánh mắt của cô bây giờ trông cực kì hỗn loạn, vỏ bọc của cô đang bị phá, và cô không có khả năng giữ được nó nữa. Chết tiệt! Christian, sao anh cứ phải chọc vào điểm yếu của tôi chứ.

“Tại sao?”.

...

“Tôi hỏi tại sao?”

“Anh không hợp với tôi”.

“Tôi?... Tôi không hợp với cô? Vậy thì ai hợp đây?”. Christ ngỡ ngàng.

“Tôi không biết. Tôi chỉ biết anh không hợp với tôi thôi”.

“Tôi không hợp cô ở chỗ nào?”

“Tất cả”.

“Cô thích kinh doanh không?”

“Có”.

“Cô yêu âm nhạc không?”

“Có”.

“Cô thích tự lập không?”

“Tất nhiên là có”.

Dora lạ lùng cái cách hỏi của anh.

“Cô thích những điều tôi thích. Tôi còn có thể kể ra thêm cả một lô một lốc những điều tương đồng giữa tôi và cô nữa. Vậy điều đó có nghĩa là gì?”.

“Tính cách của anh không hợp với tôi?”

“Tại sao?”

“Anh không hợp với tôi, vậy thôi”.

“Vậy thôi sao? Tôi xấu ở điểm nào?”

“Không. Anh gần như hoàn hảo về mọi mặt. Nhưng anh không hợp với tôi”.

“Tại sao?”

“Vì tôi không hoàn hảo và không xứng với anh”.

“Anh không cần em hoàn hảo, Dora, anh cần em là chính em”. Christ nói bằng giọng đầy xúc cảm.

“Nhưng..... Lối sống của anh không hợp với tôi”.

“Anh sống bình thường, làm việc, về nhà, không hút chích ma túy, không bạo lực trong gia đình, không có khuynh hướng tâm thần, và không bao giờ có ý định đi cướp nhà băng. Vậy lối sống của anh không ổn chỗ nào?”

“Anh đơn giản là không hợp với tôi”.

“Em bắt mắt điều gì với lối sống của anh thế?”

“Không phải bắt mắt. Chỉ không thích thôi”.

“Không thích ở chỗ nào, em chỉ ra đi. Nói cho ngắn gọn vào, đừng có cố đánh trống lảng”. Anh nghiêm giọng.

“Anh là một kẻ phóng đảng”. Dora nói sau hai lần đỏ mặt.

“Hà?” Christ chưng hửng không biết lần thứ mấy trong vòng một tiếng đồng hồ.

“Anh là một kẻ quá đào hoa”. Lần này thì giọng Dora lập lại rành mạch.

“Đào hoa?” quả có đúng thật, anh nghĩ.

“Vì thế anh không hợp với tôi”.

“Tại sao?”

“Anh còn hỏi tại sao ư? Một kẻ đào hoa như anh, lại ý thức được sức hút của mình sẽ không bao giờ ép lòng mình với chỉ một đối tượng”.

“Sao em lại nghĩ vậy?”

“Vì sự thật rành rành ra đó. Anh đâu thực lòng với ai đó, anh chỉ đơn giản là chinh phục họ rồi bỏ mặc họ với đau khổ, hẳn là tôi sẽ là một trong số đó đúng không?”

“Em đang nói gì thế, Dora?”

“Anh không có tình cảm thực sự với tôi”.

Thôi anh hiểu rồi. Christ mừng thầm trong bụng, cô không tin anh có tình cảm với cô. Và anh là một kẻ quá đào hoa, vì thế cô càng không tin anh có thể yêu cô. Rốt cục thì anh cũng biết lí do cho sự lạnh nhạt của Dora. Và không có từ ngữ nào diễn tả hết sự vui mừng của anh.

“Anh không có tình cảm với tôi, đúng không?” Dora lặp lại, giọng cô không còn rành mạch nữa, run run.

“Anh thích em”.

“Anh đừng đùa nữa”. Dora bối rối.

“Anh thích em”.

“Đây không phải là chỗ để cho anh đùa đâu”.

“Anh thích em”.

“Nhiều người đang nhìn kia, anh thôi đi”.

“Anh thích em”.

“Anh đi quá trớn rồi đó”.

“Anh thích em!”. Giọng Christ ngày càng lớn hơn, anh muốn cho cả thế giới biết điều này.

“Anh làm ơn đi. Tôi không muốn làm trò cười cho anh!”.

“Anh thích em!”.

“Tôi về đây”.

Dora quay gót. Cô quá bối rối. Nhưng Christ không để cô đi, anh nắm lấy vai cô và giữ cô đối diện với anh, đầu anh cúi xuống ngang tầm với cô, mắt anh khóa chặt mắt cô.

“Nói anh nghe, Dora. Tại sao em lại trốn tránh anh?”

“Tôi.....”

“Em có chấp nhận tình cảm của anh không?”

“Anh đang đùa”.

“Anh không đùa. Anh thực sự thích em”.

“Em không tin”.

“Em phải tin!”.

“Mọi người đang nhìn kia, anh thôi đi!”

“Mặc họ”.

“Anh!...”

“Anh thì sao?”

“Anh không thể làm như thế này được”.

“Như thế này là thế nào?”

Lần này thì Dora im bật. Christ tiếp, ngắn gọn.

“Vậy anh sẽ làm như thế này”.

Và gần như ngay lập tức, Christ áp môi lên môi Dora. Cái chạm nhẹ đầu tiên của hai bờ môi khiến cả hai run lên vì xúc cảm. Christ giữ yên như thế, từ từ thưởng thức sự mềm mại của làn môi Dora. Cô không kháng cự. Quá ngọt ngào và cảm dỗ. Christ muốn dừng lại, nhưng anh không thể. Nụ hôn sâu hơn và nóng bỏng hơn. Cơ thể Dora áp sát vào cơ thể Christ, bắt chập mọi ánh mắt đang chiếu vào, ngưỡng mộ có, ghen tị có, và cũng có căm thù nữa.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32

Đến khi Christ tưởng chừng không thể thờ được nữa và hơi thở Dora cũng trở nên yếu dần. Anh mới dứt môi mình khỏi môi cô. Anh nhìn Dora với ánh mắt nồng nàn. Cô từ từ ngước nhìn anh, trong mắt cô đọng đầy sự đam mê mới mẻ nhưng vẫn còn xen cả hoang mang và bối rối. Rồi không hề báo trước, cô chạy vụt về phía cổng.

Christ lặng đi. Anh vừa hôn Dora. Một cách thực sự. Và được cô hưởng ứng. Anh thích thú tận hưởng dư vị ngọt ngào của nụ hôn. Giờ thì anh biết cô cũng có tình cảm với anh. Cô đã yêu anh như anh đã từng mong. Cô nàng ngốc nghếch của anh!

Dora ngồi ngẩn ngơ trước gương. Cô vẫn còn quá sốc. Gần như cả đêm cô không ngủ. Từ sáng đến chiều, cô không hề ra khỏi phòng. Dù không nói, không dám nghĩ đến, nhưng cô biết cô đang ngại Christ và cô không muốn gặp anh. Cảm xúc về nụ hôn tối qua vẫn còn đọng lại trong cô, sắc nét và rõ ràng như vừa diễn ra. Cô nhớ mùi vị ngọt ngào của nụ hôn. Cái cách điều luyện mà Christ dẫn dắt cô vào nụ hôn và cả những cảm xúc cháy bùng trong cô khi anh áp môi lên môi cô. Rất tinh khiết và say mê nhưng cũng đầy dục cảm. Cả cách cô đáp lại nụ hôn của anh đầy mãnh liệt. Cô quên sạch mọi chuyện trên đời, cô thậm chí còn không nghe thấy những lời xì xào xung quanh họ.

Giờ thì một nửa trong cô phản đối, nửa còn lại vỗ tay tán thành. Christ nói thích cô, cô bối rối, phân vân. Nhưng cô muốn tin, trái tim cô cũng tha thiết muốn tin. Nhưng lý trí cô lại ngăn cô, anh ấy thích cô chứ đó chưa phải là tình yêu, anh có thể thích cô hôm nay nhưng ngày mai anh cũng có thể thích một cô gái khác. Nhưng khi anh nhìn cô, anh quan tâm đến cô, đó có phải còn có cả tình yêu trong đó nữa không?

Dora giật mình, có tiếng gõ cửa rất lớn, rõ ràng là người gõ mất kiên nhẫn vì đợi quá lâu. Dora lắc đầu, cô lơ đãng quá. Cô bật dậy chạy về phía cửa. Nhưng vừa đứng trước cửa cô chợt khựng lại, lẽ như đó là Christ thì sao?

“Ai đó?” Dora cất giọng hỏi.

“Ta đây”.

Giọng bà Lolita vang lên. Dora vội vàng mở cửa. Bà Lolita đang đứng trước cửa phòng cô. Bà vẫn đẹp như mọi khi nhưng lộng lẫy hơn trong chiếc áo cổ lọ bằng len màu ghi sáng và cái váy lụa đen chấm gối, trên mái tóc vàng của bà có thắt thêm một cái khăn màu mỡ gà, khiến bà trẻ hơn rất nhiều so với tuổi của mình. Bà nhìn Dora từ đầu tới chân, thoáng chút ngỡ ngàng, sau cùng bà hỏi:

“Con định đi với bộ dạng thế này sao, con gái?”

”Đi? Đi đâu ạ, thưa bác?”

”Buổi quyen góp từ thiện. Ta nhớ là đã bảo người giúp việc báo lại cho con vào buổi sáng rồi mà. Chẳng lẽ họ lại quên?”

“Họ... người quên không phải họ đâu ạ. Bác chờ con chút, chỉ cần mười phút là con xong ngay”.

“Gọi ta là mẹ, Dora”.

“Dạ.... Vâng ạ, thưa mẹ”. Dora vẫn còn chưa quen với cách gọi này nên cô thấy lúng túng vô cùng, cứ như thể cô đã là vợ của Christ rồi vậy.

Bà Lolita gật nhẹ đầu hài lòng, sau đó bà bước về phía sảnh. Còn lại Dora, cô quảng quảng chạy vào trong phòng, mở tung cánh cửa tủ. Tủ quần áo của cô đã đầy lên rất nhiều kể từ khi cô đến đây. Bữa tiệc từ thiện, Dora lắm nhảm trong đầu. Phải nghiêm túc, nữ tính và đặc biệt thoải mái, nhưng không nên quá hoà nhoáng lạnh lùng. Mắt cô lia khắp từ đầu đến cuối tủ. Đứng một phút. Dora đã lờ ra được những thứ cô cần. Cô vội vàng chạy vào nhà tắm, tắm thật nhanh rồi khoác lên mình bộ trang phục mà cô đã chọn. Đó là chiếc áo lụa trắng tao nhã, kiểu dáng thiết kế nhẹ nhàng không cầu kỳ mà lại vô cùng tinh tế. Và chiếc quần jean xanh tôn lên đôi chân thon dài của cô. Ngắm mình trong gương cô mỉm cười. Chúng thực sự phù hợp cho hoàn cảnh này.

Dora đến bên bàn trang điểm, thoa son bóng cho làn môi, dặm phấn nền thật mỏng cho khuôn mặt vẫn giữ được nét tự nhiên. Cô không buộc tóc, chỉ chải mượt, thả cho tóc ôm lấy khuôn mặt và chảy xuống vai. Dora đã hoàn thành khâu chuẩn bị khi chưa đầy mười lăm phút. Vợ vội chiếc xắc màu bạc, bỏ vào đó vài thứ cần thiết, Dora phóng như bay ra ngoài sảnh, cô ghét làm người khác phải đợi.

Christ đã nghĩ là Dora sẽ từ chối đến buổi quyen góp từ thiện này. Nhưng bóng dáng quen thuộc của cô đang dần tiến vào sảnh. Cô đi như chạy, rõ ràng là không muốn người khác phải chờ.

Christ khẽ mỉm cười. Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng có những thói quen tới chết vẫn không bỏ được. Dora lúc nào cũng vì người khác nhiều hơn chính bản thân mình. Phong cách của cô hôm nay khá lịch lãm và trẻ trung, nhưng cũng rất cá tính. Mái tóc dài buông xuống bờ vai làm Christ muốn nín thở, anh muốn được lùa tay mái tóc cô, và tận hưởng mùi hương thơm ngát đó buốt vào tận phổi. Khuôn mặt cô được mái tóc đen mượt mà ôm trọn lấy, làm tôn lên làn da trắng hồng nõn nà. Cô rất đẹp, một vẻ đẹp nhẹ nhàng, kín đáo đậm chất lời cuốn Phương Đông.

Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, Dora quay về phía anh một cách gần như là vô thức. Bất gặp nụ cười trên môi anh, cô quay vội mặt đi, nhưng không đủ nhanh để che giấu sắc hồng đang bùng lên trên má, nụ cười của Christ nhờ đó còn tươi hơn nữa. Anh đang thắng thế. Christ biết. Ánh mắt anh cứ đăm đăm bao bọc lấy Dora, nhưng anh không biết có một đôi mắt khác đang quan sát anh. Đôi mắt xanh sắc sảo giống hệt anh. Mẹ anh. Và cũng như Christ, bà khẽ mỉm cười. Bởi dù thẳng con có không nói bà cũng có thể cảm nhận và hiểu được suy nghĩ của con trai. Và bà vui mừng, vì cuối cùng Christ cũng biết yêu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 33

Buổi lễ diễn ra trang trọng và yên ả. Sau lễ quyen góp là một bữa tiệc nhỏ đơn giản dành cho khách mời. Chỉ với một bàn dài để những thức ăn đơn giản và một không gian âm cúng nhưng khoáng đạt để mọi người trò chuyện, bữa tiệc tạo cho cô một cảm giác thoải mái và dễ chịu, cảm giác như đang được ở cùng với chính gia đình mình vậy. Sau khi đi loanh quanh chào hỏi và nói vài chuyện với những người khách khác bỗng Dora thấy bà Lolita đang vẫy mình. Cô khéo léo dừng cuộc nói chuyện và đi về phía bà. Bà Lolita nở một nụ cười hồn hậu đón cô.

“Con cảm thấy thế nào?”

“Về cái gì ạ, thưa b..... mẹ?”.

“Về tất cả, con gái”.

“Bữa tiệc rất thoải mái và dễ chịu, khách mời thân thiện và buổi lễ diễn ra cũng tuyệt ạ”.

“Ta biết, nhưng ta muốn hỏi con cả chuyện khác cơ”.

“Chuyện gì ạ, thưa mẹ?” Dora thắc mắc.

“Chuyện của con và Christ, hai đứa thế nào rồi?” Bà Lolita hỏi, không ngăn được nụ cười khi trông thấy vẻ thẹn thùng lộ rõ trên khuôn mặt Dora. Sắc hồng trên hai má càng khiến cô xinh đẹp và đáng yêu.

“Dạ... Chuyện của con và Christ... cũng bình thường thôi ạ”. Dora bối rối.

“Thật không? Ta muốn nghe câu trả lời thật lòng của con cơ, chúng ta là gia đình mà, phải không?”. Bà nhẹ giọng.

“Vâng! Chuyện con và Christ... con cũng không biết nữa?”. Dora thờ dãi. “Con không biết?”. Bà Lolita nhủ mảy may ngạc nhiên trước câu trả lời của Dora.

“Vâng, con không biết ạ. Anh ấy... anh ấy nói thích con nhưng con không biết anh ấy có nói thật lòng hay không?”

“Vậy ư? Nó nói với con như thế à? Vậy tại sao con lại không tin?”

“Vâng, anh ấy nói với con như thế. Nhưng con cảm thấy khó tin quá. Một người như Christ, chẳng lẽ lại thích một cô gái con?”

“Christ khiến con lo lắng điều gì sao?” Bà khẽ hỏi. Bà biết Christ quá đào hoa, quá dễ để tiếp cận một cô gái bất kỳ nào đó. Nhưng bà muốn con trai bà hạnh phúc. Biết yêu và được yêu.

“Christ,... anh ấy..... anh ấy... quá đào hoa, lãng tử và hầu như chưa bao giờ muốn dừng lại với một cô gái. Con không biết liệu con có thể tin được khi anh ấy nói thích con không. Anh ấy đã nói những lời như vậy với bao nhiêu người rồi? Có lẽ cả anh ấy cũng không đếm được”. Dora trả lời.

“Con gái, những lời con nói đều đúng cả, chỉ trừ một chỗ nhỏ nhỏ thôi. Christian, con trai ta, chưa bao giờ nói thích một ai đó cả. Đơn giản chỉ là đàn bà cứ sấn vào nó, và nó cứ việc hưởng thụ, nếu nó muốn chinh phục ai, nó chinh phục bằng những lời khen và những câu tán tỉnh hoa mỹ thông thường, nhưng tuyệt đối không bao giờ nó nói những câu liên quan đến tình cảm của chính nó. Theo ta, ở một khía cạnh nào đó, nó khá giống con”. Bà Lolita từ tốn nói với Dora.

“Nhưng..... nhưng.....”. Dora như không tin vào tai mình. Cô là người đầu tiên Christ nói thích ư. Chẳng lẽ anh ấy thực sự..... Tim cô nảy lên một nhịp vui mừng.

“Đừng ngạc nhiên, con gái”. Bà Lolita nhỏ nhẹ.

“Nhưng con..... Con không biết nữa”

“Ta hiểu. Vậy thì con có tin lời nó không?”

“Con... con.....” Dora vẫn ngập ngừng, lòng cô đang rối quá. Cô muốn tin những gì bà Lolita nói hoàn toàn trái ngược lại những gì cô đã nghĩ trước đây. Có phải cô đã sai khi nghĩ về Christ như vậy. Nhưng những cô gái xung quanh anh thì sao?

“Ta không cần con phải trả lời ta câu hỏi đó. Ta chỉ hỏi con một câu thôi. Con có yêu Christ không?” Bà Lolita hỏi, đôi mắt xanh của bà xoáy vào đôi mắt nâu của Dora, màu xanh thăm thẳm ấy như thấu lòng cô, làm cô vững tâm và tin tưởng.

“Con yêu anh ấy”. Dora khẽ nói. Cô biết mình phải đối diện với những gì bấy lâu nay cô né tránh. Lần đầu gặp anh và cả những lúc sau này, giữa họ luôn xảy ra cãi vã, hiểu lầm nhưng cô biết hình ảnh anh đang dần chiếm lấy trái tim cô. Và nó đang ngày càng lớn.

“Tốt lắm, con gái yêu của ta. Ta đã mong con thực sự là con dâu của ta vì tình yêu chứ không phải vì di chúc. Ta đã từng mong muốn cả con và Christ có hạnh phúc thực sự cùng nhau”. Bà Lolita thốt lên, ôm lấy Dora, vòng tay bà nhẹ nhàng nhưng chắc chắn và nồng ấm.

“Thưa mẹ,... mẹ có nghĩ rằng Christ yêu con không? Anh ấy..., anh ấy chỉ nói thích con thôi mà”. Dora lúng túng hỏi khẽ.

“Ừm...” Bà Lolita hơi nhíu mày, mắt bà lóe lên một tia tinh nghịch, khẽ mỉm cười, tay bà vuốt nhẹ lên má Dora. “Cái này theo ta, con yêu. Có lẽ con phải tự hỏi Christ thôi”.

Dora ngó ra trước câu trả lời của bà Lolita. Cô những tưởng bà sẽ trả lời cô cơ đấy.

“Thôi, con tiếp tục bữa tiệc đi, ta muốn đến chỗ chồng ta”.

“Vâng...” Dora gật đầu.

Bà Lolita dợm bước quay đi, nhưng bà đột ngột dừng lại. Suy nghĩ một lát, bà quay lại bảo Dora.

“Theo những phản ứng gần đây của con trai ta, ta nghĩ nó đang yêu, nhưng yêu ai thì ta không biết, Dora à!”. Nói xong, bà mỉm cười, đi thẳng, bỏ lại Dora đứng đó ngẩn ngơ một mình.

Bà Lolita mỉm cười thú vị. Con bé thật đáng yêu và trong sáng. Vậy là bà sắp có một đứa con dâu trên cả tuyệt vời. Còn gì hơn thế nữa? Say sưa với

suy nghĩ, bà không thấy một dáng người đang ngáng đường bà. Dáng dấp quen thuộc của con trai bà.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34

“Mẹ nói chuyện gì với Dora thế ạ?”. Christ hỏi ngay mà không vòng vo.

Bà Lolita cười, ngược nhìn con trai, nó đã thực sự trưởng thành, là một người quyết đoán trong công việc, và cũng đã biết yêu. Bà còn nhớ những ngày Christ còn nhỏ, nó cứ thích đeo cứng lấy bà, hạch hỏi đủ thứ chuyện trên đời. Bà nó bận, nó quay sang hỏi bà đủ điều trên trời dưới biển. Thời thơ ấu, Christ có khá ít bạn, hơn nữa Christ lại chẳng hứng thú gì với việc chơi với mấy đứa nhà giàu. Năm mười ba, Christ đã phát triển sớm hơn bạn bè, nó có rất nhiều con gái theo đuổi. Và nó bắt đầu ý thức được về đẹp và sự đào hoa của mình, hơn nữa nó quá đào hoa so với những người mà bà biết. Nhưng bà cũng không bận tâm chuyện này lắm, vì bà biết, Christ chỉ xem đó là trò vui, không bao giờ nó trở nên nghiêm túc cả. Song song với đó nó trở nên quyết đoán và mạnh mẽ trong việc ra những quyết định chiến lược của công ty. Nó kết giao với nhiều người, tới lui rất nhiều bữa tiệc hào nhoáng nhưng bà biết con trai bà ngoài Valdimir là bạn chí cốt ra thì chẳng có người bạn thực sự nào nữa cả.

Càng lớn, vẻ nam tính của con trai bà càng toát ra nhiều, và bà cũng hiểu được lý do tại sao đàn bà không thể cưỡng lại được nó. Con trai bà cao lớn theo di truyền của người Âu Mỹ, khuôn mặt pha trộn những đặc điểm của cả người châu Âu lẫn châu Á, đôi mắt của bà, nhưng cái mũi và miệng lại là của Nelson, chồng bà. Một khuôn mặt còn hơn cả đẹp trai, bà tự hào nghĩ. Đó... chính là con trai bà. Ngay cả với những cô gái mà nó đã từng quan hệ, chưa bao giờ con trai bà thực sự dành tình cảm. Điều đó khiến bà lo lắng.

“Mẹ”. Christ lên tiếng nhắc khi thấy bà im lặng khá lâu.

“Gì thế, con trai?”.

“Mẹ đã nói gì với Dora vậy?”

“À! Mẹ và Dora chỉ nói những vấn đề phụ nữ với nhau thôi”. Bà cười khẽ trước sự quan tâm lộ liễu của con trai.

“Thế à? Vậy sao cô ấy lo lắng như thế ạ?”

“Chỉ là... Con bé, nó đang thích một ai đó và hỏi ý kiến mẹ như thế nào?” Bà sực bật cười khi Christ cự mình khó chịu khi nghe những gì bà vừa nói.

“Thế ư? Cô ấy đang thích một người sao mẹ? Mẹ có biết là ai không?”

“Ồ. Cái này là bí mật. Con trai. Cứ thông thả mà tìm hiểu đi”. Nói xong bà đi thẳng.

“Này, mẹ anh nói gì với em vậy?” Christ thô bạo cắt ngang cuộc nói chuyện của cô với một vài người khách. Đến nước này thì Christ không thể chịu nổi. Anh hiểu kỹ và bối rối. Anh đã nghĩ Dora sẽ không dễ dàng thích một chàng trai nào, khi suốt thời gian vừa rồi anh luôn bên cô trong mọi bữa tiệc. Anh đã nghĩ khoảng cách giữa họ đang thu hẹp và anh có thời gian để tiến vào trái tim cô. Anh bức mình, anh phải thú nhận, anh đang ghen. Và hơn hết cả anh muốn biết người đó là ai.

“À,... không có gì. Chuyện riêng một chút thôi. Anh không phiền nếu tôi nói chuyện tiếp với họ chứ?”.

Dora lúng túng. Cô vừa mới thừa nhận tình cảm của mình xong thì gặp ngay Christ. Cô chưa lấy lại được bình tĩnh để đối mặt với anh. Sau khi vừa chấm dứt câu nói. Dora xoay người định rời khỏi. Nhưng khuỷu tay cô bị nắm chặt kéo lại, dù không làm cô đau, nhưng sức mạnh của cánh tay đang kéo cô thật đáng kinh ngạc. Cô rùng mình. Anh nhìn thẳng vào mắt cô và hỏi.

“Mẹ anh nói em đang thích một người. Vậy em có thể vui lòng cho anh biết đó là ai không?”. Christ nói một mạch, cố không để lộ ra vẻ nóng nảy.

Dora trầm nghĩ, vậy mà mà cô những tưởng bà Lolita sẽ giữ bí mật cho cô đấy. Cô đáng lẽ phải đoán ra chứ. Bà dĩ nhiên sẽ nói cho con trai mình biết. Nhưng hình như cô bỏ sót điều gì. Có phải anh vừa mới hỏi cô thích ai không nhỉ?

“Điều đó có liên quan gì tới anh sao?”. Dora hỏi, ánh mắt cô nheo lại. Cô muốn biết rốt cục anh có thích cô như anh đã từng nói? Cô cố tỏ ra lạnh lùng khi nói những lời đó với anh. Christ đứng lặng không nói lên lời, nhưng nhìn vào mắt anh, Dora thấy màu mắt anh chột thắm đục lại, môi anh mím chặt và vẻ mặt nghiêm nghị khác thường.

“Sao lại không liên quan? Em là vị hôn thê của tôi. Nhớ chưa? Là vợ chưa cưới của tôi đấy. Em nghĩ tôi sẽ để cho em làm hại đến danh dự gia đình tôi sao?”.

“Còn gì nữa không?” Dora nheo mắt hỏi tiếp. Và chính điều đó là cho Christ nóng máu hơn nữa, anh bùng nổ.

“Vì em là người tôi thích. Tôi thực sự quan tâm đến em và mong muốn được che chở cho em. Em hiểu không? Và làm ơn, Dora, nói cho anh nghe, em có đang yêu ai không? Nếu có, xin em cho anh biết là ai!”

Không. Chuyện này không có thực. Làm gì có chuyện Christ hạ mình như thế này chứ. Anh ta vừa rất giận dữ, tại sao ngay lập tức lại thay đổi đột ngột đến vậy? Chuyện gì thế này? Anh ấy..., anh ấy ghen ư?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35

Không.

Không đúng.

Không thể thế được. Nhưng phản ứng như thế này có thể giải thích bằng lí do nào khác nữa không? Lần đầu tiên Dora thấy Christ bùng nổ khi nhắc đến một ai đó được cô thích. Và liệu đó có phải là vì anh thực sự thích cô? Đây có lẽ cũng là một cơ hội tốt cô có thể hiểu tình cảm của Christ và cô phải biết rõ về nó.

“Anh không cần phải biết làm gì, Christian. À, mà không, có lẽ anh biết rất rõ người đó đấy”. Rồi Dora bước thật nhanh về phía ông Nelson.

Christ sững lại, anh thần thờ, có phải anh đã quá tự tin? Con giận của anh bỗng chốc bùng lên. Anh muốn đến bên hình dáng bé nhỏ kia, hỏi cho rõ ngọn ngành, rồi ghì chặt cô vào lòng, hôn lên đôi môi hồng xinh đó để khẳng định với mọi người rằng cô là của anh, chỉ riêng anh mà thôi. Nhưng Christ biết anh phải kiềm chế. Hôm nay cha anh đang ở đây.

Hôm nay là ngày tốt nghiệp của Dora. Cô đã hoàn thành xong chương trình đại học trong vòng hai năm. Ông bà Halver và Christ cùng đến dự. Điều đó làm Dora cảm thấy ấm cúng, cô đã thực sự là một phần không thể tách rời của gia đình. Ông bà Halver thì nhau chúc mừng cô. Christ rất kiêu hãnh, nhưng khi nhìn vào mắt anh, Dora biết anh tự hào về cô đến nhường nào.

Cả nhà ra về trước khi cô tham gia buổi tiệc chia tay. Christ cũng không ở lại, anh bận chuyện gấp ở công ty. Buổi tiệc chia tay thật vui vẻ. Mọi người chúc mừng nhau và ghi lại những thông tin để liên hệ về sau. Dora cảm thấy có chút băng khuâng khi phải tạm biệt quãng đời sinh viên ngắn ngủi. Cô đã tự hứa với mình cô cũng phải như Christ, phải hoàn thành chương trình học thật nhanh. Còn đang suy nghĩ thì chúng bạn đến kéo cô đi khắp nơi và đến chào tạm biệt các giáo sư trước khi bước vào một giai đoạn mới của cuộc đời. Đến khi Dora để ý thì trời đã tối mịt, và cô nghĩ nếu về một mình lúc này thì chẳng an toàn chút nào. Trong một thoáng do dự, cô quyết định rẽ qua chỗ Christ và nhờ anh đưa về. Nhưng cô thoáng do dự khi nhớ đến cuộc nói chuyện lần trước giữa hai người. Mọi chuyện chưa kết thúc dù rằng cũng bằng đi một khoảng thời gian. Giữa anh và cô mỗi lần gặp nhau vẫn có chút ngại ngùng, và nét giận vẫn thoáng trên khuôn mặt anh. Như hôm nay cũng vậy. Cô biết anh tự hào vì cô, nhưng trong mắt anh cô cũng biết anh vẫn còn giận lắm. Đứng lại một lúc rồi Dora quyết định rảo bước.

Khi Christ vừa từ công ty về thì đã gần mười một giờ. Anh vừa từ phòng tắm bước ra thì có tiếng chuông cửa. Anh nói lớn.

“Cửa không khoá”.

Vừa dứt tiếng thì cánh cửa bật mở và một con lóc vàng tràn vào nhà. Carsie lướt vào ôm chầm lấy anh, Christ bất ngờ, không kịp phản ứng, Carsie đã quen như thế này rồi. Cô ta cứ tiếp tục bám riết lấy anh, hôn lên môi anh. Christ đẩy Carsie khỏi anh, cô ta khựng lại vì bất ngờ nhưng bùng lên ngay sau đó.

“Anh bị làm sao vậy, anh yêu?” Môi cô ta cong cong.

“Không có sao cả. Bỏ anh ra, Carsie!”. Christ cau mày.

“Nhưng chúng ta vẫn thường như thế này mà”.

“Nhưng mọi chuyện bây giờ không như lúc trước nữa. Mọi thứ đã thay đổi”. Anh nghiêm giọng.

“Chuyện gì thay đổi?”

“Anh thay đổi và hình như em cũng dần thay đổi”.

“Anh nói dối. Anh thay đổi nhưng em thì không! Tại sao anh tránh mặt em?”. Cô ả hạch sách.

“Anh bận...!”.

“Đừng có nói dối em”.

“Anh bận. Được chưa?” Anh nóng nảy.

“Anh lạnh nhạt với em”.

“Thì sao?”. Lần này thì Christ không còn kiên nhẫn nữa, anh thừa nhận.

“Vì con nhỏ đó phải không? Anh lạnh nhạt với em vì con nhỏ đó hả? Không thể tin được, em sẽ xé xác nó thành từng mảnh”.

Christ không nghi ngờ con ghen của Carsie, cô muốn thứ gì thì sẽ làm cho bằng được. Dora sẽ gặp nguy hiểm, và anh không bao giờ muốn như thế. Anh có thể bảo vệ cô bằng cả mạng sống. Nhưng anh không thể lúc nào cũng theo sát cô được. Nếu Carsie nhân lúc anh vắng mặt mà làm bừa thì sao? Anh nhất quyết không để chuyện đó xảy ra.

Dora đã đến trước cửa nhà Christ. Địa chỉ mà bà Lolita đưa cho cô khá rõ. Cửa nhà đóng nhưng đèn bên trong thì sáng. Vì thế cô mạnh dạn bước đến và đưa tay lên gõ cửa. Nhưng cô kịp nghe thấy giọng nói trong phòng. Và cô lắng tai nghe, trong khi vẫn còn chưa hạ tay xuống.

“Này, em không nghĩ như thế chứ? Anh chẳng có gì với cô ta cả. Chỉ là cuộc vui qua đường thôi”.

“Thật à? Em thấy anh cặp với cô ta lâu quá rồi đấy”.

“Nhưng chưa lâu bằng em mà”. Christ vờ ngọt ngào trong khi anh càng lúc càng cảm thấy ghê tởm những gì mình đang nói, nhưng anh phải làm thế, vì Dora.

“Ừ. Em biết rồi. Anh luôn là của em, phải không anh yêu?” Carsie nở một nụ cười đắc thắng.

“Dĩ nhiên rồi”.

“Và anh chắc là chán con nhỏ đó rồi phải không. Anh bỏ nó chưa? Anh yêu em đúng không, Christian?” Carsie ngả ngón.

“Không có gì phải nghi ngờ cả”. Christ cắn răng trả lời một cách sống sượng, anh chưa bao giờ ghê tởm những lời nói của bản thân mình như lúc này.

Dora không tin vào tai mình, có phải cô đến nhầm nhà không? Nhưng hai giọng nói đó rõ ràng là rất quen. Họ có phải đang nói đến cô không? Cô quyết định, đặt tay lên tay nắm cửa và đẩy vào.

Cửa bật mở.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 36

Christ trông thấy Dora đứng đó sững sờ. Tay anh đang giữ quanh hông Carsie trong tư thế đẩy cô ta ra lúc nãy, và tay cô vòng qua cổ anh. Anh nhìn thấy đôi mắt của Dora ánh lên những tia tuyệt vọng như muốn xé nát tim anh.

Dora giật mình, cô không tin ở mắt mình. Christ đang ôm Carsie trong tay, tay cô ta âu yếm vòng qua cổ anh, bộ trang phục của cô ta hôm nay quá gọi cảm trọng khi anh chỉ mặc chiếc áo choàng tắm. Và không nghi ngờ gì, hẳn là bây giờ họ đang nói về cô. Dora cảm thấy đáng ngét ở cổ họng. Mắt cô mờ hấn đi. Đất trời chao đảo. Cô đã tin rằng anh thực sự dành tình cảm cô. Nhưng hết rồi. Hết thật rồi. Tất cả đã chấm dứt. Cô quay người đi và bỏ chạy.

“Dora!!!” Christ la lên. Anh hung bạo đẩy Carsie ra, chồm người về phía cửa. Nhưng một cánh tay níu tay anh lại.

“Bỏ tay anh ra, Carsie!”

“Không”.

“Bỏ tay tôi ra, cô có nghe không?” Giọng anh khản đi.

“Không. Em sẽ không để anh chạy theo cô ta như thế!”. Cô à nịu kéo.

Nhưng Christ không thèm giằng co nữa. Anh giật mạnh ra khỏi bàn tay có móng sơn sửa cầu kỳ.

“Ít nhất anh cũng nên mặc đồ lại cho đàng hoàng chứ!”. Carsie hét lên khi Christ chỉ cần hai bước đã phóng ra tới tận cửa.

“Khốn khiếp!”. Christ lăm bằm rồi phóng như bay vào phòng để thay đồ.

Carsie cũng tức giận không kém. Á diên cuồng. Nhưng chưa đầy hai giây sau, một nụ cười xuất hiện trên môi. Á móc điện thoại ra, bấm số.

“Mục tiêu tôi đã chỉ. Đường đi như cũ. Đang đến”. Xong, ả cúp máy, vừa đứng lúc Christ lao vội khỏi phòng thay đồ và leo lên xe hơi. Anh nổ máy và phóng ra đường.

Dora lấy tay quạt nước mắt, chân vẫn không ngừng chạy. Cô không nên khóc. Cô đã biết trước là sẽ có ngày này rồi mà. Việc gì phải đau lòng đến thế chứ. Nhưng, cô vẫn không thể kìm được nước mắt. Nỗi đau trong lòng cứ như thác lũ nhấn chìm cô. Cô đã nghĩ mình cần phải tin những gì anh nói về tình cảm của mình dành cho cô. Nhưng giờ thì tất cả vỡ vụn trước mắt cô rồi. Tình yêu. Dora tự thề với lòng mình, cô sẽ không bao giờ yêu ai nữa.

Cô không đi xe. Cô chạy như chưa bao giờ được chạy. Chạy đến hụt hơi. Thình thoảng, cô dừng lại để thở, cô cứ chạy như thế không biết trong bao lâu. Cô biết chỉ có như vậy cô mới quên đi được hình ảnh mà cô vừa mới nhìn thấy, quên đi sự tin tưởng mà cô mới gây dựng, quên đi tình yêu mà cô nghĩ đang được đáp trả.

Dora không nhận ra cô đang chạy trên một con đường vắng lặng, tối như mực, chỉ có vài chiếc xe phóng vụt qua. Con đường lạnh lẽo đáng sợ. Dora cũng không hề nhận ra có một nhóm người bám theo cô từ khi cô chạy ra khỏi nhà Christ được một lúc, và chúng không có vẻ gì là sẵn lòng bỏ đi cả. Chúng đang săn cô.

Phịch.

Dora đụng phải một vật gì đó đứng chắn trên đường. Cô ngã ra đất. Trong lúc lồm cồm bò dậy thì có một ánh đèn pin bật sáng chiếu thẳng vào mặt cô. Và cô nghe một giọng đàn ông vang lên.

“Con nhỏ này được đấy chứ. Làm vậy với nó thì phí quá. Hay đem nó về hường thụ rồi tính sau?” Giọng hần đờm hơi men.

“Không, lệnh là hành động ngay, không chần chừ!”. Một giọng khác nghe trịnh thượng hơn quát lại giọng đầu tiên.

Dora hoảng hốt, cô chợt nhận ra mình đã bị theo đuôi, và đã tự chui đầu vào bẫy.

“Các... các ông là ai?” Dora cố giữ cho giọng không run, cô có thể không tự thoát khỏi đây được, nhưng có thể cô sẽ biết được bọn chúng định làm gì với cô cũng như kéo dài thời gian để có người tình cờ đi ngang đây mà cứu cô. Nhưng cô cảm thấy hi vọng đó mỏng manh lắm sao. Số phận chẳng bao giờ khoan dung cho cô cả.

“Vậy thì xử nhanh lên đi. Tao mệt rồi. Con nhỏ này nếu phải xử ngay thì cũng hơi phí thật”. Một giọng khác nữa vang lên. Chúng có ba tên.

“Các ông tìm ai?”. Cô cố giữ cho giọng nói không run.

“Cô. Dĩ nhiên rồi”. Hần cười tợn hơn nữa và đồng bọn của hắn cũng góp phần theo.

“Các ông là ai?”. Dora nói lớn hơn.

Lúc này thì dường như cả ba người lạ đang nhìn vào cô. Chúng cười khùng khục với nhau.

“À, cô bé dễ thương. Bọn ta là ai không quan trọng”.

“Các ông định làm gì?”

“Chà. Làm gì cũng được, miễn là đừng giết cô thôi, hiểu không?”.

“Nhưng, nhưng tại sao các ông muốn làm vậy”. Bây giờ Dora không thể không run sợ. Chúng đang định làm hại cô, cô không biết tại sao nữa, cô chưa từng gây thù kết oán với ai. Mặt cô cắt không còn một giọt máu. Không ai có thể cứu được cô nữa rồi.

“Mày đúng là xinh thật. Làm mày đau bọn tao cũng không đành. Nhưng là lệnh nên phải thực hiện thôi. Mày thông cảm. Ha ha ha”. Hắn vừa nói vừa dùng tay lật cằm Dora qua lại, bàn tay hắn thô nhám, hơi thở của hắn nồng nặc mùi thuốc lá và rượu bia. Dora trông thấy khuôn mặt dữ tợn của hắn nhờ vào ánh đèn pin loang loáng không còn chiếu thẳng vào mắt.

“Tôi... tôi không làm hại gì đến các ông. Xin các ông hãy để cho tôi đi”. Dora xuống nước.

“Tha cho mày hả? Đừng hòng. Sẽ nhanh thôi, đừng có lo, tao không làm mày đau lâu đâu. Vài vết sẹo lên khuôn mặt trắng trẻo này và mấy cái xương gãy là quá đủ rồi. Nếu trách thì trách kẻ đã ra lệnh ấy. Đừng oán trách bọn tao”.

Dora biết cô đã cùng đường. Nhưng cô không từ bỏ hi vọng. Và cô lên kế hoạch khác.

“Ai thuê các ông?”. Dora lên tiếng kéo dài thời gian.

“Mày nghĩ tao sẽ nói mày nghe à?”. Một trong số bọn chúng hỏi ngược lại cô trong khi mắt vẫn dán chặt vào thân hình cô với vẻ thèm thuồng không giấu giếm.

“Đại ca xử nhanh đi!”. Hấn nói thêm.

Dora biết không còn cách nào khác. Cô vùng chạy, dùng hết sức bình sinh đẩy thân hình to lớn sang một bên. Nhưng trái với giọng lẽ nhẹ của mình, tên đại ca nhanh như cắt nắm lấy cô, lôi lại một cách hết sức thô bạo. Dora kêu lên, Cô vùng vẫy, cào móng tay vào mặt hắn, đập chân vào bụng hắn. Hai tên đồng bọn lúc này còn bất ngờ nay kịp lấy lại tinh thần liền sáp vào khống chế cô. Tên đại ca nghiêng răng ken kết, nắm lấy mái tóc dài của cô giật ngược ra sau.

“Mày xong rồi. Con ranh. Là mày tự lựa chọn đấy nhé”

Dora thét lên. Hết rồi sao? Hết thật rồi sao? Cô không cam lòng. Và trước khi hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, cô gọi to.

“Christ...! Cứu em!”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 37

Christ chạy như điên trong đêm. Ánh mắt của Dora cứ bám riết lấy anh, ám ảnh anh từng giây phút một. Anh cần phải tìm ra cô. Anh phải giải thích với cô. Anh không ngờ cô lại tìm tới nhà anh. Anh lẽ ra nên nói rõ với Carsie, cắt đứt quan hệ với cô ta... Anh nên mặc đồ đảng hoàng sau khi tắm. Tất cả cứ loang loáng hiện lên trong đầu anh. Nhưng bây giờ anh phải tìm thấy Dora. Giờ đã quá khuya, cô lại chạy đi trong một thành phố quá nguy hiểm. Không bảo vệ được cô mới là điều khiến anh đau đớn nhất.

Christ phóng xe qua tất cả những con đường quanh khu nhà anh vì anh biết Dora không thể đi xa. Tìm Christ đập điên cuồng trong lồng ngực. Anh lo lắng cho cô, anh sợ cô sẽ gặp phải chuyện gì. Nếu thế anh sẽ phải làm sao?

Christ chợt nhìn thấy một con hẻm nhỏ tối tăm, một thôi thúc cháy trong lòng khiến anh quyết định không thể bỏ qua nó. Christ không nghĩ Dora đại đột đến mức chạy vào chỗ như thế này, nhưng linh cảm của anh trở lên mạnh mẽ. Biết đâu? Christ nghĩ, và anh phóng nhanh xe vào con hẻm.

Và Christ nghe thấy tiếng thét thất thanh bởi một giọng nữ cực kì quen thuộc, tên anh vang lên tha thiết và đau đớn. Anh cắn răng, chân lún sâu vào chân ga. Một tiếng thét nữa. Mỗi Christ muốn bật máu trước sự bồn chồn và lo lắng.

Tên cô đang nắm tóc Dora đột nhiên ngã mạnh về phía sau, răng hắn đập vào lưỡi mạnh đến nỗi máu tràn ra khoe miệng. Tên đang giữ Dora vội thụt lùi lại, nhưng vẫn không quên kéo theo cô. Vẫn chưa hết kinh hoàng, hắn lấp bắp.

“Mày... là ai?”

Christ không trả lời, anh nhìn chăm chăm vào cánh tay đang giữ chặt Dora, mắt anh tóe lửa.

“Mày.....”

Chưa kịp nói hết câu, một cú đâm vào bụng, đánh hắn bật ngựa ra sau. Dora cũng ngã sập xuống đất. Christ nhẹ nhàng nâng cô dậy. Anh nhìn kĩ khuôn mặt cô khuất trong bóng tối. Một giây sau, Dora ngẩng lên, ánh mắt cô nhòe đi. Cô nhìn vào khuôn mặt đang ở trước cô, mắt cô mở lớn.

“Christ!...”

“Ừ, anh đây”. Christ nhẹ nhàng trả lời.

“Em... sợ...” Dora khẽ nói, đầu cô đau như búa bổ.

“Em không bị thương chứ?”

“Em không biết...”, Dora ngáp ngừng, “Nhưng chắc là không”.

Thình lình, ánh mắt cô đại đi, Dora chỉ kịp hét lên một tiếng.

“Cẩn thận!”.

Nhưng bấy nhiêu cũng đủ để Christ phản ứng. Anh quay vội người ra sau, kịp nắm lấy khúc cây khi nó chuẩn bị giáng xuống đầu mình. Tên đại ca đã lấy lại được bình tĩnh. Christ nghiêng rặng. Anh đập cho tên đó một cú chí tử, hấn gập người lại vì đau đớn nhưng vẫn chưa có vẻ gì là sắp ngã xuống. Hai tên đồng bọn còn lại cũng tham gia. Chúng quây thành một vòng, lấy số đông để đàn áp anh. Nhưng Christ không phải tay vừa. Anh tung đòn bên này, rồi lại đỡ đòn bên kia. Anh đánh từng tên để chúng đau không thể phản ứng sau đó tiếp tục đánh đũa tiếp theo. Anh xé lẻ chúng ra, tung đòn liên tục. Tiếng rên rĩ và những tiếng kêu đau đớn vang lên mỗi lúc một nhiều. Nhưng bọn chúng vẫn chưa chịu rút lui. Và Christ dĩ nhiên chẳng có dấu hiệu gì là sẽ dừng hay nương tay với chúng. Anh giận! Anh đã nghĩ không thể đến để bảo vệ Dora đúng lúc. Nếu có gì xảy ra, anh sẽ dẫn vật mình mãi mãi.

Christ đứng đó, nhìn xuống đồng thân hình kèn càng đang lăn lộn dưới đất rên rĩ. Hạ bọn này tổn sức hơn anh tưởng. Chúng là những tay đã được huấn luyện. Tuy có lặt nghề đôi chút. Lý trí và bình tĩnh dần trở lại với anh. Bọn này không thể tự nhiên bắt gặp Dora mà hại cô được. Chúng hẳn phải có tổ chức. Hoặc được thuê. Nhưng là ai? Thật không thể hiểu nổi. Dora vẫn chưa tiết lộ thân phận là vị hôn thê của anh. Vậy ai lại làm như thế này?...

Dora....., đứng rồi. Cô ấy có sao không? Christ quay vội về phía Dora. Và anh gần như nín thở. Tên cầm đầu đang cầm một con dao trên tay và tiến về phía cô trong khi cô vẫn còn chưa biết chuyện gì. Anh chỉ kịp làm theo bản năng, lao đến chỗ Dora và ôm cô vào lòng...

Dora nhìn không chớp mắt cảnh Christ chống lại bọn côn đồ. Anh quá dũng mãnh, mạnh mẽ và dường như lúc nào cũng đẹp, dù trong hoàn cảnh nào. Cô không biết liệu cô có thể quên được anh. Hay cô lại càng thêm yêu anh? Cô nhìn như thôi miên. Nhưng một cảm giác ón lạnh tự nhiên tràn đến quanh cô. Và Dora thấy có một vòng tay ôm cô vào lòng. Ngay lúc đó, một ánh loé sắc nhọn đập vào mắt cô.

Máu. Máu đỏ tươi. Máu chảy trên má Dora. Dòng máu ấm nóng đến lạnh người. Mùi máu xộc vào mũi cô. Dora nhìn lên. Con dao lún ngập cán vào người Christ.

Không. Đây không phải là sự thật. Đây chỉ là giấc mơ kinh khủng nhất mà cô từng có. Chỉ cần cô tỉnh dậy, mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Dora run rẩy.

Dora nhắm mắt rồi từ từ mở mắt lại. Nhưng tại sao vẫn vậy. Vẫn sống động trước mắt cô đến thế? Dora thấy nghẹn trong cổ. Cô không thể thở nổi, đầu cô ong ong, cô không thể tiếp tục suy nghĩ. Cảnh vật nhòe đi trước mắt cô. Cũng tốt, cô không thể chịu đựng nổi hình ảnh đó. Dora thấy mình rớt xuống vực thẳm.

“Dora!”

Hình như có ai đó đang gọi cô, một giọng nói rất quen.

“Dora! Tỉnh dậy đi em!”

Có vẻ như người này không chịu thua.

Dora không muốn mở mắt ra. Cô sợ sự thật. Cô sợ nó sẽ quật ngã cô một lần nữa. Hình ảnh cuối cùng cô thấy cứ ám ảnh không ngừng trong đầu cô. Đầu óc cô quay cuồng. Christ bị đâm. Và anh đang chảy máu. Quá nhiều! Cô muốn biết liệu anh có làm sao không? Cô muốn chạy đến bên anh, nâng anh dậy, và xem xét vết thương cho anh. Nhưng làm sao cô có thể làm được như thế, khi mà nỗi sợ của cô đang lớn dần. Nếu anh đã..... Ôi trời ơi! Cô không muốn nghĩ đến điều đó. Nếu anh bỏ cô mà đi. Cô tin cô cũng không thể sống nổi. Thà cô cứ ngủ vùi không bao giờ tỉnh dậy để thấy cái sự thật đáng sợ kia còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngoại Truyện – Sống

Vlار buồn ngủ, đôi mắt anh díp lại trong khi mồm thì ngoác rộng ra ngáp. Nhưng anh vẫn ngồi đó, kiên nhẫn như vẫn luôn thế, như một bức tượng, để Glyn vẽ. Anh tập trung vào cô, đẩy con buồn ngủ có khả năng làm anh lăn ra khỏi chỗ khác, chú mục vào người phụ nữ mà anh yêu.

Cô đẹp, không phải vẻ đẹp sừng sờ khiến người khác đứng tim, không phải vẻ nóng bỏng hoang dại hay quyền quý thanh cao, cô đẹp tự nhiên và mộc mạc, thanh khiết như chính tâm hồn cô. Mái tóc xám ánh kim của cô xoắn thành từng lọn lớn, xoắn quanh vai và bao lấy khuôn mặt làm tấm chắn tàn nhan.

Cô chỉ mới 18, nhưng cô không nông nổi hay bốc đồng như bao người cùng tuổi khác. Cô là chính cô, dịu dàng trong từng cử chỉ, suy tư trong từng ánh nhìn, và cô yêu anh. Anh biết điều đó, suốt từ thuở ấu thơ đến lớn, anh luôn biết điều đó. Cô hiện diện trong đời anh, hiển nhiên một cách kì diệu, là chốn về của anh, là người anh muốn dành trọn cuộc sống để bảo bọc và nâng niu. Anh yêu cô.

Anh khẽ cựa chân, không kiềm nổi thêm một cái ngáp nữa.

“Anh mới rồi sao?” Cô mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

“Sao em lại hứng vẽ vùi vào lúc nửa đêm thế này?” Giọng anh đã có chút nhura nhura.

“Em không biết, chỉ là em muốn thế. Anh muốn vẽ anh. Vậy thôi.”

“Ừm.” Anh cười, tiếp tục ngồi yên để cô tiếp tục múa bút.

Chừng năm phút sau...

“Anh lần ra nằm được rồi đó. Em vẽ anh xong rồi, chỉ còn chút phong nền thôi.” Cô cười tinh nghịch với anh, mắt cô nhuốm chút mệt mỏi. Cô bị ốm ghen. Con của họ đã được 3 tháng rồi, và lễ đính hôn sẽ diễn ra vào ngày mốt. Glyn muốn đính hôn trước rồi mới kết hôn, cô không nói rõ lý do, vẫn chỉ như thường lệ, vì cô muốn thế, vậy thôi.

Anh không lần ra nằm như cô bảo, anh rời khỏi chỗ và tiến đến chỗ cô. Anh ngắm chính mình trong bức vẽ chỉ còn chưa hoàn thiện, tự hỏi đó là anh sao? Anh có cái nhìn sâu đến thế sao? Cô vẽ một anh rất đẹp, rất ... Anh không đủ ngôn từ để diễn tả nó, cô đào sâu vào góc ngách tâm hồn anh và chuyển tải điều đẹp nhất vào bức vẽ. Tranh của cô luôn rất có thần, cô sẽ là họa sĩ vô cùng triển vọng trong tương lai.

“Con sao rồi em?” Anh hỏi ân cần.

“Vẫn làm em mệt vô cùng.” Cô cười, “Nhưng như thế thì con sẽ rất khỏe mạnh anh nhỉ?”

“Ừm, con trai chúng ta sẽ vô cùng khỏe mạnh, nó sẽ chơi bóng rổ thắng cả anh, cả Christ nữa, hoặc con trai cậu ta, nếu cậu ta có con sau này.” Anh cười lớn, cúi người xuống.

Anh vòng tay ôm lấy cô, cản trở chẳng cho cô vẽ. Cái cảm lún phún râu của anh cọ nhẹ vào má cô. Cô thật ảm, và bình an trong vòng tay anh. Anh yêu cô, yêu sự hiện diện của cô, yêu mọi thứ thuộc về cô.

“Vlar...” Giọng cô thật khẽ.

“Ừm hửm?”

“Sẽ thế nào, nếu em biến mất?” Giọng cô còn nhẹ hơn cả gió.

“Ý em là sao?” Anh chau mày, giọng bắt đầu lo lắng.

“Em biến mất, sẽ không bao giờ ở bên anh nữa. Nói đơn giản, là em chết đi.”

“Sao em lại hỏi như thế?” Anh siết chặt vòng tay, đột nhiên cảm thấy sợ, hồ như cô có thể biến mất bất kì lúc nào.

“Em chỉ đột nhiên nghĩ thế thôi.” Cô đơn giản. “Anh trả lời em đi.”

“Anh không biết nữa...” Vlar bối rối, không thể tưởng tượng một cuộc sống thiếu vắng cô sẽ như thế nào. “Anh sẽ không sống được nữa.”

“Đừng.” Cô nghiêm nghị, giọng thoáng run rẩy. “Đừng bao giờ có những suy nghĩ đó. Anh phải tiếp tục sống, tiếp tục tìm hạnh phúc cho mình. Anh không được từ bỏ, anh phải mạnh mẽ sống đến cùng, vì anh, và cả vì em nữa...”

“Glyn, đừng nói gở như thế em.” Anh ngắt lời cô, nỗi sợ mơ hồ lớn dần trong anh một cách không lý giải nổi.

“Hứa với em đi.” Cô kiên quyết. Anh chần chừ. “Thôi mình đi ngủ đi, đừng nói về chuyện này nữa.” “Không, hứa với em đi.” Cô khẳng khái.

“Ừ. Anh hứa.” Anh nói qua loa, nóng lòng muốn cô đi nghỉ. Cô trông mệt mỏi quá, mong manh vô cùng trong vòng tay anh. Anh đau khi nhìn thấy cô thế này. Có sự nào lại dẫn đến tình huống này khi chỉ còn một ngày nữa là đến lễ đính hôn của họ chứ?

Bức tranh trên giá vẫn còn dang dở.

.....

.....

Một dấu hiệu.

Một lời tiên tri đã được định trước cho cô và anh rồi sao?

Cái chết, của những hai người, hai người quan trọng với anh như mạng sống.

Cô đi, đi mất rồi. Vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong đời anh.

Anh không còn là anh nữa. Cô là tất cả của anh, là chính bản thân anh, và anh là của cô. Anh dường như chết theo cô rồi, chỉ còn thể xác này vất vưởng ở lại nơi đây, cô độc và lạc lõng.

Anh nhắm mắt lại. Đã một tháng kể từ lúc cô ra đi. Và anh không muốn nhắc về những ngày vừa qua, những giờ, những phút anh chìm trong tăm tối, trong đáy vực tuyệt vọng. Hận không thể kết liễu chính mình. Anh đã hứa với cô mất rồi. Tại sao anh lại hứa chứ? Sao anh không thể đi theo cô? Anh không muốn bỏ cô một mình nơi xa xăm đó, cũng không muốn bị bỏ lại nơi xô bồ này. Anh muốn họ ở bên nhau, dù ở không gian nào đi chăng nữa.

Nhưng anh đã hứa mất rồi. Và khi anh hứa với cô, anh sẽ không thất hứa.

Anh phải sống. Anh phải mạnh mẽ sống. Anh phải tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Nhưng hạnh phúc thế nào đây khi thiếu em, hả Glyn???

Anh phải sống, sống cho anh, cho con của họ, cho cô. Ừ, anh sống cho cô nữa. Anh thấy sự hiện diện ủa cô rõ hơn bao giờ hết, như thể cô vẫn ở đó, trong tim anh, chưa bao giờ rời đi. Một tia sáng le lói hé màn bóng đêm trong anh. Nụ cười của cô trong kí ức soi sáng con đường anh phải đi vào tương lai.

Cô đã phải sống một cuộc sống quá ngăn ngủi. Vậy sao anh có thể bắt công tới mức lãng phí cuộc sống của mình, khi chính cô cũng đang sống cuộc sống của anh? Anh phải đứng lên thôi.

Vlạt đứng dậy. Trong tâm tưởng.

Anh sẽ tiếp tục hướng về phía trước, kiếm tìm hạnh phúc, cho chính anh, và cho một phần trong anh nữa.

Đâu đó trên thiên đường, một nụ cười hiền dịu gửi vào gió và đến với anh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh – Our Destiny* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.